

# บทนำ

รักเอ๋ย...

เธอยังคงยอดเยี่ยมเหมือนกับทุกครั้ง ยามที่บทเพลงจบลง ผู้คนในโรงคอนเสิร์ตแห่งนี้ก็พร้อมใจกันปรบมือดังกระหึ่ม กรีดร้องลั่นฮอลล์ เสียงของเธอไหลปานระดังแก้ว จับใจผู้คนยามที่ร้องเพลงช้าหวานซึ้ง และน้ำเสียงเดียวกันนั้นก็ทรงพลัง ยามที่จังหวะดนตรีกระชั้นเปลี่ยนไป เธอจับใจแฟนเพลงได้ราวกับเป้าให้พวกเขาต้องมนตร์

เขาเดินออกจากประตูหลัง เข้าไปนั่งอยู่ในรถเพื่อรอเวลา รู้ดีว่าเธอจะกลับออกมาด้านนี้ นั่นยังไถ่ละ ร่างอรชรดูสูงระหงเพราะรองเท้าบูตส้นสูงที่สวมใส่ในการแสดง เธอสวมชุดเดิมและเสื้อคลุมแบบมีฮูด เดินออกมาพร้อมบอดีการ์ดและชายคนหนึ่ง ซึ่งเขารู้ดีว่าเป็นผู้จัดการส่วนตัวของเธอ ท่าทางของทั้งคู่สนิทสนมคุ้นเคยกันดี และเข้าไปนั่งในรถคันเดียวกัน ก่อนที่รถคันดังกล่าวจะแล่นออกไปจากลานจอดรถพิเศษเพื่อหลบสายต่านักข่าวและแฟนเพลง

อีกครั้งสำหรับการทรมานตัวเอง เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทนทำแบบนี้ไปได้อีกนานแค่ไหน ก่อนที่ความอดทนจะถึงขีดสุด แล้วลากตัวใครสักคนออกมากระแทกให้จมดิน หากไม่ทำอะไรทำเพื่อระงับความเดือดดาลลงเสียบ้าง...เขาคงเป็นบ้า!

ชายหนุ่มสตาร์ตรถแล้วเหยียบคันเร่ง พารถออกจากช่องที่จอด

อย่างรวดเร็วด้วยความเชี่ยวชาญในระดับสปีดที่อาจจะทำให้คนโง่ตาย  
เพราะอุบัติเหตุ แต่สมองของเขาคำนวณได้อย่างไม่ผิดพลาดทุกอัตราเร่ง  
การเลี้ยวโค้ง และตัวแปรสำคัญอื่นๆ ในระยะปลอดภัย พาหนะ  
สมรรถนะสูงวิ่งจิวออกไปสู่ท้องถนนในยามราตรีจนรถเบนต์ลีย์สีเทา  
ฝุ่นเขรอะหายวับไปในเวลาอันรวดเร็ว

## นักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะ หรือเพลย์บอยเถื่อน

เสียงเครื่องยนต์กำลังแรงสูงคำรามแผ่วเบาเข้ามาในอาคารที่จอดรถของคนโดฯ หูในเมืองเวอร์จิเนียบีช รัฐเวอร์จิเนีย ก่อนจะเงียบหายไป ตามมาด้วยเสียงปิดประตูดรถ ก่อนที่ร่างสูงสง่ากว่าหกฟุตสามนิ้วจะเดินผิวปากผ่านลานจอดรถภายในอาคารเพื่อที่จะล่องเข้าไปในลิฟต์ ทำให้ร่างที่แฝงตัวอยู่ในเงามืดรีบเคลื่อนตัวออกมาขวางเอาไว้

“มิสเตอร์ไมเคิล ผมมารอคคุณอยู่นานแล้ว” เสียงเรียบนั้นทำให้ร่างสูงใหญ่ชะงัก แล้วหันมามอง ก่อนที่รอยยิ้มหย้นอย่างไม่เต็มใจจะปรากฏขึ้นบนริมฝีปากได้รูป เวลาใกล้เข้าพร้อมกับแสงสว่างเล็กน้อยนั้นทำให้ระบบไฟฟ้าของคนโดฯ หูปิดไปบางส่วนแล้ว ทว่าเค้าโครงของใบหน้าชายฉกรรจ์ที่เพิ่งเดินมาถึง ก็ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยสืบราชการลับกลางแห่งสหรัฐอเมริกา (ซีไอเอ) ออดเพ่งมองด้วยความพิศวงไม่ได้

เควิน ไมเคิล ดูคล้ายกับเทวดาผมทอง ด้วยใบหน้าคมสันได้รูป ถึงจะมีผมสีอ่อน แต่กลับมีเครื่องหน้าคมคายทุกสัดส่วน ตั้งแต่คิ้วเข้ม โหนกแก้มสูง ประคบกับสันกรามบึกบึนและไรเคราเขียวครึ้ม ซึ่งทำให้ใบหน้าที่ควรจะต้องงามดูป่าเถื่อนขึ้นเล็กน้อย จมูกโด่ง และนัยน์ตาสีเขียวเหลือบน้ำตาลทรงพลังดูราวกับจะเหยียดหยันโลกอยู่ตลอดเวลา

หน้าผากกว้างอันเป็นลักษณะของมันเป็นสมองที่เหนือกว่าผู้อื่นซึ่งควรจะใช้ชีวิตอยู่แต่ในห้องทดลองหรือห้องแล็บเซอร์ของมหาวิทยาลัย เท่านั้น ช่างขัดแย้งกับผิวสีน้ำตาลซึ่งบ่งบอกถึงการใช้ชีวิตกลางแจ้งอย่างเต็มที่ ยิ่งนัก

และเจ้าหน้าที่ ดิน เคนเนน รู้ดีว่าชายหนุ่มวัยเพียงสามสิบปีผู้นี้ เป็นคนที่สุดขั้วขนาดไหน ไมเคิลใช้ชีวิตโดดโผนราวกับเจ้าหน้าที่ของ หน่วยสืบราชการลับกลางแห่งสหรัฐอเมริกาในสมัยสงครามเย็นเต็มตัว มากกว่านักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะ แต่เมื่อนึกถึงว่าเขาคือผู้เชี่ยวชาญด้าน ยุทธวิธีและเทคโนโลยี การใช้อาวุธ และส่งข้อมูลลับด้วยเทคโนโลยีที่ ไร้สัมผัสให้ซีไอเอมาเป็นระยะเวลาหลายปีแบบอิสระ รวมถึงปฏิบัติงาน ภาคสนามมาแล้วหลายครั้ง เคนเนนก็ไม่ประหลาดใจนัก

แฟ้มลับของไมเคิลบางเพียงไม่กี่หน้า แต่เจ้าหน้าที่ระดับสูงรับรอง เขาในฐานะคนสำคัญขององค์กร เคนเนนคงจะรู้เรื่องของชายหนุ่มตรง หน้ามากกว่านี้หากเขาไม่ใช่น้องชายของภริยาของ เดวิด เจมส์ คิงส์ เจ้าพ่อวงการอุตสาหกรรมอันดับหนึ่งในอเมริกาแห่ง คิงส์ คอร์ปอเรชัน

“ผมปฏิเสธไปแล้ว คุณกำลังเสียเวลาเปล่าเคนเนน” เสียงหัว หลุดออกมาจากปากของ เควิน ไมเคิล หลังจากที่ตาสีเขียวเหลือบ น้ำตาลกวาดลงทั่วตัวเขาอยู่ชั่วขณะ สมองระดับปรมาจารย์คอมพิวเตอร์ นั้นคงกำลังประมวลผลความทรงจำราวกับภาพถ่าย เพราะเจ้าหน้าที่ ดิน เคนเนน ไม่เคยพบกับเขามาก่อนเลย

“โดนัลด์ โครลล์ ผู้อำนวยการซีไอเอฝากความหวังของเราเอาไว้ กับคุณ มิสเตอร์ไมเคิล คุณก็รู้ว่าคุณเป็นคนที่เชี่ยวชาญที่สุด ข้อมูล ที่เราได้จากการแกะรอยตีความภาพถ่ายจารกรรมที่มาจากดาวเทียม ยังมีปัญหา เราเหลือเวลาไม่มากนัก ก่อนที่ผู้ก่อการร้ายจะโจมตี”

“คุณเอาเวลาที่ไปหาคนอื่นทำสิ ผมให้ข้อมูลแก่ซีไอเอไปแล้ว” ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจแล้วกดเรียกลิฟต์พร้อมกับเคาะรองเท้า

คอมพิวเตอร์กับพื้นซีเมนต์เป็นจังหวะ สอดมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต  
ตัวสั้นแคเอวเนื่องจากอากาศหนาวเย็นในช่วงใกล้สิ้นปีของรัฐเวอร์จิเนีย

“เราเพิ่งเสียนักวิทยาศาสตร์ฝีมือดีไป คนที่เหลือบอกว่าต้องใช้  
เวลามากกว่าที่คิด เราเกรงว่าจะไม่ทันการณ์”

“ผมไม่สนใจ และกรุณาสั่งคนของคุณให้เลิกตามผมได้แล้ว  
เคนเนน ผมไม่ชอบเรื่องนี้เลยสักนิด”

“เราจำเป็นต้องทำ คุณไม่ให้ความร่วมมือ” เจ้าหน้าที่เคนเนนชี้แจง  
อย่างมีน้ำอดน้ำทน

ความเอาแต่ใจของไมเคิลนั้นเป็นที่รู้กันทั่วไป เขาทำงานที่สนใจ  
เท่านั้น และผลของความสำเร็จเกือบเท่ากับร้อยเปอร์เซ็นต์ ชื่อเสียงด้าน  
ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของเขารู้กันดีในกลุ่มเจ้าหน้าที่ระดับสูงของ  
รัฐบาล ทั้งงานวิจัยและปฏิบัติการภาคสนาม

“คุณกำลังละเมิดเสรีภาพของผม และผมจะฟ้องถ้าซีไอเอยังไม่เลิกกวนใจ”

“คุณน่าจะเห็นแก่ความมั่นคงของชาติมากกว่าอย่างอื่นนะ  
มิสเตอร์ไมเคิล เรากำลังมีภัยคุกคาม”

“ภัยคุกคามต่อความมั่นคงที่หมายถึง ความมั่นคงปลอดภัยของ  
ชนชั้นสูงกับธุรกิจข้ามชาตินักลงทุนชาวอเมริกันนะหรือเจ้าหน้าที่  
เคนเนน ระบบการสร้างกลุ่มประเทศฐานดอลลาร์ด้วยข้อตกลงการค้า  
เสรีของพวกเขาเพาะศัตรูเอาไว้ทั่วโลก ไม่แปลกหรอกที่ใครๆ จะเกลียด  
อเมริกา บางทีพวกคุณก็เหมาะที่จะมีภัยคุกคามเสียบ้างนะผมว่า”  
คำกล่าวเหยียดหยันนั้นทำให้เคนเนนหน้าแดงด้วยความโกรธ

“มิสเตอร์คิงส์พีเชยของคุณก็เป็นนักลงทุนข้ามชาติไม่ใช่หรือ  
มิสเตอร์ไมเคิล เราต้องการปกป้องผลประโยชน์ของอเมริกา”

“ก็ทำไปสิ ผมไม่ได้ว่าอะไรนี่ แต่ผมไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของซีไอเอ  
ดังนั้นคงไม่ต้องบอกว่าคุณไม่มีสิทธิ์มาบังคับผม ส่วนเดวิด ถึงเขาจะ

เป็นนักลงทุน แต่เขาไม่ใช่พนักงานเมือง คุณน่าจะเอาเวลาที่จะแสร้งเรื่อง  
ของครอบครัวผมไปทำงานให้สำเร็จดีกว่า ผลอๆ เกิดเหตุการณ์ 9/11<sup>1</sup>  
ขึ้นมาอีกครั้ง มิสเตอร์โครลล์ อาจจะโดนปลดจากตำแหน่งผู้อำนวยการ  
ซีไอเอเสียก็ได้” ชายหนุ่มพูดจบพร้อมกับที่ลิฟต์มาถึงและส่งสัญญาณ  
เตือนเมื่อเปิดออก ร่างสูงใหญ่ก้าวเข้าไปด้านในและยกมือโบกลา  
เจ้าหน้าที่เคนแนด้วยสีหน้ายิ้มวนเล็กน้อยก่อนจะกดปิดลิฟต์

“ทำไมถึงยากเย็นอย่างนี้วะ!” เจ้าหน้าที่เคนแนสบถกับตัวเอง  
แล้วเดินไปที่รถ ขณะที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น

“ว่ายังไง?” เสียงจากปลายสายเป็นของ โดนัลด์ โครลล์  
ผู้อำนวยการซีไอเอคนปัจจุบัน

“ไม่สำเร็จครับ เขาไม่สนใจที่จะช่วยเหลือ” คำตอบนั้นทำให้ปลาย  
สายเงียบไปพักใหญ่ก่อนจะถอนใจ

“คุณทำยังไงก็ได้ให้เขายอมทำงานนี้เคนแนเน มีแต่เควินเท่านั้น  
ที่รู้ระบบการส่งข้อมูลลับนี้ดีที่สุด ถ้าเขาไม่ช่วยเราจะต้องลำบาก เพราะ  
ผู้ก่อการร้ายน่าจะได้รายชื่อสายลับระดับสูงซึ่งทำงานอยู่ที่นั่นในเร็วๆ นี้  
ถึงตอนนั้นก็คงสายเกินไป”

“บางที่เราอาจจะหาผู้เชี่ยวชาญคนอื่น?” เคนแนเสนออย่าง  
ลังเลใจ

“ศาสตราจารย์เพียร์สเสียชีวิตไปแล้ว ผู้เชี่ยวชาญที่เหลือของเรา  
ทำงานกันเต็มเวลา แต่ยังไม่ถึงไหนสักที เพราะเควินเป็นคนออกแบบ  
ระบบนี้เอง”

---

<sup>1</sup> 9/11 คือ เหตุการณ์วินาศกรรม 11 กันยายน พ.ศ. 2544 เป็นเหตุการณ์วินาศ-  
กรรมในสหรัฐอเมริกา โดยผู้ก่อการร้ายปล้นเครื่องบินพาณิชย์แล้วบังคับให้บิน  
พุ่งชนอาคารเวิลด์เทรดเซนเตอร์และอาคารเพนตากอน ทำให้ซีไอเอต้องทำงาน  
หนักและรอบคอบยิ่งขึ้น

“แต่ตอนนี้มันตกอยู่ในมือของผู้ก่อการร้าย ทำไมเราไม่ใช้ความ  
ได้เปรียบนี้บังคับให้เขาทำงานให้เราล่ะครับ?”

“คุณหมายถึงการแบล็กเมลนะหรือ ก็คงได้ ถ้าเควินไม่ใช่  
นักวิทยาศาสตร์ของคิงส์ คอรัปอเรชั่น เดวิดจะไม่ยอมให้เราบังคับ  
น้องชายของภรรยาเขาหรือถ้าเควินไม่เต็มใจ” โด널ด์ โครลล์ ตอบ  
เสียงเรียบ

“ผมเข้าใจครับ ผมจะพยายามหาวิธี”

“คนเรามันต้องมีจุดอ่อนบ้าง ไม่เว้นแม้แต่เควิน คุณหาให้พบ  
แล้วใช้มันให้เป็นประโยชน์” ผู้อำนวยการโครลล์สั่งแล้ววางสายไป  
ทำให้เจ้าหน้าที่เคนเนธถอนใจเฮือกใหญ่

เหลือเวลาอีกไม่ถึงอาทิตย์ หลายวันก่อนหน้านี้นี้เขาเองได้พยายาม  
ทุกวิถีทางที่จะหาจุดอ่อนของ เควิน ไมเคิล แต่ดูเหมือนชายหนุ่มผู้นี้จะมี  
แต่จุดแข็งเสียมากกว่า

เขาไม่ใช่ในวิทยาศาสตร์ดีเพียงพอที่อาศัยสติปัญญาในชั้นอัจฉริยะ  
หาเงินได้มากเท่านั้น แต่ยังอยู่ในกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลของสหรัฐฯ อย่าง  
ตระกูลคิงส์ซึ่งทำให้การใช้อำนาจรัฐคุกคามชายหนุ่มผู้นี้แทบเป็นไปไม่ได้  
เดวิด เจมส์ คิงส์ เป็นผู้สนับสนุนของพรรค และนักการเมืองคนสำคัญ  
ทั้งยังเป็นเพื่อนสนิทกับประธานาธิบดีคนปัจจุบัน เป็นคนที่เจ้าหน้าที่  
ระดับสูงของรัฐเกรงใจมาโดยตลอด

เอาเถอะ! ยังเหลือเวลาอีกหลายวัน หวังเพียงว่าไอ้หนุ่มจอมยโส  
จะมีจุดอ่อนบ้างอย่างที่ โด널ด์ โครลล์ ว่าเอาไว้

**เควินเปิดประตูห้องและติดนิ้วเพื่อเปิดไฟโดยไม่ต้องสัมผัส**  
เขาออกแบบเทคโนโลยีเพื่อความสะดวกและระบบความปลอดภัยของ  
ห้องพักด้วยตัวเอง ชายหนุ่มสลัดเสื้อแจ็คเก็ตหนึ่งตัวสั้นออก แล้วหัน  
ขวับไปมองแขกที่ไม่คาดคิดว่าจะมีบนโซฟาตัวยาว เมื่อได้ยินเสียง

ผิปกติเพียงเล็กน้อย

“ไอ้! มาได้ยังไงวะ?”

“เราสามารถตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว พี่หายไปไหนมา?” เสียงหัวเราะเรงที่ร็อกทัก เป็นของแฝดคนพี่ผมดำ ตาสีเขียวเหมือนพ่อที่ชื่อ เดสมอนด์ เจมส์ คิงส์ ขณะที่ฝาแฝดคนน้องที่ห่างกันเพียงสีนาที ไรอัน เจมส์ คิงส์ มีผมดำ ตาสีน้ำตาลเหมือนแม่ผวกหัวทักทายผู้เป็นน้ำ ซึ่งพวกเขาเรียกว่าพี่แทน เนื่องจากอายุที่ห่างกันไม่มาก ด้วยสีหน้าอ่อนคลាយ

ลูกชายฝาแฝดวัยยี่สิบปีของเดวิด และพิชญ์สินี เจมส์ คิงส์ พี่ชายและพี่สาวของเขาเอง

“แถวนี้ละ วันนี้ไม่มีเรียนหรือ นือย่าบอกนะว่าพวกแกโดดเรียนมา?” เควินเดินไปด้านหลังฉับเหล่าเป็นมันวับแล้วเปิดขวดน้ำแร่ในตู้เย็นไปเล็กชิ้นมาดื่มอย่างกระหาย ขณะที่สายตามองหลานชายฝาแฝด

เดสมอนด์และไรอัน เรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่สาม คนพี่เรียนเศรษฐศาสตร์อยู่ที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ที่เมืองพรินซ์ตัน ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ ส่วนคนน้องเรียนวิศวกรรมการบินและอวกาศยาน ที่สถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์ หรือเอ็มไอทีในเมืองเคมบริดจ์ มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ก็แล้วมันเรื่องอะไรที่ฝาแฝดตัวป่วนจะมาหาเขาในวันพฤหัสบดีแบบนี้ในเมือง เวอร์จิเนียบีช รัฐเวอร์จิเนีย

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นน่า ผมสอบเสร็จแล้วก็เลยมาหา ส่วนไรอันไม่มีเรียน อยู่ที่นู่นาเพื่อจะตาย เราคิดถึงพี่ก็เลยมา” เดสมอนด์เป็นคนตอบคำถามนี้ มองน้ำชายที่เขาเรียกพี่ด้วยสีหน้าสดชื่น นัยน์ตาเป็นประกายแห่งความหวัง

“ฉันไม่ว่าง มีงานวิจัยต้องทำให้เสร็จ ทำไมไม่ไปหาแม่แกที่นิวยอร์ก” เควินตอบหลังจากโยนขวดน้ำเปล่าลงในถังขยะ แล้วเดินมาทิ้งตัวลงบนโซฟาหนังสีน้ำตาล

“พี่จะขึ้นไปที่บ้านพักบนภูเขาไม่ใช่หรือ ให้เราไปด้วยสิ แม่ก็อยู่

กับพ่อ พ่อไม่ค่อยอยากให้ผมไปแย่งเวลาอันนี้ของเขาเท่าไร” ไรอันเอ่ยขึ้นมาบ้าง

เป็นที่รู้กันดีว่า เดวิด เจมส์ คิงส์ ในวัยห้าสิบหกปี ยังคงหลงใหลพิชญูลินี หรืออันนี ภรรยาวัยสี่สิบสองปีของเขาไม่เคยเสื่อมคลาย พี่สาวของเขาหน้าอ่อนเยาว์ราวกับสาววัยสามสิบต้นๆ เพราะดูแลตัวเองเป็นอย่างดีเพื่อเอาใจสามีซึ่งเป็นอดีตเพลย์บอยตัวฉกาจ สายตาที่ทั้งคู่มองกันทำให้เควินอดยิ้มออกมาไม่ได้ทุกครั้งเมื่อนึกถึง น้อยคนนักจะโชคดีที่ได้มีความรักอันเปี่ยมล้นจนน่าพิศวงให้แก่กันเหมือนคู่ของพี่สาวกับพี่ชายของเขา

บิดามารดาซึ่งเป็นศาสตราจารย์ทั้งคู่ของเควินรักที่จะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันในรูปแบบที่ชายหนุ่มไม่แน่ใจนักว่าเป็นเพราะความรักหรือความผูกพันทางสังคม ถึงจะเป็นคนที่มีความรู้มาก แต่การมีลูกชายเป็นอัจฉริยะก็สร้างปัญหาให้พ่อกับแม่ของเขามีไม่น้อย

ผู้คนมักหลีกเลี่ยงเขาเพราะหวั่นเกรงสติปัญญาที่เหนือกว่าผู้อื่นสมัยเด็กๆ นั้นเขาต้องแกล้งทำเป็นโง่เสียบ้างเมื่อเรียนรู้ว่าการเป็นเด็กฉลาดเกินเพื่อนร่วมชั้นนำปัญหามาให้มากเพียงใด เขาเคยมีปัญหารื่องการปรับตัวอย่างหนัก พี่สาวซึ่งเป็นอัจฉริยะและมีปัญหาเช่นเดียวกับเขา จึงเป็นครอบครัวที่ชายหนุ่มอยู่ด้วยได้อย่างสนใจมากกว่าพ่อแม่แท้ๆ เสียอีก

“ฉันต้องทำงานจริงๆ อาเมทริกซ์จะเอาภายในอาทิตย์หน้า” ชายหนุ่มเอ่ยชื่อมือขวาและหุ้นส่วนของพี่ชาย เมทริกซ์ พาวเวลล์

“เราไม่ควนหรือก่น่า ให้เราไปด้วยเท่านั้นก็พอ”

“ตามใจ แล้วนี่มีอะไรกินหรือเปล่า ฉันหิว” ชายหนุ่มยอมพยักหน้า รู้ดีว่าต้องให้ปฏิเสธ หลานชายทั้งคู่ก็คงจะตามเขาไปจนได้หนุ่มๆ ทุกคนในตระกูลคิงส์มีชื่อว่าเมื่อเกิดสิ่งใดแล้วจะไม่ยอมปล่อยไม่เว้นแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ

เควินมองตามฝาแฝดคนรองที่ถูกเดินเข้าไปในครัวด้วยสีหน้า  
แจ่มใส เมื่อจาร์เรโนให้เขาฟังว่ามีอะไรกินบ้าง

ว่าแต่... ให้อสองคนนี่คงไม่ได้มาหาเขาเพราะคิดถึงเท่านั้นหรอก  
กระมัง? ชายหนุ่มหรีดตาลงอย่างครุ่นคิด

“ผมเจอแผ่นคอนเสิร์ตของพี่ด้วย เมื่อคืนเราดูกันจนดึก”

“คอนเสิร์ตอะไร ฉันมีอยู่เยอะแยะ?” เควินถามอย่างระมัดระวัง  
ด้วยสีหน้าไม่ใส่ใจ เมื่อรับแฮมเบอร์เกอร์ชิ้นโตมาจากมือไรอัน

“ก็สาวลูกครึ่งชาติเดียวกับแม่ไงล่ะเควิน พี่มีแผ่นเธอครบทั้งสาม  
ชุดเลยนี่” เดสมอนด์ชูแผ่นขึ้นโชว์ด้วยท่าทางมีเลศนัย ขยิบตาข้างหนึ่ง  
ให้น้ำชายเมื่อยกกล่องเก็บดีวีดีของนักร้องสาวในเดรสสีส้มขึ้นมาดูแล้ว  
จุปาก

“ผมดำสนิทยาวถึงกลางหลังยังกับนางไม้แน่ะ หนูยังกับเทวดา  
ปั้น หน้าตาก็ โอ้ว! นี่ถ้าได้มากอดสักคืนจะดีขนาดไหน จริงไหมพี่?”

“ไม่รู้ว่กาเอกขอบนักร้อง ปกติเห็นยุ่งแต่กับรุ่นพี่ ไม่นักศึกษา  
สาวๆ ด้วยกันเองไม่ใช่หรือ?” เควินกัดแฮมเบอร์เกอร์ในมือ สลับกับการ  
ยกเบียร์ขึ้นกลั้วคอ เพราะรู้สึกผิดคอขึ้นมาในทันที

“คนนี้ก็เพิ่งเรียนจบ เป็นรุ่นพี่เราแค่ปีสองปีเท่านั้นเอง ถือว่าเป็น  
รุ่นเดียวกัน ไรอันยังชอบ ไซ้ไหมพวก?” หนุ่มน้อยผมดำ ตาสีเขียว หัน  
ไปพยักพยเคิดกับแฝดคนน้องที่รับคำด้วยสีหน้ายิ้มกริ่มพอกัน

“แล้วแกมาบอกฉันทำไม?”

“ก็บอกเอาไว้ เผื่อพี่อยากรู้”

“...” เควินเคี้ยวอาหารช้าๆ สีหน้าสงบนิ่ง เพิ่งเข้าใจว่าหลานชาย  
ทั้งคู่มานี่ทำไม

ไม่มีใครในครอบครัวสบายใจสักคน ที่เขาคบหาอยู่กับสาวรุ่นพี่  
คนหนึ่งซึ่งเป็นภริยาของรัฐมนตรีต่างประเทศอยู่ในรัสเซีย โดยเฉพาะ  
พี่สาวของเขา พิษณุสินี สาวลูกครึ่งชาวไทยผู้เห็นว่าการเป็นชู้กับภรรยา

ของชาวบ้านนั้น เป็นเรื่องผิดศีลธรรมอย่างที่สุด แต่อันนี้ก็มีนัยยะครึ่งหนึ่ง เหมือนอเมริกันชนโดยทั่วไปเนื่องจากอาศัยอยู่ในประเทศนี้มาตั้งแต่เกิด เธอไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของน้องชาย แต่เอาความกังวลใจดังกล่าวไปเล่าให้สามีฟัง

เดวิดเองก็ไม่ได้พูดอะไรกับเขาเช่นกัน แต่คนที่หลงรักภรรยาเด็กกว่ามากจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น ก็กระซิบบอกกับลูกชายฝาแฝดผู้แสนดี อีกต่อหนึ่ง ช่างเป็นครอบครัวที่อบอุ่นจนน่ามหัศจรรย์นี้กระไร

“อย่ายุ่งกับเรื่องส่วนตัวของฉันนะไอ้หนู” ในที่สุด เสียงหัวเราะก็หลุดออกมาจากปากได้รูปด้วยสีหน้าระอาใจ ไม่ได้แก้งัดให้เป็นไม่เข้าใจว่า หลานชายต้องการอะไร

ถ้ามีสิ่งใดที่อันนี้ พิษณุสินี เจมส์ คิงส์ เกิดไม่สบายใจขึ้นมาละก็ ครอบครัวของเธอ ทั้งสามี ลูกชาย และคนรอบข้างก็จะกระตือรือร้นที่จะปิดปากความทุกข์นั้นไป และเมื่อความไม่สบายใจนั้นมีสาเหตุมาจากเขา ชีวิตส่วนตัวของ เควิน ไมเคิล จึงถูกรวบรวบอันตราร้ายกาจตามรังควาณจนไม่เหลืออะไรเป็นความลับ ไม่มีอะไรที่คนในตระกูลคิงส์ อยากรู้แล้วจะไม่รู้ ถึงบางเรื่องจะตบอดได้อย่างไม่น่าเชื่อก็เถอะ

แต่เพราะความหมั่นไส้เป็นเหตุ เควินจึงไม่เห็นเหตุผลที่จะอธิบายเรื่องราวให้กระจ่างแก่ใคร อยากตามนักก็ตามใจ ไม่ใช่ว่าเขาจะเดือดร้อนเพิ่มขึ้นสักเท่าไร เพราะปกติเดวิดก็ให้บอดีการ์ดตามคุ้มครองน้องชายของภรรยาอยู่แล้ว

ฐานะของนักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะที่ปรารถนาเรื่องเกือบที่สุดใน คิงส์ คอร์ปอเรชั่น รongมาจากพี่สาวนั้น ทำให้ค่าตัวของเขามีมูลค่ามหาศาล และเป็นจุดอ่อนที่ทั้งคู่แข่งและศัตรูอยากได้ตัวหรืออยากกำจัดทิ้ง จนเขามีชีวิตอิสระน้อยกว่าที่ต้องการมาก ซึ่งเขาเกลียดมันเป็นบ้า การที่คนเรามีมันสมองมากกว่าคนอื่นนี่มันเป็นคำสาปชัดๆ

“ทำไมล่ะ พี่ตามเฝ้าเขามาตั้งสองปีกว่าแล้ว ไม่เห็นจะทำอะไร

ลึกที” ไรอันผู้เงยขมึ้มกว่าคู่แฝดเอ่ยถามอย่างขัดข้องใจ ปกติเควินไม่เคยรื้อที่หิ้งครอบครองสิ่งใดก็ตามที่ตัวเองต้องการ เขามีผู้หญิงมาแล้วมากมาย ที่น่ากลัวที่สุดก็เห็นจะเป็น ชินเรีย ลาฟรอฟ สาวรุ่นพี่เล่นแร่ผสมผู้มีสามี่เป็นถึงรัฐมนตรีต่างประเทศของรัสเซีย เควินคงต้องติดใจเจ้าหล่อนเป็นอย่างมากเพราะคบกันมาแล้วหลายปี จนเจ้าหน้าที่ระดับสูงในรัฐบาลอื่น ๆ หนาว ๆ เพราะหวั่นเกรงว่าจะมีผลกระทบกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ปกติก็ไม่ได้ราบรื่นเท่าใดนัก

“มันเรื่องของฉัน พวกแกมีหน้าที่เรียนหนังสือก็เรียนไป”

“เราเป็นครอบครัวเดียวกันนะเควิน พี่มาที่นี่ก็เพราะเธอ อย่างนึกว่าผมไม่รู้ล่ะ คนอย่างพี่จะทำงานที่ไหนก็ได้ ทำไมจำเพาะจะต้องมาเวอร์จิเนียช่วงที่เธอกำลังจะเปิดคอนเสิร์ต ถ้าอยากได้ก็บอกมาคำเดียว พี่ก็รู้ว่าเราจัดการได้สบายมาก” เดสมอนด์เสนอด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการขึ้นมาบ้าง ทำให้เควินหัวเราะจุ่นๆ

“นิสัยจุดผู้หญิงนี่ เก็บเอาไว้ให้พวกตระกูลคิงส์ก็แล้วกัน ถามฉันนี่สิว่าเธอชอบหรือเปล่า?”

“อย่าใส่ร้ายพ่อผมสิวะ พ่อรักแม่จะตายไป” เดสมอนด์เถียงหน้าแดง ช่วยรักษาเกียรติยศของบิดาเต็มที่

“ฉันไม่ได้บอกว่าพ่อแกไม่รักฉันนี่ แต่จะบอกว่าพวกตระกูลคิงส์ไม่ใช่คนมีอารยธรรมเกี่ยวกับการเกี้ยวผู้หญิง ถามใครๆ ดูก็รู้” เควินทำเสียงเยาะ ยกเบียร์ขึ้นกระดกอึกๆ จนหมดกระป๋องแล้วโยนใส่ตะกร้าอย่างแม่นยำ

“พ่ออุดแม่คนเดียว ไม่เคยทำอย่างนั้นกับคนอื่นเสียหน่อย”

“แล้วยังไง จะที่คนมันก็อีหروبเดียวกันนั่นแหละวะ แล้วนี่แกยังจะตามฉันขึ้นไปที่บ้านพักบนเขาอีกหรือเปล่า?”

“ไปสิ เราคิดถึงพี่ก็เลยมาหา เรื่องอื่นนะเป็นผลพลอยได้เท่านั้น”

“ให้มันจริงเถอะเดสมอนด์ อย่าให้ฉันรู้ล่ะว่าพวกแกมีแผนจะทำ

อะไรโดยพลการ”

“ใครมาหาพี่ที่ข้างล่างนะ?” ไรอันรีบเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นสายตารู้ทันของน้ำชาวย

“เจ้าหน้าที่เคนเนน” เควินตอบตามปกติ ไม่แปลกใจที่หลานชายรู้เจ้าหน้าที่ของซีไอเอสสมควรมาเรียนงานกับบอดีการ์ดของตระกูลคิงส์ พวกนี้ล่องหนเหมือนกับเงา และตามเขาไปทุกที่ถึงจะไม่เห็นตัว

“เขามีกานใหม่มาให้พี่ทำหรือ?”

“ใช่ แต่ฉันไม่มีเวลา ไม่สนใจทำด้วย”

“แล้วพี่จะไปบ้านพักบนเขาเมื่อไหร่?”

“เย็นนี้ละ วันนี้ขอเคลียร์รายงานให้อันนี้ก่อน ว่าแต่พวกแกจะทำอะไรระหว่างที่รอฉันนี่?”

“ไปเที่ยวชายหาดง่ะ”

“หนาวตาย” เควินขำกระดากห่อแฮมเบอร์เกอร์ที่กินหมดเป็นคำสุดท้าย โยนทิ้งลงในถังขยะและลุกขึ้นยืน

“ฉันไปอาบน้ำก่อนละ บ่ายๆ จะนอนเสียหน่อย เมื่อคืนแทบไม่ได้นอนเลย”

“คราวหน้าก็อย่าหักโหมนักสิ สามี่หล่อนใช้งานไม่ได้แล้วหรือไง ถึงต้องมายุ่งกับพี่?” เดสมอนด์แตกดันไปถึงสาวงามสัญชาติรัสเซีย เสน่ห์แรง ซึ่งเขารู้ว่าเควินไปอยู่ด้วยที่โรงแรมมาทั้งคืน

“ให้มันน้อยๆ น้อยไฉน”

“ผมไปข้างนอกละ” หลานชายยกไหล่ตอบกลับ แล้วลุกขึ้นยืน บ้างด้วยสีหน้าไม่พอใจ ขณะที่ไรอันนั้นนั่งฟังเงียบๆ พร้อมกับมองกล่องเก็บดีวีดีของนักร้องสาวด้วยสีหน้าไม่ยินดียิ่ง

ราชาวดี วิทเวิร์ธ นักร้องและนักแต่งเพลงป๊อปชื่อดัง ลูกครึ่งไทย - อเมริกัน วัยยี่สิบสองปี

## สามหนุ่มออกจากคอนโดฯ ของเควินขึ้นไปที่บ้านพักขนาดใหญ่

ใหญ่สร้างด้วยไม้ซีดาร์ผสมหินบนภูเขาารายรอบด้วยป่าสนและพันธุ์ไม้พื้นเมืองในเวลาเย็น ไม่ไกลออกไปด้านหนึ่งเป็นผาสูงติดกับทะเลจนได้ยินเสียงคลื่นซัดดังแว่วมาแต่ไกล กำแพงสูงท่อมห้วกั้นเป็นอาณาบริเวณกว้างขวางกว่ารถจะวิ่งมาถึงตัวบ้าน บรรยากาศรอบด้านให้ทั้งความสงบร่มเย็นและเป็นส่วนตัว จนไรอันผิวปากหวือด้วยท่าทางชอบใจ แผลหนุ่มน้อยเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก

เควิน ไมเคิล มื่อสังหาริมทรัพย์ส่วนตัวหลายแห่ง บางแห่งเก็บเอาไว้เฉยๆ บางแห่งปล่อยให้คนมีฐานะเช่าอยู่ แต่บ้านที่เวอร์จิเนียบีชถือเป็นสถานที่หลบภัยของเขาซึ่งซื้อเอาไว้ได้เกือบสามปีแล้ว แต่คนในครอบครัวไม่เคยมาเยือนเพราะต่างคนต่างยุ่งอยู่กับภารกิจส่วนตัว และงานหลักของเควินเองก็อยู่ในนิวยอร์ก หรือเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ทั่วโลกเมื่อรับงานพิเศษ แม้แต่งงานของซีไอเอหรือเพนตากอน

“นี่นะหรือรังของพี่ สยงชะมัดเลย”

“เหมาะจะเอาไว้ปลีกวิเวก ถ้าแม่เห็นต้องชอบแน่” เดสมอนด์กระโดดลงจากรถที่เควินเป็นคนขับแล้วมองไปรอบๆ หนุ่มใหญ่คนหนึ่งแต่งกายสุภาพซึ่งเควินแนะนำให้ผู้รู้จักกับหลานชายฝาแฝดว่าชื่อ จอห์น วิลสัน เดินออกมาช่วยหนุ่มแฝดยกกระเป๋าเข้าไปในบ้าน

“จอห์นช่วยงานวิจัยของฉัน แล้วก็ช่วยดูแลบ้านเวลาเราไปที่นี้ มีภรรยาของเขาอีกคนชื่อแมรี เธอเป็นนักกวีวิทยา” เควินบอกเมื่อร่างสูงของวิลสันหายเข้าไปในบ้าน

“บ้านออกจะใหญ่โต คุณเลิหวหรือ?” ไรอันเงยหน้าขึ้นมองห้องใต้หลังคาซึ่งมีแสงสว่างลอดออกมาน้อยๆ แล้วหันมาถามเจ้าของบ้าน

“จ้างบริษัทเข้ามาดูแลอาทิตย์ละครั้ง ฉันมาที่นี่เดือนละแค่ไม่กี่วันเท่านั้น จะมีคนเยะเยะเอาไว้ทำไม”

“ชวนแม่มาจัดคริสต์มาสที่นี่ดีกว่า” ไรอันออกความเห็น

สามหนุ่มเดินตามกันเข้าไปในบ้าน ร่างสูงเกือบจะเท่ากันทุกคน ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปจัดการกับตัวเองแล้วมารวมตัวกันที่ห้องนั่งเล่น ซึ่งมีเตาผิงแบบโบราณขนาดใหญ่ส่องแสงเรืองรองของเปลวไฟที่ลุกผ่านแผ่นกั้นโปร่งกระจายความอบอุ่นออกมาด้านนอก

เควินนั่งอยู่หน้าโน้ตบุ๊กขนาดย่อมของตนเอง ขณะที่หนุ่มแผ่นั่งเอนกายตามสบายบนโซฟา มีแก้วเครื่องดื่มอยู่ในมือทั้งคู่ ต่างคนต่างปล่อยความคิดให้ล่องลอยอยู่กับบรรยากาศสงบเหมือนคนในครอบครัวอยู่นาน

“เห็นพ่อว่าพวกซีไอเอโกรธที่เครื่องส่งข้อมูลลับของพี่ตกอยู่ในมือของผู้ก่อการร้าย เมื่อบ่ายตอนที่พีนอน พ่อโทร. มาด้วย” ไรอันเปรยขึ้น ทำให้เควินชะงักมือที่กำลังจัดการกับโปรแกรมที่กำลังสร้างในคอมพิวเตอร์

สาเหตุที่ซีไอเอมาหาเขานั้น เป็นเพราะเครื่องส่งข้อมูลลับที่ทางคิงส์ คอร์ทอเรชั่น ส่งมอบให้ซีไอเอโดยมีเขาเป็นคนออกแบบเอง ถูกโจรกรรมไปก่อนที่จะหน่วยสืบราชการลับกลางแห่งสหรัฐอเมริกาจะมีโอกาสได้ใช้เองเสียอีก จากนั้นมันจึงถูกแยกชิ้นส่วนโดยสมาชิกของกลุ่มผู้ก่อการร้ายซึ่งปราดเปรื่องถึงขนาดว่านักวิทยาศาสตร์ของซีไอเอเองยังไม่สามารถถอดข้อมูลเผยแพร่วิธีการโจมตีซึ่งสายลับชั้นสูงที่ออกปฏิบัติการณ์ในพื้นที่ส่งมาให้บางส่วนได้

แต่จากเงื่อนงำบางประการ ด้วยการค้นความลับผู้ต้องสงสัยที่ถูกจับกุมไว้ได้ มีความเป็นไปได้สูงว่าผู้ก่อการร้ายมีเป้าหมายที่จะโจมตีสหรัฐฯ หรือกลุ่มผลประโยชน์สหรัฐฯ อย่างใดอย่างหนึ่ง ในช่วงแห่งการเฉลิมฉลองเทศกาลคริสต์มาสหรือปีใหม่ที่即将来临 จากแผนของผู้ก่อการร้ายที่เฝ้าเพียรพยายามมาเป็นเวลาหลายปีด้วยการแทรกซึมตัวเป็นชนชั้นกลางอยู่ในอเมริกาอย่างแนบเนียนเมื่อได้รับมอบหมายจากกลุ่มว่า “จงเป็นอเมริกัน” ให้ได้

“แกหมายความว่ายังไง เคนแน่นไปหาเดวิดหรือ?”

“เปล่าครับ ผู้อำนวยการโครลส์ต่างหากที่โทร. หาพ่อ ขอร้องให้  
ช่วยพูดกับพี่ให้ช่วยงานชิ้นนี้”

“แล้วเดวิดว่ายังไง?”

“พี่ก็รู้ว่าพ่อเป็นคนยังไง พ่อแค่เล่าให้ผมฟัง จะได้เอามาบอกพี่  
ส่วนการตัดสินใจก็ต้องเป็นของพ่ออยู่แล้ว” เดสมอนด์บอกด้วยน้ำเสียง  
ร่าเริง

“มันเป็นความผิดของพวกเขาเองที่ของถูกโจรกรรม ซีไอเอมีเกลือ  
เป็นหนอน” เควินแบ่ปาก วาบหนึ่งที่มีความขมขื่นจากอดีตแทรกเข้ามา  
หากเขารีบปัดมันทิ้งไปเหมือนที่เคยทำ

“นั่นสิ แต่เขาวัวเกลือเป็นหนอนอาจจะมาจากคนภายในของเรา  
เอง เพราะงานวิจัยของพี่เป็นความลับที่มีแต่เจ้าหน้าที่ชั้นสูงของซีไอเอ  
เท่านั้นที่รู้”

“ฉันไม่คิดอย่างนั้นหรอก” เควินส่ายหน้าแล้วเงยไป

เควินรู้ดีว่ามีเพียงไม่กี่คนที่รู้ว่าเขาสร้างเครื่องมือขึ้นนั้นขึ้นมา  
ทุกคน...ล้วนเป็นคนที่เขาไว้ใจ ซินเธีย ลาฟรอฟ จอห์น วิลสัน ผู้ช่วยคน  
สนิทของเขา และ คาร์ล วอร์ทัน สายลับของซีไอเอซึ่งเป็นเพื่อนสนิท  
คนหนึ่ง ทุกคนรักชาติและสาบานว่าจะเสียสละเพื่อชาติกันทั้งนั้น

“คืนนี้เราออกไปว่ายนน้ำแข่งกันดีไหมเควิน?” เสียงของเดสมอนด์  
แทรกขึ้นมาในความเงียบ

“ฉันยังทำงานไม่เสร็จ”

“ชายหาดด้านล่างนั้นมีโรงแรมของเราด้วย ผมเดินไปส่งกล้อง  
ดูที่ระเบียงตอนที่อาบน้ำเสร็จ เห็นมีสาว ๆ หลายคน ท่าทางจะมีปาร์ตี้  
น่าสนุก” ใบหน้ากระตือรือร้นของหนุ่มน้อยเดสมอนด์ทำให้ไรอันหัวเราะ  
เบา ๆ

“พวกแกไปเถอะ เรียกคนที่โรงแรมมารับสักคน เกิดอะไรขึ้นฉัน  
ไม่อยากให้อันนี้มาร้องห่มร้องไห้”

“ผมโตแล้วนะเควิน ที่พี่ยังไปไหนมาไหนคนเดียวได้” หนุ่มน้อย หัวเสีย หน้าแดงที่น้ำชายพุทเหมือนสบประมาท

“ก็ฉันไม่ใช่ก่อนอย่างแกนี่หว่า” เควินหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ ครั้นจะสารยบายว่าเควินกับฮันนี่แทบไม่เคยปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวจริงๆ หากไม่จำเป็น และการเป็นคู่แฝดทายาทของตระกูลคิงส์นั้นยิ่งหนักกว่า เขาเสียอีก

“งานเอาไว้ทำพรุ่งนี้เถอะ เราไปว่ายน้ำที่สระในโรงแรมดีกว่า รอบที่แล้วผมยังว่ายน้ำแพ้พี่อยู่เลย” คราวนี้ไรอันเป็นคนชวนขึ้นมาบ้าง ทำให้น้ำชายเงียบไปพักหนึ่ง ก่อนจะยอมปิดคอมพิวเตอร์

“ตกลง ไปก็ไป!”

**คิงส์ไฮเติ้ล ณ ชายหาดของเมืองเวอร์จิเนียบีช สร้างด้วย** สถาปัตยกรรมแบบทันสมัยหรูหราสมกับที่เป็นเครือโรงแรมห้าดาวใน แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง ไฟบริเวณหน้าโรงแรมสว่างไสวยังเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวในเวลาหัวค่ำ สองหนุ่มสวมกางเกงขาสั้น และเสื้อเชิ้ต สีสันบาดตา ซึ่งมารดาของพิชญ์สินีส่งมาให้จากเมืองไทย นอนเรียงกัน อยู่บนเก้าอี้ริมสระน้ำโดยมีขวดเบียร์วางอยู่ข้างๆ หนุ่มผมทองมองไรอัน ซึ่งกำลังว่ายน้ำกลับขึ้นมาเพื่อวอร์มอัพร่างกาย

“ว้าว! สิบนาฬิกาเควิน พี่ต้องไม่เชื่อแน่ว่าใครอยู่ที่นั่น” เสียงตื้น เต็นของเดสมอนด์ดังขึ้นข้างหู หนุ่มผมทอง ตาสีเขียวเหลือบน้ำตาล จึงปรายตามองตามไปอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะชะงักกึก

ราชาวดี วิทเวิร์ธ...สาวร่างอวบสวมกางเกงขาสั้นและเสื้อเชิ้ต แขนยาวเปิดกระดุมออกเกือบหมด พับแขนขึ้นมาถึงข้อศอกบอบบาง ด้านในเป็นเสื้อสายเดี่ยวสีขาว ผมยาวสลวยหยักศกสีดำสนิทยาวถึง กลางหลังดูคล้ายนางไม้ เธอกำลังเงยหน้าขึ้นพูดอะไรบางอย่างกับ ชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ผิวของเธอเป็นสีน้ำผึ้งเจดจางที่สุด ดูเนียนละเอียดแม้มองจากระยะไกลเช่นนี้ ใบหน้านั้นไม่ได้งามจนน่าตะลึง แต่ก็ยากที่จะถอนสายตาออกจากความงามแบบจิ้มลิ้มพริ้มเพราพร้อมกับสาวน้อยวัยรุ่น ตาเรียวยาวร่ากับตาหงส์ดงามเป็นพิเศษ มีสีดำสนิทเช่นเดียวกับสีผม โครงหน้านั้นดูคล้ายกับสาวตะวันตก แต่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตก เพราะจมูกโด่งเล็กเป็นสัน และปากสีสดยามที่ขยับคล้ายกลีบกุหลาบ ขณะที่เธอยืนอยู่นั้นห่างออกไปไม่ถึงสิบเมตร แต่ได้ยินเสียงแว่วๆ ของการสนทนานั้นเล็กน้อย เดสมอนด์มองแล้วผิวปากหือเบาๆ

“แม่เจ้าไว้วัย ผิวสวยเป็นบ้า แม่สาวของพี่ตัวจริงหน้าตาน่ารักน่าชังแล้วไอ้หมอนั่นมันเป็นใคร?”

“น่ารัก่องเหมือนกัน” เควินตอบโดยอัตโนมัติ จ้องมองภาพตรงหน้าเงิบๆ และยกขวดเบียร์ขึ้นดื่ม

“นั่นสิ หนูยังกับพวกขี้ยา ท่าทางจะตื้อเก่งน่าดูด้วยสิ ว่าแต่สาวของพี่จะเล่นด้วยหรือเปล่า?” เดสมอนด์วิจารณ์ทั้งที่ชายหนุ่มคนนั้นหน้าตาดีพอสมควร หนูสูงโปร่งร่าวกพิเศษ กำลังพยายามพูดอะไรบางอย่างเหมือนวอนขอจากหญิงสาว เดสมอนด์แอบหันมามองปฏิกิริยาของชายหนุ่มด้วยสีหน้าขี้เล่น

ใบหน้าของ เควิน ไม่เคลิ่ล สงบนิ่ง แต่ไม่...เขาสังเกตเห็นสันนกรามที่ถูกกดขึ้นมาเล็กน้อย ทำให้ทายาทแฝดคนโตของตระกูลคิงส์อยากจะหัวเราะออกมาดังๆ

หญิงนี้หว่า! นี่มันแปลกแท้ๆ เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเควินไม่เคยพยายามที่จะทำความรู้จักกับเธอเลย พ่อของเขาเพิ่งมาเล่าให้ฟังว่าท่าทางเควินจะสนใจแม่สาวคนนี้น่าทึ่งอย่างน่าอัศจรรย์

เป็นความบังเอิญที่ เดวิด เจมส์ คิงส์ สังเกตเห็นความผิดปกติจากตารางชีวิตประจำวันของน้องชายคนเดียวของภรรยาที่เขาหยิบมาดู เนื่องจากพิชญ์สินีไม่สบายใจที่เควินมีความสัมพันธ์ที่ไม่ถูกทำนองคลอง

ธรรมกับภรรยาของคนอื่น เดวิดจึงเห็นว่าตลอดระยะเวลากว่าสองปีที่ผ่านมา เควิน ไมเคิล ได้ตามชมคอนเสิร์ตของสาวน้อยคนหนึ่งนับได้กว่าสิบรอบทั้งที่เขาแทบไม่เคยเข้าชมคอนเสิร์ตของนักร้องคนไหนเกินสองครั้ง

เมื่อล้วงลึกลงไป หัวหน้าตระกูลคิงส์กลับประหลาดใจมากขึ้น เมื่อพบว่า เควินให้คนตามสืบเรื่องราวของเธอ และมีอัลบั้มรูปถ่ายของสาวน้อยคนดังกล่าวย้อนหลังไปเกือบสามปี ก่อนหน้าที่เธอเริ่มอาชีพการเป็นนักร้องและนักแต่งเพลงซึ่งยังไม่มีชื่อเสียงอะไรเสียอีก และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้น ปรากฏว่าเควินยังใช้เส้นสายบางอย่างเพื่อให้โปรดิวเซอร์ชื่อดังในวงการมองเห็นเธอ จนทำให้สาวน้อยโด่งดังมากขึ้นอย่างทุกวันนี้

นั่นคือสาเหตุที่พ่อของเขาและน้องชายฝาแฝดมาที่นี่เพื่อดูว่านักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะของ คิงส์ คอร์ปอเรชั่น กำลังคิดอะไรอยู่

“รออยู่นะ เดียวผมมา” อยู่ๆ เดสมอนด์ก็ลุกขึ้น ทำให้เควินหันมามองพร้อมกับหรีตา

“แกละทำอะไร?”

“ก็พี่ไม่บอกว่าคุณสนใจเขาหรือเปล่า คนอื่นก็กำลังจะมาจับ ผมเลยอยากลงไปเป็นคู่แข่งบ้างนะสิ” โดยไม่รอให้น้ำชายตอบกลับ ร่างสูงใหญ่ตามแบบของคนในตระกูลก็เดินไปที่หนุ่มสาวคู่ดังกล่าว โดยมีตาสีเขียวเหลือบน้ำตาลราวกับจะเรืองแสงได้มองตามไป

“มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่าครับ?” เสียงห้าวร่าเริงที่ดังขึ้น ทำให้ราชาชาติชะงักแล้วหันมามองผู้มาใหม่

“อย่าเข้ามายุ่งดีกว่า ผมกับสาวน้อยคนนี้ก็กำลังจะตกลงกันได้อยู่แล้ว” หนุ่มหน้าตาดีที่ยืนอยู่ก่อนหันขวับมามองด้วยสีหน้าไม่พอใจ

เดสมอนด์ปรายตาไปเห็นตาเรียวงามเป็นประกายเย็นชาด้วยความไม่พอใจ ปากได้รูปของหนุ่มน้อยจึงยกขึ้นสูงเหมือนจะอมยิ้ม มาขึ้นใกล้ๆ อย่างนี้ เขายิ่งเห็นว่าผิวของเธอสวยจับใจ

“ผมไม่เห็นเป็นงั้นนี่ ผมนั่งมองอยู่ตั้งนานแล้วก็ไม่เห็นเธอจะ

อยากตกลงกับคุณสักที อย่าตื้อเลยนะ”

“คุณจะมาสู้ได้ยังไง อย่ามายุ่งเรื่องของเราไอ้หนุ่ม” หนุ่มอเมริกันที่น่าจะอายุมากกว่าเดสมอนด์หลายปีหันมาแสบยิ้ม ก่อนจะชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นสายตาดุคตันของหนุ่มน้อยตัวโตจ้องเขม็งกลับ ทั้งที่เขาก็ยังยิ้มอยู่แท้ๆ

สายตาของไอ้หนุ่มหน้าอ่อนคนนี้ราวกับอันธพาลที่กำลังอยากมีเรื่องซัดๆ ใบหน้าคมสันเหมือนอายุไม่ถึงยี่สิบปี แต่ตาสีเขียวเข้มกร้าวและผมสีดำสนิท เมื่อประกอบกับร่างสูงใหญ่เกินวัยก็ทำให้ เดมอนดัลเลส จ้องกลับด้วยความกังวลใจเล็กน้อย มองหาบอดีการ์ดส่วนตัวของเขาที่หายหัวไปเพราะเขาสั่งอย่างเสียอารมณ์

มาต่างถิ่นอย่างนี้เขาไม่อยากมีเรื่องเพราะไม่อยากเอาอาชีพมาเสี่ยง การชกต่อยกันก็ไม่ใช่สิ่งที่เขานัดอยู่แล้ว

“หยุดเถอะเดมอน ฉันว่าเราคงพูดกันไม่รู้เรื่องแล้วละ” เสียงใสกังวานที่ตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกตั้งแต่เขาเดินมาถึงทำให้เดสมอนด์ก้มลงมองเธอใหม่อย่างพิศวง ไม่แปลกใจที่เธอเป็นนักร่อน วงหน้าเรียวงายขึ้นมองเขาพอดี สายตาของเธอระอาใจราวกับผู้ใหญ่ทั้งที่วัยห่างจากเขาเพียงแค่สองปี

“อย่ามีปัญหากันเลยนะคะ เดมอนเป็นเพื่อนร่วมงานของฉันเอง เราแค่ตกลงอะไรบางอย่างไม่ได้เท่านั้น”

“พี่ชายของผมให้มาดู เรามองอยู่นานแล้ว เขาเป็นห่วงคุณนะครั้นึกว่าคุณอาจต้องการความช่วยเหลือ” เดสมอนด์ยิ้มแฉ่งหวานเสนห์ ยกนิ้วโป้งจิ้มขำไหล่ แล้วเบี่ยงตัวเล็กน้อยให้เธอมองเห็นคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้

ราชาดิมองขำไหล่ของหนุ่มตัวโตตาสีเขียวพราวไปที่เก้าอี้ริมสระ ก่อนจะนิ่งงันเหมือนเลือดที่วิ่งไปเลี้ยงสมองหายออกไปชั่วคราวจนไม่สามารถคิดอะไรออก เมื่อเห็นใบหน้าที่คมสันที่จ้องนิ่งมาที่เธออยู่แล้ว

เธอจำเขาได้!

แม้จะใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาที ชั่วชีวิตนี้ราชาวดีก็ไม่วันลืมคืน  
เดียวนั้นเมื่อเกือบสามปีก่อน

คืนแห่งความอดสูใจโดยมี ‘เขา’ เป็นตัวการสำคัญเมื่อครั้งที่เธอ  
ไปเป็นนักร้องในผับของโรงแรมเพื่อหาเงินเรียนหนังสือ นำแปลกที่ระยะ  
เวลานานถึงขนาดนั้น น้ำตาแห่งความคับแค้นใจก็ดูเหมือนจะผุดขึ้นมา  
เป็นเงาก่อนที่เธอจะสลัดหัวและเช็ดคางขึ้นโดยไม่รู้ตัว และเปื้อนหน้ามา  
มองหนุ่มตัวโตตรงหน้า

“ขอบคุณมากค่ะ ฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือ แล้วเจอกันพรุ่งนี้  
นะฉอน”

“เฮ้! จะไปไหนนะ คุยกันก่อนสิ ผมขอโทษนะไอลแลค” ฉอนขยับ  
ตัวจะตามไป แต่เดสมอนด์ดึงต้นแขนของเขาเอาไว้ก่อน

“คุณเป็นอะไรกับเธอ?”

“เป็นอะไรแล้วมันเรื่องอะไรของแกวะไอ้ไก่อ่อน ฉันไม่ได้มีหน้าที่  
ต้องตอบคำถามของแก”

“แกยุ่งกับผู้หญิงที่ฉันหมายตาไว้ ถ้าแกไม่มีคำตอบดีๆ ละก็ ฉัน  
อาจจะจี้มึงแทะซะก็ได้ ที่นี้ก็ขึ้นอยู่กับแกแล้วละพวก ว่าอยากร้องเพลง  
ต่อหรืออยากตายก่อนวัยอันควร” สิ้นเสียงข่มขู่ร่างเรียวแทบของเดส-  
มอนด์ หนุ่มร่างใหญ่อีกคนที่หน้าตาเหมือนกันเปี้ยบแต่ตาสีน้ำตาล  
ก็เดินขึ้นมาจากสระน้ำจนเห็นรอยเปียกยาวเป็นทาง

“เฮ้! เป็นไง ไม่ได้เจอกันตั้งนาน ไปคุยกับฉนตรงนั้นดีกว่าไหม  
นายสบายดีหรือเปล่า?”

“แกเป็นใคร ฉันไม่รู้จักแก” ฉอนมินต์บี้ เมื่อแขนอีกข้างโดน  
ล็อกเอาไว้ แล้วสองหนุ่มก็เริ่มโอบเขาออกเดินด้วยท่าทางดีใจราวกับ  
ญาติจากเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้ที่พลัดพรากจากกันมาตั้งแต่สิ้นสุด  
สงครามเพิ่งมีโอกาสได้มาพบหน้ากันเป็นครั้งแรก

“เฮ้ย! พุดอะไรอย่างนั้นล่ะ ไม่เจอกันแค่นี้ก็เตือนเท่านั้นเอง  
ทำเป็นจำกันไม่ได้ มารื้อฟื้นความทรงจำกันทางนี้ดีกว่า” ไรอันบีบปาก  
ของหนุ่มตัวเตี้ยกว่าแล้วก้มลงกระซิบอะไรบางอย่างริมหู ก่อนที่ฟ้าผ่าแผด  
จะรวมหัวกันลากร่างของ ฌอน ดัลเลส หายเข้าไปในตัวอาคาร

## 2

### รอยอดีตที่หวนคืน ฤๅเสนาหาที่มีเคยจางหาย

ราชาวดีเร่งฝีเท้ารากับมีปีศาจไล่หลังเดินไปกตลิต์ก่อน จะยกมือเรียวลั่นๆ ขึ้นกดหน้าอกที่ดูเหมือนจะเต้นแรงจนน่าตกใจ นี่เธอ เป็นบ้าอะไรกันนี่! เวลาเนิ่นนานขนาดนั้น เขาเมาด้วย ไม่น่าจะอาจ จะจำเธอไม่ได้ด้วยซ้ำ

แล้วดูเธอสิ แล่นหนีมารวกับกระต่ายตื่นตูม น่าเวทนาเป็นที่สุด วันนี้เธอไม่ใช่เด็กสาวอายุสิบเก้าปีเหมือนในอดีต แต่เป็นผู้หญิงที่มีวุฒิ ภาวะ มีความรับผิดชอบสูง ได้ผ่านสังคมและเล่ห์เหลี่ยมมาแล้วไม่น้อย เหตุใดเวลาเนิ่นนานขนาดนั้นเธอยังกลัวผู้ชายแปลกหน้าที่เคยปราชส เธอเอาไว้เมื่อเกือบสามปีก่อนได้อีก

อดีตแห่งความอดสูใจสาดซัดเข้าหาจนเธอมีนงง เกือบสามปี ก่อนนั้นเธออาศัยอยู่กับมารดาชาวไทยในย่านไชน่าทาวน์เพียงสองคน เพราะบิดาชาวอเมริกันเสียชีวิตไปตั้งแต่เหตุการณ์ 9/11 ที่ตึกเวิลด์เทรด เซนเตอร์ สาวน้อยต้องทำงานกลางคืนหลังจากเรียนหนังสือเพื่อหาเงิน ส่งตัวเองเรียน ขณะที่มารดาทำงานเป็นแม่ครัวในร้านอาหารไทยเพื่อ ผ่อนบ้านหลังเล็กๆ ชานเมืองที่ยังผ่อนไม่หมด และรับผิดชอบค่าใช้จ่าย ในบ้านแทนบิดา

ตอนนั้นเธอเรียนมหาวิทยาลัยปีสอง เงินประกันของบิดาส่วน

หนึ่งนำมาจ่ายค่าบ้านเพื่อลดภาระให้น้อยลงจนมารดาสามารถผ่อนต่อด้วยรายได้ซึ่งหาได้ในขณะนั้น และส่วนหนึ่งเก็บไว้เป็นทุนรองรับลูกเงินสำหรับอนาคตของสองแม่ลูก สาวน้อยตัดสินใจทำงานพิเศษเพิ่มเพื่อลดภาระค่าเทอมโดยการทำงานเป็นนักร้องในผับของโรงแรมชั้นไรส์ฮิลล์

แซมมีฐานะคนหนึ่งบังเอิญมาเที่ยวและติดพันเธอ เขามานั่งฟังเพลงบ่อยๆ ทั้งยังพยายามอ่อนให้เธอรับ ‘งานพิเศษ’ จากเขา สาวน้อยไม่เคยสนใจและหลีกเลี่ยงมาโดยตลอดจนตัดสินใจลาออกเพราะทนไม่ไหว เนื่องจากแซมคนดังกล่าวมีอิทธิพลพอสมควร แต่แล้วคืนสุดท้ายที่มาทำงานเธอก็พลาด เพราะเจ้าของผับร่วมมือกับแซมคนดังกล่าวมอมยาเธอในห้องพักที่จัดไว้ให้แก่นักร้องของตนเอง

โชคดีหรือโชคร้ายของราชาวดีไม่รู้ แซมยังไม่ได้แตะต้องตัวเธอ เพราะเธอเข้าไปซิงตัวเองในห้องน้ำและล้วงคอให้อาเจียนออกมาจนแทบหมดเรี่ยวหมดแรงโดยมีแซมคนดังกล่าวอดอ่อนให้เธอออกไปอยู่หน้าประตูห้องน้ำ ภรรยาของแซมคนนั้นตามมาพร้อมกับเพื่อนผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งก็คือเขา...คนแปลกหน้าที่สระน้ำ

ราชาวดีเปิดประตูออกไปเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ปรากฏว่ากลายเป็นเธอที่อ่อนแอจนแซมตามมาในห้องเพื่อใช้บริการ ภรรยาของแซมคนนั้นตบหน้าเธอและด่าทอสารพัดโดยไม่ฟังคำอธิบาย

ความโกรธ ความอ่อนเปลี้ยจากการพยายามทำให้ตัวเองอาเจียนออกมาจนหมด ฤทธิ์ยาที่ยังเหลือค้าง และความช็อกจากการถูกทำร้ายทำให้เธอหือฮือ หน้าชาแทบไม่มีฤทธิ์จะไปสู้กับใครได้

จากนั้นสามีภรรยาก็จากไป ทั้งเธอเอาไว้กับผู้ชายคนนี้ เขาเมาน้อยและนั่งนิ่งมองเธอคนเดียว จากนั้นก็ลงทุนกล่อมเธอให้รับงานจากเขาต่อเสียเอง ศักดิ์ศรีของเธอถูกทำลายลงจนเกือบสิ้นในคืนนั้น

เธอไม่ยอม พยายามจะออกจากห้อง แต่แซมลักเธอลงบนเตียงแล้วโอบเธอด้วยความชำนาญอย่างเหลือแสนผสมกับฤทธิ์ยาที่ยังหลง

เหลืออยู่จนราชาวดีแทบด้านทานไม่ไหว แต่จิตใจที่แข็งแกร่งจากการถูกทำร้ายและประณามก่อนหน้านี้ทำให้เธอร้องให้ด้วยความขมขื่นขณะที่เขารุกรานด้วยมือ ปาก และลิ้น เพราะชายหนุ่มกำลังมาเสนาหา จนกระทั่งเกือบสุดทาง อยู่ๆ ชายหนุ่มก็ตัวแข็งทื่อ สบถน้ำไหลไพล่ดับและลุกขึ้นยืน

‘ทำไมไม่บอกว่ายังไม่เคย!’

‘จะ...ฉันบอกแล้ว แต่คุณไม่ฟัง’ เธอตอบเสียงกระหอนกระแท่น

ดิงผ้าห่มมาคลุมตัว หน้าซีดเผือด

‘ไม่เคย พระเจ้า! เธออายุเท่าไรกันนี้?’ ชายหนุ่มจ้องวงหน้ามอมแมมด้วยคราบน้ำตา แล้วกระแทกเท้าหายเข้าไปในห้องน้ำเพื่อล้างหน้า ราชาวดีจึงรีบลุกขึ้นมาแต่งตัวด้วยมือสั่นสะท้าน และรีบหนีออกจากห้องก่อนที่จะจะกลับออกมา

เธอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้มารดาฟัง สองแม่ลูกจึงย้ายออกไปอยู่ที่บ้านชานเมืองซึ่งผ่อนไว้โดยยอมผิดสัญญากับคนเช่าเพราะออกก่อนกำหนด ราชาวดีดรอเรียนหนึ่งเทอมและหางานพิเศษทำ ขณะที่มารดาหางานในร้านอาหารไทยแถวนั้น

เป็นเวลานับเดือนกว่าเธอจะได้งานใหม่ที่ผับชั้นดีในโรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่งในเครือคิงส์ไฮเต็ลโดยไม่คาดฝัน หลายเดือนต่อมาเธอก็มีโชคอย่างมหาศาลเพราะได้เซ็นสัญญากับค่ายเพลงชื่อดัง ได้กลับไปเรียนหนังสือและทำงานอย่างหนักในเวลาเดียวกันจนกลายเป็นนักร้องและนักแต่งเพลงที่มีชื่อเสียงในเวลาต่อมา

ตอนนี้เธอเพิ่งเรียนจบมาหมาดๆ แม้จะซำกว่าเดิมไปหนึ่งเทอมเวลาเกือบสามปีทำให้หญิงสาวนึกว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่ที่เข้มแข็ง แต่เธอเพิ่งพบว่าตัวเองคิดผิดถนัด ในวินาทีที่เธอสบตากับผู้ชายคนนั้น เวลา ก็เหมือนย้อนกลับจนเธอกลายเป็นเด็กสาวคนเดิมซึ่งถูกฉีกทิ้งศักดิ์ศรีจนยับเยินเหมือนกับในคืนนั้นไม่มีผิด

ถูกประณามหยามเหยียดว่าเป็นผู้หญิงหิวเงินที่อยากแย่งสามี

คนอื่น

ถูกทำร้าย ถูกกล่าวหาว่าเป็นโสเภณี และเกือบเสียชีวิตให้ชายแปลกหน้า!

“ไม่เจอกันนาน สบายดีไหมเบ๊” เสียงหัวที่ดังเบาๆ อยู่ด้านหลัง ทำให้หญิงสาวขลุ่ย ตัวแข็งทื่อกับถูกสาปให้กลายเป็นหิน บอกตัวเองว่าเธอไม่ได้ตามมา เธอคงไม่ได้โชคร้ายขนาดนั้น

แต่โชคร้ายที่เขาตามมา...

“ได้ข่าวว่าเรียนจบแล้วนี่” เสียงหยอกเย้าขึ้นดังขึ้นเหมือนคนพูดกำลังขบขัน เมื่อเธอนิ่งงันและไม่ตอบโต้ เป็นเวลาเดียวกับที่ลิฟต์ดังขึ้นและเปิดออก ราชวดีรีบเดินเข้าไปในลิฟต์พร้อมกับพิมพ์ขอโทษคนที่ออกมาจากลิฟต์ซึ่งเกือบโดนเธอชน มือเล็กยกขึ้นกดปิด แต่ร่างสูงใหญ่ขึ้นเดินเรื่อยเฉื่อยตามเข้ามาอย่างไม่รีบร้อน

“เงียบเชียว อย่าบอกนะพอเป็นนักร้องดังก็จำกันไม่ได้เสียแล้ว”

“เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน นี่คุณกำลังพูดกับฉันอยู่หรือเปล่าคะ มิสเตอร์?” ในที่สุดหญิงสาวก็รวบรวมกำลังใจหันไปตอบโต้ด้วยน้ำเสียงราบเรียบไว้ตัว เพราะในลิฟต์มีกันอยู่แค่สองคน บั้นหน้าให้เป็นปกติเมื่อเงยหน้าขึ้นมองเขาหลังจากผ่านไปหลายวินาที

ส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรของเธอไม่ช่วยอะไรมากนักเมื่อมายืนเทียบกับชายร่างสูงใหญ่กว่าหกฟุตสามนิ้วอย่างเขาที่ข่มเธอจนไม่เห็นฝุ่น ราชวดีถอยหลังสองก้าวอย่างระมัดระวังเพราะในลิฟต์มีกันอยู่แค่สองคน

คำตอบของเธอทำให้เขายิ้มนิดๆ แล้วทำมือข้างหนึ่งลงบนลิฟต์ข้างตัวเธอ ก่อนจะหัวเราะเบาๆ เหมือนคนโรจจิตเมื่อเธอผละหล่นอย่างตื่นตระหนกกับอาการเหมือนคุกคามนั้น มืออีกข้างของเขาเลื่อนไปกดลิฟต์ชั้นที่ต้องการ แล้วทำมือลงบนกำแพงอีกด้านเพื่อกักตัวเธอไว้ในอ้อมแขนกลายเป็น

“อย่าทำอย่างนั้นนะ!” เสียงใสลั่นนิดๆ เมื่อปกปิดความกลัวเอาไว้  
ไม่อยู่ ทำให้คนฟังถามกลับเสียงกระเสาะเหมือนกำลังกลั่นหัวเราะ

“กลัวหรือ?”

“ฉันไม่มีอะไรต้องกลัวคุณอย่างคุณ”

“คุณอย่างผมมันเป็นยังไง?”

“...” หญิงสาวไม่ตอบ แต่มือเล็กยกขึ้นผลักเขาออกจากตัว  
สุดแรงพร้อมหายใจหอบหนักกรวกับวิ่งมาหลายไมล์

“อย่ามายุ่งกับฉัน!” เธอคำรามเสียงต่ำ ใบหน้าจิ้มลิ้มแดงก่ำจน  
ชายหนุ่มต้องยกมือสองข้างแบเสมอไหล่

“เฮ้! ใจเย็นๆ สิเบบี้ ผมยังไม่ได้แตะต้องคุณเลยนะให้ตาย  
เถอะ”

“อย่าคิดจะทำก็แล้วกัน คุณไม่มีวันทำอะไรฉันได้อีกแล้ว” เธอ  
กำมือแน่น จ้องเขาดาววาววับราวกับแม่เสือ

“ไหนบอกว่าคุณไม่รู้จักรักกัน ทำไมจำได้ด้วยว่าผมเคยทำอะไรไว้”  
หางเสียงของเขารื่นรมย์ ตาจ้องมองภาพตรงหน้าด้วยความพิศวง

เขอนำรักกว่าภาพในอดีตเพียงคืนเดียวที่เขาเคยจดจำได้เมื่อมี  
ฤทธิ์แอลกอฮอล์เกินขนาดอยู่ในเส้นเลือด เธอยิ่งนำรักกว่ารูปถ่ายบ้าง  
พวกนั้นตั้งมากมาย ผมสีดำสนิทยุ่งนิดๆ ยาวสลวยล้อมกรอบหน้า  
กระจ่างใสล่อตาดูเ้ายาววนใจ ร่างอ้วนแอ่นกลมกลิ้งของสาวเต็มตัว  
ต่างกับเมื่อเกือบสามปีก่อนพอสมควร

ร่างที่เขาเคยได้เคล้าคลึงมาแล้วเกือบถึงที่สุดบนเตียงในโรงแรม  
โกโรโกโสย่านไชน่าทาวน์ นิวยอร์ก

ต้องโทษความทรงจำเหมือนกับภาพถ่ายนั้นที่เดียวที่เขาไม่สามารถ  
กำจัดเธอออกไปจากใจได้

“ฉันไม่เคยรู้จักคุณ แต่ฉันจำคนที่เคยดูถูกว่าฉันเป็นโสเภณีได้ดี”  
ราชาวดีตอบกลับ อยากจะตะกุกใบหน้าหล่อเหลานั้นนัก หูเหมือนแว่ว

เสียงเหยียดหยามจากอดีตที่ตามมาหลอกหลอน

‘ทำงานในผ้า แกรมยังแรงแผ่ผู้ชายของคนอื่น ถ้าเธอไม่ใช่โสเภณี แล้วจะเรียกว่าอะไร รับอีกสักงานเถอะนำสาวน้อย สวยถูกใจอย่างนี้ แกรมท่าทางลึลาคงจะตีจนสามีชาวบ้านถึงกับเลี้ยงเอาไว้ เท่าไหร่ฉันก็มีจ่าย!’ เสียงอ้อแอ้เล็กน้อย และมือที่รุกรานเนื้อตัวของเธอรวากับเพ็งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้

“เรื่องตั้งนานมาแล้วยังจำได้อยู่อีกหรือ น่าดีใจจริงๆ” เขาถามกลับอย่างอารมณ์ดีราวกับล่วงรู้ถึงความคิดของเธอ ไม่มีที่ท่าว่าจะสำนึกผิดถึงสิ่งซึ่งเคยทำกับเธอไว้ ทำให้ราชาวดีกัณฑ์แน่นอย่างระงับ อารมณ์ไม่ให้ทำร้ายหนุ่มร่างใหญ่ตรงหน้า ปกติแล้วเธอเป็นคนอารมณ์เย็นอย่างที่สุด แต่ถ้ามีใครมาบอกตอนนี้เธอเห็นจะไม่เชื่อแน่

“ฉันจำได้เพราะความเกลียด”

“อาฆาตแรงเสียด้วย งั้นก็มาแก้แค้นผมเสียทีสิ รออยู่นานแล้วนะเบ๊” เขาบอกเสียงหยอกเย้า

เขาไม่พูดเปล่าแต่ร่างใหญ่นั้นยังเคลือบเข้ามาใกล้ดังเอาลมหายใจของเธอขาดห้วง เมื่อเขาเท้ามือลงบนผนังเย็นๆ ของลิฟต์ข้างตัวเธออีกครั้ง

“ถอยออกไปให้ห่างฉันเดี๋ยวนี้นะ!” เธอขู่เสียงกระต่อนกระแท่น

“คีนันรีบไปไหน ทำไม่ถึงไม่รอ?” ชายหนุ่มถามกลับเรื่องอื่น ก้มลงมองผิวแถมเนียนละเอียดที่ระเรื่อขึ้นด้วยสีเลือดแล้วเลื่อนหายไปเป็นใบหน้าขาวจัดแต่ตาของเธอจ้องเขาไม่ลดละราวกับแมวน้อยจอมพยศ ก็น้ำตาอย่างนี้ดูยุ่งงกก็เหมือนแมวเหมียวมากกว่าเสือสาว เห็นแล้วอยากจะยื่นมือไปลูบไล้ผิวเนียน เอ๊ย! ขนนุ่มๆ แต่กลัวเธอจะช่วนกลับเสียก่อน

ไม่ได้กลัวโดนช่วน แต่ไม่อยากให้เป็นเหมือนคีนันนั่นต่างหาก

ปากได้รูปงามบิดเบ้นขึ้นมาเล็กน้อยก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม

นิดๆ จนราชวาทิมองตามอย่างมึนงง

เธอเพิ่งมีโอกาสเห็นเขาอีกครั้งอย่างชัดเจนระยะเฝ้าชนหลังจากคิดว่าจะไม่มีความหวังได้เห็นเขาอีกแล้ว คืบนั้นแสงไฟในห้องพักคงไม่ได้ให้ความยุติธรรมกับเขา หนุ่มฉกรรจ์ที่เฝ้าจนตาขวางในคืบนั้นดูโหดกว่านี้สักสามเท่า หน้าตารุ่งรังด้วยหนองครวราวกกับไม่ได้กินมาแล้วหลายวัน เสื้อผ้ายับยู่และว้าจืดเหลือรับ

ทว่าหนุ่มร่างกำยำตรงหน้าให้ภาพลักษณ์ของเพลย์บอยเถื่อนจากสังคมชั้นสูง เขาสวมชุดที่เรียบง่ายที่สุด เสื้อเชิ้ตปลดกระดุมลงมาหลายเม็ดจนเห็นแผงอกแกร่ง แต่กลับดึงดูดใจราวกับตัวเขาเป็นแกนแม่เหล็ก ใบหน้าคมสันสะอาดสะอ้าน ไรศราเขียวครีมนัยน์ตาเป็นประกายระยับมองเธออย่างสำรวจจวบจ้วง

แต่ไม่ว่าจะเป็นเขาในคืบนั้นหรือวันนี้ เธอก็จำผู้ชายคนนี้ได้ดี นัยน์ตาสีเขียวเหลือบน้ำตาลลุ่มลึกแบบเดิมที่ก้มลงมองเธอยังคงทำให้หัวใจของเธอเต้นกระหน่ำจนน่าตกใจ

“มาทำอะไรอยู่ที่นี่ พักอยู่ชั้นไหน?” ชายหนุ่มถามใหม่เมื่อเธอเงยไป เอาแต่จ้องเอาๆ จนเขาจะละลายทั้งตัวอยู่แล้ว แต่ดูเหมือนคำถามของเขาจะดึงเธอขึ้นมาจากภวังค์ เพราะเธอหันขวับไปมองหมายเลขบนลิฟต์ทันที

“มัน...มันเลยชั้นของฉันขึ้นมาแล้วค่ะ”

“ไหนๆ ก็เลยมาแล้ว ออกมาคุยกันหน่อยสิ” เควินลดมือลงดึงข้อมือเล็กจากเธอออกจากลิฟต์เมื่อมีสัญญาณดังขึ้น และลิฟต์เปิดออก เธอรีบกระซอกมือหนี และก้าวถอยหลังจะกลับเข้าลิฟต์จนเกือบรั้งไว้ไม่ทัน

“แค่คุยเท่านั้น โอเคมั๊ย อย่าให้ต้องออกแรงน่าเบ๊”

“นี่คุณขู่ฉันหรือ?”

“ขอรับรอง...นะจ๊ะ”

“เราไม่มีอะไรที่จะต้องคุยกัน ฉันไม่เอาเรื่องคุณก็ดีเท่าไรแล้ว”

“จะเอาเรื่องอะไรล่ะ ฟังว่าผมเคยพยายามปล้ำเบบี๋เมื่อสองปี  
สิบเดือน กับอีกสี่วันก่อน ที่โรงแรมชั้นไรส์ฮิลล์ในไฮนัทาวน์ นิวยอร์ก  
หรือไง?” คำถามของเขาทำให้ราชาวดีอึ้ง หน้าร้อนผ่าว ไม่คาดคิดว่าเขา  
จะจำมันได้แม่นยำถึงเพียงนี้ มันไม่ผิดหรอกเพราะเธอเองก็จดจำได้ดี  
เหมือนกัน และสงสัยแววตาของเธอจะฟ้องสิ่งที่คิดอยู่ในใจ เพราะหลังจาก  
ที่สับสนกันอยู่ชั่วขณะ ชายหนุ่มก็เงยหน้าขึ้นหัวเราะลั่นด้วยท่าทาง  
พึงพอใจอย่างที่สุด

“ไม่นึกว่าเบบี๋จะจำได้เหมือนกัน อย่างนี้เขาไม่เรียกว่าความ  
เกลียดหรอก รู้ไหม?”

“ปล่อยฉันนะ ฉันจะกลับแล้ว”

“ทำไมถึงกลัวนัก คือนั่นผมเมา เมามากด้วย”

แล้วก็เพิ่งกลับจากทำงานที่ตะวันออกกลาง ขาดผู้หญิงมาแล้ว  
อย่างน้อยสามเดือน แถมยังนั่งฟังเพื่อนสาวที่ค่อนข้างเมาเหมือนกันด่า  
ว่าเธอมาตลอดทางเพราะสามีนอกใจ...เควินเพียงแต่คิด หากไม่ได้พูด  
ออกมา

“ฉันไม่ได้กลัวคุณ ฉันไม่ใช่คนที่จะยอมให้ใครมารังแกได้เหมือน  
วันนั้นอีกแล้ว”

“นั่นสิ โตขึ้นตั้งมากแล้ว ยังจะกลัวเหมือนวันนั้นอีกหรือ?”

“ก็บอกแล้วว่าไม่ได้กลัว” เธอเถียงเสียงหอบ จนเรียกรอยยิ้มรู้ทัน  
จากปากของเขา

“ฉันก็อยู่ด้วยกันก่อนไม่ได้หรือไงราชาวดี” น้ำเสียงที่เรียกชื่อเธอ  
เป็นภาษาไทยค่อนข้างชัดจนคนฟังขลุก

ไม่แปลกใจที่เขา รู้จักเธอ คนหลายสิบล้านคนในอเมริกาก็คงจะ  
รู้จักเธอกันทั้งนั้นในเกือบสองปีที่ผ่านมา แต่คนเหล่านั้นไม่ได้เรียกเธอว่า  
ราชาวดี ซึ่งเป็นชื่อที่เรียกยากบรมสำหรับลิ้นของคนตะวันตก คนส่วน

ใหญ่ร้อยละเก้าสิบเก้าจุดเก้าเก้าเรียกเธอว่าไลแลค ซึ่งย่อมาจากชื่อสามัญ  
ชื่อหนึ่งของดอกราชพฤกษ์ ที่เรียกว่า ชัมเมอร์ ไลแลค

“อยากคุยก็ได้ ปล่อยแขนก่อนสิ” หญิงสาวตอรองหลังจากนั่ง  
คิดชั่วอึดใจ ก่อนจะลดสายตาลงมองมือใหญ่ที่กำรอบข้อมือเล็กเอาไว้  
อย่างง่ายดาย ชายหนุ่มเล็กคิ้วสูงเหมือนจะยิ้มจนเธอชักหัวเสียก่อนจะ  
ยอมปล่อยมือ

ไม่รู้จะทำไมกลับมากพบกันอีกครั้ง เขาถึงได้อารมณ์ดีขนาดนี้  
หรือจะคิดว่าถือไฟเหนือกว่าเธอ หรือเขาคิดจะใช้เรื่องในอดีตเพื่อแก้แค้น  
เธออะไรอย่างนั้น?

“ไปคุยกันด้านนั้นดีกว่า” ชายหนุ่มพยักพยับไปที่ประตูคาดฟ้า  
ของชั้นสวิตด้านหนึ่งซึ่งร้างผู้คน หญิงสาวมองตามแล้วส่ายหน้าด้วย  
ท่าทางระแวงจัด

“ไม่เอาค่ะ ถ้าจะคุยก็คุยตรงนี้ ไม่อย่างนั้นฉันจะกลับแล้ว”

“ไหนบอกว่าไม่ได้กลัว?”

“ไม่ได้กลัวแต่ฉันไม่ไว้ใจ” เธอขู่ฟ่อจนควินหลุดหัวเราะพรีตอกรอบ

“ห้ามหัวเราะนะ!”

“หัวเราะก็ได้ด้วย นี่เป็นเซตกักกันนักโทษหรือเปล่า ไหนเขาวา  
คนไทยชอบหัวเราะแล้วก็ยิ้มมากๆ ไม่ใช่หรือ แต่เจอกันตั้งนานแล้วเบบี้  
ยังไม่ยิ้มให้ผมเลยสักครั้ง”

“คนไทยเรายิ้มให้เฉพาะคนที่เราอยากเป็นมิตรด้วยเท่านั้น” เธอ  
แก้ตัวเสียงขุ่น หน้าแดงจัด

“อย่ามาหลอกกันเลยน่า พี่สาวผมก็เป็นลูกครึ่งไทยเหมือนกัน”

“โกหก!” ราชพฤกษ์ม่านตาขยาย กวาดตาไล่มองเขาตั้งแต่หัวจด  
เท้าเพื่อหาความคล้ายคลึงของเลือดไทยที่น่าจะผสมอยู่ในตัวของเขา แต่  
เท่าที่เห็นนี้ไม่น่าจะมีสักหยด ถ้าเป็นเลือดคนเถื่อนละก็ไม่แน่

“ไม่ได้โกหก พี่สาวผมตัวเท่านี้” ชายหนุ่มทำมือวัดระดับต่ำกว่า

ศีรษะเธอเล็กน้อย ทำให้เราชาวตี่ย้งส่ายหน้าหัวือ

“ไม่จริง!” กั้วเตาโตออกขนาดนี้ แล้วจะมีพี่สาวตัวเล็กกว่าเธอได้ยังไง หมอนี่ขี้จู้ชะมัดยาด

“จั้นวันหลังไปหาฮั่นนี่กัน พูตเรื่องจริงก็ไม่เชื่อ” เควินแบ่หน้าไม่เคยถูกใครมองอย่างขาดความเชื่อถือเหมือนที่เธอทำสักที

“เรื่องอะไร คนไม่รู้จักกัน ฉันไม่อยากรู้จักญาติของคุณสักนิด”

“เอาเถอะ เอาไว้ให้ถึงวันนั้นก่อนค่อยมาว่ากัน ไ้หนุ่มข้างล่างนั้นต้องการอะไรจากคุณ?”

“เรื่องอะไรจะมาถามเรื่องส่วนตัวของฉันล่ะ ไม่เกี่ยวกับคุณเสียหน่อย” หญิงสาวสวนกลับทันควัน ก้าวถอยหลังหนึ่งก้าวเมื่อประกายในดวงตาของเขาส่งเปลี่ยนเป็นจุดดำจนเธอเกือบผงะ แต่แล้วเขาก็ส่ายหน้าด้วยท่าทางระอาใจจนคนมองคิดว่าตาผาดไป

“จะพูดกันดีๆ ไม่ได้เลยเชียวหรือ นี่กว่าเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากแล้วเสียอีก”

“ก็เราไม่มีอะไรที่จะต้องพูดกัน บอกมาเลยดีกว่าว่าคุณต้องการอะไรจากฉัน” เธอถามกลับเสียงแข็ง ท่าทางเคร่งเครียดขึ้นมาเมื่อนึกถึงสาเหตุที่เขารังเธอเอาไว้ ทำให้เควินเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นนิดๆ อย่างเห็นชั้น

“แล้วคิดว่าผมจะต้องการอะไรล่ะ?”

“ฉันไม่รู้ คุณพูดมาสิ”

“ต่อคีนั่นให้จบเป็นไง?” ชายหนุ่มถามเสียงย่ำ ก่อนจะหันซาไปทั้งแถบเมื่อเธอกำหมัดชกเขาเต็มแรงจนหลบไม่ทันเพราะไม่คิดว่าเมวน้อยจะดุและเล่นงานเขาไวขนาดนี้ พอชกเสร็จเธอก็เดินเกือบเป็นวงลงบันไดแทนที่จะใช้ลิฟต์ด้วยท่าทางเหมือนพายุลูกน้อยเคลื่อนที่

“เราชาวตี่ ไว้ย! แม่คุณ กลับมาพูดกันก่อน ผมล้อเล่น” ชายหนุ่มตะโกนเรียกเสียงห้วน รีบผลุนผลันตามไป

“อย่ามายุ่งกับฉันอีก ไม่งั้นฉันจะแจ้งตำรวจเล่นงานคุณ อยู่ให้ห่างฉันอย่างน้อยร้อยเมตร!” เธอตะโกนตอบกลับพร้อมกับเสียงรอกเท้า สานกระทบบันไดลงไปเร็วเร็ว ตัวเล็กๆ แต่วิ่งเร็วชะมัด!

“อย่าวิ่งสิไล่แลก เดี่ยวจะตกบันไดไป”

“ก็อย่าตามมาสิ”

“อยู่คุยกันให้รู้เรื่องก่อน”

“...” เธอไม่เสียเวลาตอบ เพราะชั้นที่เธอเพิ่งไปถึงบังเอิญมีลิฟต์ เปิดออกพอดี หญิงสาวถลันเข้าไปข้างในจนแทบจะชนกับสตรีที่เพิ่งออกมาจากลิฟต์แล้วรีบกดปิด แต่ไม่ลืมผลักอกแกร่งของคนที่จะตามเข้ามา ในลิฟต์เต็มแรงจนเขาเสียหลักล้มลงเพราะไปกระแทกเข้ากับสตรีวัยกลางคนที่เพิ่งออกมา ทำให้ชายหนุ่มพะวักพะวนกับคนที่รับเคราะห์

“คุณครับ เป็นอะไรหรือเปล่า ราชวดี เฮ้! อย่าเพิ่งไปสิ!” สีหน้าของชายหนุ่มเหมือนหมิวที่กำลังหงุดหงิดงุ่นง่านเมื่อหันมามองเธอ ด้วยดวงตาดูจัดปัดตัดพอ ขณะที่ช่วยประคองสตรีคนนั้นลุกขึ้น

ประตุลิฟต์ปิดลง ราชวดีก็หันมากดหมายเลขลิฟต์หลายชั้นเพื่อเป็นหลักประกันว่าเขาจะตามมาไม่ถูก

เธอกลับมาถึงห้องพักของตัวเองด้วยอย่างก้าวที่อ่อนเปลี้ย

“ไม่นึกว่าอดีตที่พยายามกลบฝังทิ้งไปจะตามมาหลอกหลอน ไม่นึกว่าจะมีวันได้เห็นเขาก็ก

ที่สำคัญที่สุด ไม่นึกว่าเขาจะจดจำเธอได้...ทุกรายละเอียด ถึงเขาจะไม่ได้ทำร้ายและดูถูกเธอเหมือนในคืนนั้น แต่ก็ยากยิ่งที่เธอจะขจัดความกลัวที่ติดอยู่ในความทรงจำมายาวนานออกไป

ราชวดีเปิดประตูห้องและทิ้งตัวลงนั่งอย่างหมดแรง ชบใบหน้าลงกับหัวเข่าอยู่หน้าประตูอย่างนั้นเป็นเวลานานับชั่วโมง เธอมีคอนเสิร์ตที่จะต้องแสดงร่วมกับผอในชว่งเย็นพรุ่งนี้ ชว่งเช้ามีซ้อมและเธอจะต้องนอนพักให้เพียงพอในขณะที่ยังมีเวลาอยู่ แต่หญิงสาวไม่แน่ใจเลยว่า

คืนนี้เธอจะหลับตาลงหรือไม่

**เกือบห้าทุ่ม เควินโยนกระเป๋าใบเล็กที่ใส่เสื้อผ้าไปเปลี่ยนไว้**  
ส่งๆ แล้วเดินไปหาน้ำดื่ม ด้านหลังเขาคือหลานชายฝาแฝดที่กอดคอพูด  
คุยอะไรกันด้วยท่าทางซนมีนมาตลอดทาง โดยไม่ลืมแอบมองเขาเป็น  
ระยะหลังจากที่ไม่ได้รับคำตอบจากคำถามที่ว่า

“พี่หายไปหาเธอหรือเปล่า ไฉ่หมอนั่นมันบอกว่าเป็นแฟนเธอ  
ด้วย” ชายหนุ่มไม่ตอบคำถามนั้น

“พรุ่งนี้เราจะทำอะไรกันบ้างเควิน?”

“ก็แล้วแต่พวกแกสิ แต่ฉันคงทำงาน ที่มานี้ก็ตั้งใจจะมาทำงาน”

“เดี๋ยวนี้พี่ชักจะเอาจริงเอาจังเกินไปแล้วนะ เมื่อก่อนไม่เห็นเป็น  
อย่างนี้ เป็นเพราะแม่สาวคนนั้นหรือเปล่า” เดสมอนด์บ่น เปิดตู้เย็นเพื่อ  
หยิบขวดน้ำเย็นโยนให้น้องชายอนามัยจัด ส่วนตัวเองหยิบขวดเบียร์มา  
เปิดและยกขึ้นดื่มอีกๆ เกือบหมดขวดในคราวเดียว เควินนั่งไปแล้วส่าย  
หน้า รู้ดีว่าคำถามแบบนี้ถ่ายทอดมาจากใคร

“บอกอันนี้ว่าไม่ต้องเป็นห่วงหรอกน่า แม่แกน่าจะห่วงพวกแก  
มากกว่า”

“แม่ไม่ห่วงพวกเราหรอก แล้วผมก็เบื่อ เราน่าจะหาอะไรสนุกๆ  
ทำกันดีกว่า”

“ฉันก็เห็นแกหาเรื่องสนุกทำเกือบทุกวันอยู่แล้ว” เควินปรายตา  
มองหลานชาย ยังดีที่พวกเขามีกันอยู่สองคน ช่วงไหนไม่ได้เรียนหนังสือ  
ก็มักจะตัวติดกันช่วยดูแลกันเอง มีอะไรก็แบ่งกันไม่เว้นแม้กระทั่งผู้หญิง  
จนเขาไม่ห่วงนักเพราะหลานชายทั้งคู่ได้รับการฝึกมาดีเหมือนทนาย  
ทุกรุ่นของตระกูลคิงส์

ไม่ใช่การประคบประหงมเหมือนไขในหินแบบที่พิชญูสินีอยากทำ  
แต่เลี้ยงอย่างเข้มงวดเข้าขั้นโหดจนพี่สาวของเขาว่า ซึ่งเควินก็ออก

จะเห็นดีด้วย ก็เขาโดนอย่างไร คนอื่นก็ควรจะโดนแบบนั้นบ้าง

ตั้งแต่ได้มาอยู่ในตระกูลร่วมกับ เดวิด เจมส์ คิงส์ พี่เขยของเขา ก็ทำประหนึ่งน้องชายของภรรยาเป็นน้องชายของตัวเอง จริงๆ ควรจะเรียกว่าเป็นลูกชายมากกว่าเพราะวัยที่ห่างกันถึงยี่สิบหกปี

เควิน ไมเคิล ถูกส่งเข้าเรียนในสถาบันการศึกษาที่ดีที่สุด เวลาว่างหมดไปกับการฝึกศิลปะการต่อสู้หลายชนิดและจะต้องมีฝีมือเข้าชั้น ตีเยียมจนเดวิดพอใจจึงจะเปลี่ยนคอร์สได้

เขาถูกส่งไปฝึกงานหนักในสาขาต่างๆ ราวกับกรรมกรตอนปิดเทอมโดยบอดี้การ์ดที่เป็นผู้บริหารไปด้วยในตัวอย่างเข้มข้น เมื่อก่อนนั้น รางวัลก็คือข้าวของราคาแพงที่เดวิดจ่ายไม่อั้นเพื่อสร้างแรงจูงใจ

แรกๆ เขาอ่อนเปลี้ยหมดแรงและเหน็ดเหนื่อยจนนึกท้อใจบ้าง แต่ต่อมามันคือความเคยชินและความกระหายที่จะเรียนรู้ทุกอย่างจนสนุกกับชีวิตแบบนั้น รางวัลไม่ใช่สิ่งจำเป็นอีกต่อไป เดวิดยอมปล่อยมือให้เขาใช้ชีวิตตามใจชอบหลังจากที่เรียนจบปริญญาเอกสองสาขาด้วยวัยเพียงยี่สิบเอ็ดปี

“พรุ่งนี้พี่จะไปดูคอนเสิร์ตของไลแลคหรือเปล่า?”

“คิดดูก่อน พรุ่งนี้ฉันมีนัดกับซินเธีย” ชื่อของซินเธียทำให้หลานชายแผ่หันไปมองหน้ากัน แต่เควินไม่สนใจ

“ฉันจะเข้านอนละ แกว่ายน้ำแพ้ พรุ่งนี้ทำอาหารเข้าด้วยเพราะจอห์นคงช่วยฉันทำรายงานวิจัยเกือบถึงเช้า”

“โห ทำแบบนี้ไม่ยุติธรรมเลย ผมแทบจะไม่เคยชนะพี่สักครั้ง” เป็นเดสมอนด์ที่โวยวายเสียงห้วนเพราะเกลียดการทำอาหาร ส่วนไรอันหัวเราะเบาๆ เพราะตัวเองทำเวลาได้เป็นอันดับสอง

“มันก็ช่วยไม่ได้ ขออภัยไรอันสิ เผื่อมันจะยอมช่วยแก”

“ไม่เอาละ ผมก็เหนื่อยเหมือนกัน จะไปนอนแล้ว แล้วเจอกัน พรุ่งนี้เควิน อาหารเข้าเจ็ดโมงให้ตรงเวลาละเดสมอนด์ ฉันไม่ชอบรอ”

สิ่งเสร็จร่างสูงของน้องชายก็ลุกขึ้นเดินเข้าห้องไป ทิ้งให้พี่ชายผ่าแผลดนั่งฮึดฮัดอยู่คนเดียว

เควินเดินเข้าไปในห้องทำงานโดยมี จอห์น วิลสัน นั่งอยู่ก่อนแล้ว วิลสันในวัยสามสิบแปดปี ทำงานกับคิงส์คอร์ทอเรชั่น มาตั้งแต่เรียนจบ เมื่อก่อนเขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ทำงานอยู่กับพิษณุตินี แล้วเปลี่ยนมาช่วยเควินเมื่อชายหนุ่มเรียนจบและเข้ามาทำงานใน คิงส์คอร์ทอเรชั่น แบบเต็มเวลา

“ไปถึงไหนแล้วจอห์น”

“อีกสองชั่วโมงก็คงจะเสร็จแล้วครับ ได้ข่าวว่าพวกซีไอเอตามคุณไม่เลิก”

“เดี๋ยวเขาก็คงหาคนอื่นทำแทนเองนั่นแหละ” เควินตอบอย่างไม่ใส่ใจ โยนแจ็กเกตพาดพนักโซฟาและเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กขึ้นมา

“บางทีพวกเขาอาจจะต้องการความช่วยเหลือจริงๆ ได้ข่าวว่าปฏิบัติการภาคสนามครั้งที่แล้ว ซีไอเอเสียหัวหน้านักวิทยาศาสตร์มือดีไปที่ปากีสถาน”

“ผมไม่สนใจ” เควินตอบ หันเหความสนใจมาให้งานอย่างเต็มที่จนกระทั่งได้ยินเสียงผอนลมหายใจแผ่วเบาจึงยกหน้าขึ้นอีกครั้ง

“คุณขัดข้องตรงไหนหรือเปล่า?”

“เปล่าครับ ทุกอย่างเรียบร้อยดี”

“ถ้าอย่างนั้นโครลก็คงโทร. หานะสิ” ชายหนุ่มยิ้มอย่างไม่เต็มใจนักเมื่อเห็นสีหน้าไม่สบายใจของผู้ช่วยคนสำคัญ จอห์นเป็นนักวิทยาศาสตร์ฝีมือดี และเป็นคนชวนให้เขาทำงานกับซีไอเอในครั้งแรก เขามีความสัมพันธ์ที่ดีกับ โดนัลด์ โครลล์ ผู้อำนวยการซีไอเอ ซึ่งในอดีตนั้นคือสายลับคนสำคัญคนหนึ่ง

“ถ้าไม่หมดหนทางเขาคงไม่โทร. หาผมหรอก แต่คุณก็รู้ว่าผมจะไม่ก้าวก่ายการตัดสินใจของคุณ”

“งั้นก็ทำงานต่อไป ไม่ต้องถามผมเรื่องนี้อีก” ชายหนุ่มตัดบทอย่างไม่ใยดี ทำให้ผู้ช่วยของเขาเงยบไป

สองหนุ่มทำงานเสร็จในเวลาเกือบตีสาม แต่เควินก็ยังคงตาสว่างอย่างเต็มที่เมื่อกลับมาถึงห้องพักส่วนตัว ชายหนุ่มอาบน้ำ ใส่กางเกง บ็อกเซอร์ตัวเดียวกลับมาที่เตียง และทำสิ่งที่เขาทำจนชินรากับเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน คือการหยิบอัลบั้มหนาหนักขึ้นมาเปิดดูทีละหน้า

คืนนี้ไม่เหมือนกับทุกครั้ง เขาเร่าร้อนจนนำโมโยยามที่พิลึกรูปพวกนั้นดูอย่างซ้ำๆ จินตนาการของเขาเป็นจริงขึ้นในอีกชั้นแล้ว...เร็วกว่าที่คิด และมันยังทำให้การรอคอยทรมานมากขึ้น

**คืนนี้ไปได้สวยทีเดียว เธอเห็นดเหนี่ยวนจนหมดแรงหลังการ** แสดง แต่ก็มีความสุขเมื่อได้ทำงานที่รัก ราชาวดีเชิดเครื่องสำอางออกจากใบหน้า มองความวุ่นวายหลังเวทีผ่านกระจกแต่งตัวจนกระทั่งร่างสูงร่างหนึ่งมายืนอยู่ด้านหลัง

“เฮนรี ทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะคะ ฉันแสดงได้ไม่ดีหรือ?” หญิงสาวหันไปทักผู้จัดการส่วนตัวของตนเอง สีหน้าสดชื่นเมื่อเห็นเพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นเหมือนเพื่อนสนิทมาถึง

เฮนรี ฟอสเตอร์ เป็นชายฉกรรจ์หน้าตาดีวัยต้นสามสิบ เขายิ้มให้เธอเมื่อราชาวดีเปิดรอยยิ้มน่ารักให้

“คุณแสดงได้ดีเหมือนกับทุกครั้งนั่นแหละสาวน้อย ยิ่งคืนนี้มีฉอนมาร่วมด้วย คนดูชอบเขามาก” เฮนรีอ้าแขนรับร่างออรชรของนักร้องที่ตนเองดูแลอยู่เข้ามากอดเอาไว้ แล้วลูบแผ่นหลังบอบบางเบาๆ อย่างเอ็นดูฉันเพื่อน

“ใช่ค่ะ ฉอนเก่งมาก เขาสะกดใจคนดูได้อยู่หมัดเขียวละ แล้วนี่เขาไปไหนเสียล่ะคะ?” วงหน้าเรียวชะเง้อมองด้านหลังหาเพื่อนร่วมงาน

ที่มักตามติดเธอโดยตลอดนอกเวลางาน

“อยู่แถวนี้แหละ เดี่ยวก็คงมา แต่คืนนี้เราคงต้องคุยกันสักหน่อย แล้วสวายน้อย”

“ฉันโตแล้ว ไม่ใช่สวายน้อยสักหน่อย คุณมีเรื่องอะไรกันคะ ทำทาง ไม่สบายใจเลย” หญิงสาวยิ้มจนมุม ยกมือขึ้นลูบใบหน้าของเขารายอย่างอ่อนโยนแบบที่ใครมองเข้ามาก็คงจะคิดว่าเฮนรีเป็นคู่รักของเธอ แต่หญิงสาวไม่สนใจ การที่ใครๆ จะเข้าใจว่าเธอมีแฟนเป็นผู้จัดการส่วนตัวนั้น ช่วยกันความไม่สะดวกหลายอย่างเมื่อต้องปฏิเสธใครๆ ได้ง่ายขึ้น

“เอาไว้ผมไปหาที่ห้องคืนนี้ดีกว่าแล้วค่อยคุย แต่คืนนี้เรามีนัดไปดื่มต่อกับนักดนตรี คุณจะไปด้วยหรือเปล่า?”

เป็นธรรมเนียมว่าหลังจากแสดงคอนเสิร์ตจบในแต่ละที่ ทุกคนในวงมักจะไปดื่มสังสรรค์ตามประสาเพื่อนร่วมงานก่อนกลับบ้าน

ราชวาทิพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

“ไปสิคะ ฉันขอเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่นานหรอก แต่อย่าอยู่ดึกนักก็แล้วกัน วันนี้เหนื่อย” เมื่อคืนกว่าเธอจะข่มตาหลับลงได้ก็เกือบสว่าง เพราะมีใบหน้าของใครบางคนมาคอยหลอกหลอน แถมเมื่อหลับแล้วยังฝันเห็นดวงตาสีเขียวเหลือบน้ำตาลกับใบหน้าของปีศาจร้ายไล่ล่าเสียจนเหนื่อย ตื่นมาช่วงสายจึงรู้สึกเหมือนเพิ่งนอนไปแค่ชั่วโมงเดียว

“งั้นคืนนี้ผมขอไปนอนที่ห้องด้วยก็แล้วกัน”

“เอาสิคะ แต่ฉันไม่มีเสื้อผ้าให้คุณยืมใส่ละ” หญิงสาวหัวเราะเสียงใส รีบหันกลับไปเช็ดหน้าใหม่จนเสร็จเรียบร้อย แล้วเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในฉาก ขณะที่หลายคนแทบจะแก้ผ้ากันตรงนั้นไม่มีอาย แล้วชอบล้อเลียนนักร้องและนักแต่งเพลงประจำวงว่าเป็นสาวหัวโบราณ เพราะราชวาทิไม่เคยเปิดเผยเนื้อตัวกับใครมากเกินจำเป็น เธอสนิทกับเพื่อนไม่กี่คน และสนิทกับเฮนรีมากเป็นพิเศษ

ที่เป็นเช่นนั้นเพราะหญิงสาวใช้เวลาอยู่กับตายายที่บ้านสวนใน

เมืองไทยจนเรียนจบมัธยมต้นจึงย้ายมาอยู่กับมารดาและบิดาที่นิวยอร์ก วัฒนธรรมไทยยังอยู่ในสายเลือดจากการปลูกฝังที่ค่อนข้างเข้มงวด เพราะครอบครัวทางฝั่งมารดาเป็นตระกูลเก่าที่รับราชการมาตั้งแต่สมัย รัชกาลที่ห้า

“เสร็จแล้ว ไปกันเถอะค่ะ” หญิงสาวกลับออกมาอีกครั้งเมื่อ เปลี่ยนเป็นสวมกางเกงยีนและเสื้อแขนยาวพอดิบตัว ใบหน้าสดใสไร้ เครื่องสำอางเปล่งปลั่งด้วยเลือดฝาดจนเฮนรีเอื้อมมือมาลูบเล่น

“ผิวคุณสวยจริงๆ นะสาวน้อย”

“ก็นับว่าฉันยังมีข้อดีอยู่บ้าง ชดเชยกับการขาดประสบการณ์ทาง เพศที่คุณชอบเยาะเย้ยไงคะ” หญิงสาวแสวงกลับ เฮนรีหัวเราะหึๆ อยู่ใน ลำคอ

“ก็คุณขาดจริงๆ แล้วยังคิดถึงงานที่ทางค่ายเพลงหวังจะให้ คุณ พุ่มเทให้ ยิ่งขาดอย่างน่าใจหาย”

“คุณกำลังพูดถึงเรื่องอะไร?” ราชาวดีหัวตาลงเมื่อเห็นใบหน้าคิด หนักของเขา

“เอาไว้คืนนี้เราค่อยคุยกัน ตอนนั้นแค่ไปสนุกด้วยกันก่อน” เฮนรี บอกเสียงหนักแน่น โอบเอวบอบบางเข้าหาตัว พาเธอเดินออกประตูไปที่ รถของเขา หญิงสาวเสียวไส้ มั่นใจว่าคงไม่มีเรื่องหนักหนาอย่างท่าทาง ของเขา บ่อยครั้งเฮนรีก็ชอบทำท่าจริงจังเกินกว่าเหตุ

กลุ่มหนุ่มสาวไปรวมตัวกันอยู่ที่ผับชั้นล่างของคิงส์ไฮเติลซึ่ง ราชาวดีพักอยู่ ขณะที่คนในวงคนอื่นๆ ไม่ได้พักที่นี่ ยกเว้นฉอน ซึ่งเมื่อรู้ ว่าเธอพักอยู่ที่ไหนก็รีบย้ายตามมา บรรยายากศในผับครึกครื้นพอสมควร เพราะมีวงดนตรีท้องถิ่นมาเล่น เฮนรีสั่งพินช์ผลไม้ให้นักร้องที่เขาดูแลอยู่ เพราะไม่อยากให้เธอดื่มมากหลังการแสดง

ทั้งคู่พูดคุยกันเรื่องงานเล็กน้อยอย่างเรื่อยเปื่อย เนื่องจากหลัง คอนเสิร์ตครั้งนี้ราชาวดีจะได้พักหนึ่งอาทิตย์หลังจากที่ตระเวนแสดงและ

รับงานติดกันมาเป็นเวลาสามเดือน

“เฮ้! ไลแลค มาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ ผมมองหาคุณอยู่ตั้งนานที่หลังเวที” เสียงร้องทักนั้นทำให้ราชาวดีหันไปมองแล้วยิ้มให้นักร้องหนุ่ม เขาถือโอกาสแทรกตัวนั่งเบียดใกล้เธอโดยไม่สนใจมือกีตาร์อีกคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ราชาวดี

“ออกมากับเฮนรีค่ะ คุณมีเรื่องจะคุยหรือเปล่า ทำไมต้องมองหาฉัน?” หญิงสาวเลิกคิ้ว แน่ใจว่าได้แก้ปัญหาเล็กน้อยเมื่อวานกับเขาไปตั้งแต่ตอนบ่ายแล้ว

อัลบั้มสุดท้ายของเขามีบางเพลงที่ต้องร้องคู่กับฉอน นั่นคือสาเหตุที่ทำให้เขาตามติดเธอมานาน ราชาวดีแสดงออกทั้งทางตรงและทางอ้อมว่าสนใจเพียงเรื่องงานเท่านั้น แต่ก็ไม่เคยพูดจาตัดรอนรุนแรง ด้วยยังเห็นแก่มิตรภาพที่ยังต้องทำงานด้วยกันอีกนานพอสมควร เธอหวังเพียงว่าเขาจะเข้าใจและถอยออกไปเอง แต่ฉอนกลับหัวดีอกกว่าที่คิด ซึ่งเกิดขึ้นจากความมั่นใจในตัวเองด้วยส่วนหนึ่ง เนื่องจากเขาแทบไม่เคยผิดหวังเลย

“ผมต้องอยากคุยนะสิ คุณก็รู้อยู่แล้ว กลับจากเวรจีเนียแล้วคุณจะไปที่ไหนต่อหรือครับ?”

“กลับไปหาแม่ค่ะ ไม่ได้อยู่ด้วยกันมานานแล้ว” หญิงสาวบอกยิ้มๆ แสร้งทำเป็นไม่เห็นสีหน้าเบื่อหน่ายแวบหนึ่งที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขาเมื่อเธอเอ่ยถึงมารดา

“ผมอยากชวนคุณไปที่ฮุสตัน ผมมีงานแสดงคอนเสิร์ตที่นั่นอีกสามวัน”

“จะให้ไปทำอะไรล่ะคะ?” หญิงสาวก้มลงมองแก้วพินช์ในมือหนึ่ง ผ่อนลมหายใจออกมาหนักๆ โดยไม่ต้องกลัวใครจะได้ยิน เพราะเสียงรอบข้างที่ค่อนข้างดัง

“ผมขอบคุณมากนะไลแลค ถ้าเราได้ลองเที่ยวด้วยกันบ้าง...”

ชายหนุ่มหยุดไปไม่ต่อให้จบประโยคเพื่อสังเกตท่าทีของเธอ แต่เห็นเพียงสายตาสงบนิ่งที่มองมาพร้อมรอยยิ้มอ่อนๆ บนริมฝีปาก

ไม่มีการหวานเสน่ห์ หรือการขม้ายสายตาเหมือนหญิงอื่นก็รักอึดอัดปนขัดเคืองใจ

ราชาวดีเป็นผู้หญิงคนแรกที่จีบยากที่สุดตั้งแต่เขาเป็นวัยรุ่น กับสาว ๆ คนอื่นนั้น ด้วยชื่อเสียงและฐานะอย่างเขาไม่เคยยากถึงอย่างนี้ แต่กับเธอเขาต้องเหน็ดเหนื่อยมากกว่าคนอื่นไม่รู้สักกี่เท่า ก็ยังแทบไม่มีปฏิกิริยาตอบรับให้พอชื่นใจขึ้นมาบ้างแม้จะรู้จักกันมาเกือบสี่เดือนแล้ว

แรกๆ นั้นเขาเข้าใจว่าเธอคบอยู่กับ เฮนรี ฟอสเตอร์ ผู้จัดการส่วนตัวอย่างที่คนภายนอกเข้าใจ ภายหลังจึงพบว่าทั้งคู่เป็นเพียงเพื่อนร่วมงานกันเท่านั้น แต่ถึงจะพยายามรุกหนักขนาดไหน หญิงสาวคนนี้ก็ยังคงตัวเสมอต้นเสมอปลาย

ความชะล่าใจที่เคยคิดว่า ‘จะสักแค่ไหน’ กลายเป็นความทิ้งปนชื่นชมกับสิ่งที่ไม่เคยพบจนอดคิดไม่ได้ว่าเขาคงหลงรักเธอเสียแล้ว แต่ไม่ว่าเขาจะทุ่มเทความพยายามให้เท่าไร ก็ดูเหมือนจะไม่เคยเข้าใกล้หัวใจของเธอเลย

“ฉันยังไม่คิดถึงเรื่องนี้เลยคะ” หญิงสาวตอบเสียงอ่อน

“แล้วเมื่อไหร่คุณจะเปิดใจให้ผมเสียที ลองให้ออกาสเราสักครั้งสิ ไล้แลค ไปสุดต้นกับผม”

“เฮ้! เพื่อนใหม่ มาเที่ยวไม่ชวนกันเลยนะ” เสียงหัวเราะเรงของหนุ่มน้อยชักขึ้นกลางวงจัดการสนทนา ทำให้ทุกคนในกลุ่มรวมถึงฉนวนหันไปมองผู้มาใหม่ ก่อนที่ใบหน้าของนักร้องหนุ่มจะบอกไม่ถูกว่าอยู่ในอารมณ์ไหน

หนุ่มเผดหน้าตาเหมือนกัน คนหนึ่งยิ้มหน้าเป็น อีกคนใบหน้าเฉยๆ แต่ตาเป็นประกายโดยเฉพาะเมื่อปรายตามามองหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างฉนวนแวบหนึ่ง ทั้งคู่สวมกางเกงยีน เสื้อยืดง่ายๆ กับรองเท้าผ้าใบ

เหมือนเด็กหนุ่มทั่วไปแทบแยกไม่ออกเมื่อมาอยู่ในผ้าที่มีแสงสว่างค่อนข้างน้อยและไฟหลากสี

“ไฮ เดสมอนด์ ไรอัน ไม่นึกว่าจะเจอนายที่นี่” ฌอนจำใจเอ่ยปากทักออกมาอย่างเสียไม่ได้ หลังจากเพื่อนร่วมงานหันมามองเขาเป็นตาเดียว ประมาณว่า...นี่เพื่อนนายหรือไง หรือไม่ใช่ ทำไมนั่งบื้อ?

เมื่อวานตอนที่โดนลากตัวออกไปนั้น สองหนุ่มแผลกก็ประกบเขาทั้งซ้ายขวาแนะนำตัวเองกับเขาทั้งปलอบทั้งชู สอบถามเรื่องความสัมพันธ์ของเขาและราชาวดีอย่างไรรายาท แต่สายตาทะเลาะเรื่องซึ่งขัดกับใบหน้ายิ้มแย้มก็ทำให้ฌอนจำใจตอบโดยแกล้งบอกว่าเขาเป็นแฟนกับเธอ

“น่านสิ ฉันก็ไม่นึกเหมือนกันว่าจะเจอนาย สวัสดิ์ครับทุกคน ผมเป็นเพื่อนกับฌอน ขอนั่งด้วยคงจะไม่รังเกียจ”

“ยินดีครับ” หนุ่มมือกลองชะโงกหน้ามาบอกเมื่อเห็นท่าทางเป็นมิตรของคู่แผลกที่จัดการแนะนำตัวเองเสร็จสรรพ

“ผมเดสมอนด์ นี่ไรอันน้องชาย พักอยู่ที่บ้านบนเขาแถวนี้ละครับ”

“คุณเป็นคนเวอร์จิเนียปีซันหรือ?” หนุ่มคนหนึ่งร้องถามขึ้นมาหนุ่มน้อยตาสีเขียวผมหันไปพยักหน้ารับหน้าตาย ความจริงถ้าถามว่าเขาเป็นคนอะแลสกาหรือเปล่า คำตอบก็คงจะออกมาเป็นอย่างเดียวกัน

“ใช่ครับ ผมมากับพี่ชาย แต่เขาสั่งเครื่องดื่มอยู่ เดี่ยวคงตามมา” คำบอกเล่าว่าเร่งทำให้ทุกคนพยักหน้ารับ ต่างคนต่างแนะนำตัวง่าย ๆ ด้วยบรรยากาศเป็นกันเอง โดยมีเพียงคนเดียวที่นั่งเงียบกริบเหมือนเป็นใบไม้ไปแล้ว

ถ้าแสงสว่างมากกว่านี้สักหน่อย ทุกคนก็คงมองเห็นใบหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปได้เหมือนจิ้งจอกของเธอ ราชาวดีลุกขึ้นยืนชะโงกหน้ามองหาเฮนรีซึ่งขอตัวไปห้องน้ำได้สักพักแล้ว

“มิสครับ เรายังไม่รู้จักกันเลย เมื่อวานผมต้องขอโทษด้วย ไม่รู้ว่า  
ฉอนเป็นเพื่อนชายของคุณ” ไรอันเป็นฝ่ายชักขึ้นมาก่อน ทำให้หญิง  
สาวหันมามองอย่างเสียไม่ได้

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอตัวสักครู่นะคะ” เธอลุกขึ้นยืนใจไม่ค่อยอยู่กับ  
เนื้อกับตัวจนไม่สนใจจะแก้ความเข้าใจผิดนั้น ทันทีที่เห็นผมสืบลอนด์  
ทองสว่างมาแต่ไกลกำลังเดินแทรกผู้คนเข้ามา หญิงสาวก็รีบหันขวับเดิน  
มุ่งไปทางห้องน้ำชายเพื่อชวนเฮนรีกลับห้อง แต่เพราะคนเยอะจึงไม่เห็น  
เฮนรีซึ่งกลับมาแล้วแต่แวะคุยกับใครบางคนแล้วเดินกลับไปโต๊ะ

หญิงสาวยื่นกอดอกกระชับกระสายอยู่แถวหน้าห้องน้ำชายเพื่อ  
รอผู้จัดการส่วนตัวแต่เขาก็ไม่มาสักที จนผ่านไปเกือบสิบห้านาที เสียง  
โทรศัพท์มือถือของเธอจึงดังขึ้น

“เฮลโล เฮนรี คุณอยู่ที่ไหนคะ ฉันยืนรออยู่ตั้งนานแล้ว”

“ผมสิ ต้องถามว่าคุณอยู่ที่ไหน เป็นอะไรไปหรือเปล่าไฉไลแลค  
เห็นไรอันบอกว่าคุณลุดหายไป” พูดอย่างนี้แสดงว่าคงทำความรู้จัก  
กับเพื่อนใหม่เรียบร้อยแล้ว

“ฉันอยู่หน้าห้องน้ำชาย มารอคุณนั่นแหละค่ะ เรากลับห้องกัน  
เถอะ”

“กลับห้องเหรอ คุณกลับขึ้นไปคนเดียวก่อนได้ไหม ให้ผมดื่มแก้ว  
นี้หมดแล้วจะตามขึ้นไป” เฮนรีถามพร้อมทำหน้านิ่ง งุนงงที่อยู่ๆ นักร้อง  
สาวจะกลับห้องทั้งที่มานั่งได้ยังไม่ถึงชั่วโมงดี เธอตอบรับพิมพ์มาตาม  
สายแล้ววางสายไป

“ไฉไลแลคกลับห้องแล้วหรือ?” ฉอนซึ่งนั่งอยู่ติดกับเฮนรีเอ่ยถาม  
ขึ้นมาท่าทางอารมณ์ไม่ดีนัก เขายังไม่ทันจะกล่อมเธอให้เรียบร้อยเธอ  
ก็ทิ้งขึ้นไปนอนเสียแล้ว ไม่แน่ว่าพรุ่งนี้เธออาจจะออกจากโรงแรมไปแต่  
เช้าและไม่ยอมคุยกับเขาอีก

โอกาสกับราชาวดีสำหรับเขา มันแทบไม่เคยเกิดขึ้นพร้อมกัน

“ใช่ เห็นบ่นว่าเหนื่อยตั้งแต่หัวค่ำแล้วละ เราไปถึงไหนกันแล้ว?”

สองหนุ่มพูดคุยกันต่อเรื่องแผนการจัดแสดงคอนเสิร์ตครั้งถัดไป โดยมีชายหนุ่มอีกคนลดสายตาลงจับแก้วเหล้าของตัวเองนั่ง ฟูฟ่องเสียง การสนทนา และปรายตามองหลานชายฝาแฝดที่คุยเป็นมิตรกับคนอื่น ไปทั่วราวกับสนิทสนมกันมาแล้วเป็นชาติ ผู้คนมักชอบเดสมอนด์และ ไรอันง่าย ๆ อย่างนี้เสมอ

เขาเองก็เคยเป็นคนง่าย ๆ สนุกสนานกับผู้คนรอบข้างโดยไม่เอาทร ร้อนใจ แต่เวลาที่ว่านั้นดูราวกับผ่านมาแล้วเนิ่นนาน

“ฉันจะกลับบ้านแล้วนะไรอัน” เควินวางแก้วลงแล้วเอนตัวไป บอกหนุ่มน้อย ไรอันหันมามองแล้วเลิกคิ้วสูงอย่างแปลกใจก่อนจะ พยักหน้ารับ

“โอเค พี่ขับรถกลับไปได้เลย เดี่ยวผมกับเดสมอนด์จะให้รถของ โรงแรมไปส่งเอง”

“ตกลง” ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้น กล่าวลาคนรอบข้างสองสามคำแล้ว เดินกลับออกไป โดยมีสาว ๆ หลายคนมองตามด้วยความสนใจ

“นั่นพี่ชายของคุณจริง ๆ เหรอ ทำไมถึงพูดน้อยจังเลยคะเดส มอนด์?”

“ความจริงเป็นน้ำชาयरครับ แต่เราชอบคิดว่าเขาเป็นพี่ชายมาก กว่า เควินเพิ่งอายุสามสิบปี วันนี้เขาคงมีเรื่องต้องคิด แต่เควินไม่ใช่คน พูดมากอยู่แล้ว เขาเป็นคนขี้เบื่อ” หนุ่มน้อยหันมาขยิบตาตอบแล้วยิ้ม ไปรยเสนอให้สาวรุ่นพี่

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะคะ?” เธอขมำยตาตอบรับอย่างเชิญชวน กังาย ๆ อย่างนี้เอง คืบนี้สงสัยไรอันจะต้องกลับไปคนเดียว หมายถึงถ้าเขาเจรจาให้เธอควบสองไม่ได้ละ

ความจริงเขาไม่ยากลั่น้องชายกลับไป ดังนั้นคงต้องหว่าน เสน่ห์หนักหน่อย

แม่สอนว่าต้องเป็นคนรักที่รักน้อง มีอะไรต้องแบ่งกัน ซึ่งเขาก็นึก  
มันปฏิบัติเช่นนั้นเสมอมา การเป็นคนดีนี้ก็ไม่ยากเท่าไรหรอก

“พี่ชายของผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ ระดับสติปัญญาของเขาเกือบ  
เท่าไอน์สไตน์ เขาจบปริญญาเอกสองสาขาด้านวิศวกรรมไฟฟ้ากับ  
คอมพิวเตอร์ แถมยังมีความทรงจำเหมือนภาพฉาย คุณคงไม่แปลกใจ  
หรอกที่เขาเปื่อง่าย เมื่อไม่นานมานี้เขารับงานพิเศษของเพนตากอนแล้ว  
มีเรื่องเศร้าเกิดขึ้น ผมเดาว่าเขาเริ่มพูดน้อยลงตั้งแต่ตอนนั้น” เดสมอนด์  
ตอบแล้วยักไหล่ โดยไม่เห็นว่าคุณจัดการส่วนตัวของราชวดีเอียงหูฟัง  
ด้วยท่าทางสนใจเกินธรรมดา

“โอ้โฮ พอจะบอกได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาครับ?”

“มันเป็นความลับของรัฐบาล คุณไม่มีทางทำให้ผมเล่าเรื่อง  
น่าตื่นเต้นนี้ให้ฟังได้หรอกเฮนรี” เดสมอนด์หันกลับมาตอบยื้มๆ เขา  
ได้ยืนเหมือนกับทุกคนว่าเฮนรีจะขึ้นไปห้องของราชวดี แคมมอนเอง  
ก็ยังบอกว่าเป็นแฟนกับนักร้องสาว ความสัมพันธ์นี้ยุ่งเหยิงจนเขาง  
เพราะเห็นสองหนุ่มพูดคุยกัณถ้อยที่ถ้อยอาศัยไม่มีความบาดหมาง

เป็นไปได้หรือว่าผู้หญิงที่เควินทุ่มเทความสนใจให้มากกว่าคนอื่น  
จะเป็นสาวรักสนุก?

“ก็ยุติธรรมดี” เฮนรีรับคำแล้วหัวเราะ

“คุณเป็นผู้จัดการส่วนตัวให้ไฉไลมานานหรือยัง?” ไรอันเอ่ย  
ถามขึ้นมาบ้าง ทำให้เฮนรีหันกลับมามองแล้วยื้ม

“ตั้งแต่ไฉไลเคยเข้ามาทำงานกับทางค่ายเพลง ผมได้รับมอบหมาย  
ให้ดูแลเธอจนกว่าเธอจะหาคนที่พอใจมาแทนที่ได้ แต่ไฉไลเป็นคน  
เอาใจง่าย เธอเลยไม่เห็นความจำเป็นที่จะหาคนมาแทนที่ ผม เราเลย  
ได้อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ตอนนั้น เกือบสองปีแล้วละครับ”

“ผมเข้าใจ”

### 3

#### งานพิเศษ หรือการถูกบีบบังคับ

เสียงเคาะประตูห้องหลังจากที่เธอเพิ่งอาบน้ำใส่เสื้อคลุมเสร็จ ทำให้ราชวาทีรีบไปเปิดประตูออกเพราะไม่อยากให้เฮนรีคอยนาน ความชะล่าใจทำให้ไม่ได้มองตาแมวก่อน ดังนั้นเมื่อเห็นคนที่ยื่นเอามือทำกรอบประตูข้างหนึ่งรอบ ใบหน้าจิ้มลิ้มจึงเปลี่ยนสี ถามเสียงเหมือนละเมอ

“คุณ! รู้ได้ยังไงว่าฉันพักอยู่ห้องนี้คะ?”

“ไม่อยากเท่าไรหรอก แต่ไม่ต้องไปคอมเพลนกับทางโรงแรมหรอก เขาจำเป็นต้องบอก เพราะผมมีหุ้นอยู่ที่นี้” ชายหนุ่มแทรกตัวผ่านประตูเข้ามาขณะที่เธอยังยืนงง กว่าที่จะคิดได้ก็เมื่อชายหนุ่มทั้งตัวลงนั่งบนโซฟา รับแขกของเธอเรียบร้อยแล้ว

“อ้อ! คุณเลยคิดว่ามีสิทธิ์ที่จะละเมิดความเป็นส่วนตัวของแขกที่มาเข้าพักเมื่อไหร่ก็ได้สินะคะ” หญิงสาวผูกสายเสื้อคลุมให้กระชับ แล้วรีบเดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าให้รัดกุมขึ้น

“อย่าถือเป็นจริงเป็นจังนักสิสาวน้อย ผมจะไม่ข่มขืนคุณหรอก ถ้าคุณกลัวเรื่องนั้น”

“คุณต้องการอะไร?” ราชวาทีกลับออกมาอีกครั้งในชุดเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนพอดีสีตัว ยืนกอดอกมองเขาอย่างไม่ไว้วางใจห่างออกไปหลายเมตร ทำให้เขามองตามแล้วยิ้มขำๆ

“ต้องการมาพูดเรื่องของเราให้จบ”

“ไม่เคยมีเรื่องของเราด้วยซ้ำ” คางเล็กเชิดขึ้นอย่างหยิ่งๆ จนชายหนุ่มมองด้วยความฉุนปนขัน

“คงจะมีแต่เรื่องของคุณกับนายดัลเลส หรือนายฟอสเตอร์เท่านั้นนะสิ?” ราชาวดีกะพริบตาปริบๆ กับคำถามเหมือนกับประชดแบบนั้น

“มันเป็นเรื่องส่วนตัวของฉัน ฉันไม่จำเป็นต้องตอบคำถามนี้ แต่คุณคงรู้ดีอยู่แล้ว”

“ผมอยากขอโทษเรื่องคืนนั้น ผมเมามาก”

บังเกิดความเงียบขึ้นนานนับนาที่เมื่ออยู่ๆ เขาก็พูดถึงความหลังอันสะเทือนใจสำหรับเธอ ราชาวดีเมินหน้าหนี

“แต่คงไม่มากพอ เพราะคุณยังพยายามขึ้นใจผู้หญิงไหมนี่”

“คุณเองก็แทบไม่ได้ชัดขึ้นเลยนะเบบี๋ ผมยอมรับว่าผมพยายามทำให้คุณคล้อยตาม แต่ผมก็ไม่มีสติพอที่จะดูออกว่าคุณตั้งใจจะชัดขึ้นจริงๆ” เขาพยายามแก้ตัวด้วยน้ำเสียงห้วนจัด

“ฉันโดนไอบ้านันท์กับอดีตเจ้านายตัวเองวางยา โดนเพื่อนของคุณประณาม ถูกทำร้ายร่างกาย แล้วยังมาโดนผู้ชายแปลกหน้าดูถูกแล้วพยายามล่อลวงละเมิดทางเพศ คุณหวังจริงๆ หรือว่าผู้หญิงในสภาพนั้นจะเต็มใจนอนกับคุณนะมิสเตอร์” ตาเรียวสีดำสนิทเป็นประกายวับของน้ำตาแห่งความคับแค้นใจ ยิ่งมาเห็นตัวการนั่งอยู่ตรงหน้า นุกรุกเข้ามาในห้องของเธอ ราชาวดีก็นึกอยากทำร้ายเขาให้เจ็บเหมือนที่เคยทำให้เธอตกอยู่ในความอดสูใจมานานหลายปีจนต้องกำมือแน่น สบตาสีเขียวเหลือบน้ำตาลที่มองเธออย่างชัดใจด้วยตาวาววับ

“บอกมาสิว่าทำยังไงถึงจะหายโกรธ เรามาคุยกันดีๆ ได้ไหม?”

“ง่ายนิดเดียว คุณเดินออกไปจากห้องเสียตอนนี้ แล้วหายออกไปจากชีวิตของฉันเสียที ฉันไม่รู้ว่าคุณต้องการอะไรจากฉันกันแน่ เรื่องมันเกิดขึ้นมาตั้งนานแล้ว”

“เพราะผมรู้สึกผิดยังไงล่ะแม่คุณ ผมคงไม่ตามนางอนจ้อขอโทษ หลังจากผ่านมาก็เกือบสามปีเพราะคิดว่าคุณเป็นโสเภณีแน่” น้ำเสียง เด็ดขาดค่อนข้างโกรธของเขาทำให้ราชวดีชะงักไป

จริงอย่างที่เขาพูดเสียด้วย เธอเองก็ยังไม่กล้าใจไม่ใช่หรือว่าเขา จำเรื่องราวได้แม่นยำขนาดนี้ได้ยังไง

ผู้ชายลักษณะอย่างเขา...หญิงสาวแอบกวาดตามองร่างสูงใหญ่ที่สวมเสื้อยืดกางเกงยีนง่ายๆ กับรองเท้าหนังของหนุ่มฉกรรจ์ที่นั่งอยู่บนโซฟาของเธอ เขาหน้าตาดีอย่างยิ่ง ท่าทางมีเงินมากอย่างไม่ต้องสงสัย และดูทรงเสน่ห์ห้าวหาญราวกับเจ้าป่าจนน่าจับขังกรงไว้ไม่ให้เป็นอันตรายกับชาวบ้าน หากอยู่ในสถานการณ์อื่นก็ไม่แน่ว่าเธอจะไม่สนใจเขา

โอเค...ยอมรับก็ได้ว่าเขาคงทำให้เธอติดใจเป็นอย่างมากในสถานการณ์ปกติ และผู้ชายลักษณะนี้ก็ต้องมีสาว ๆ ที่พร้อมจะเอาใจเขา ร่ายล้อมเยอะน่าดู ทำไมเขาถึงจำคืนหนึ่งที่ราวกับผ่านมานานแสนนานได้แล้ว

“ตกลง ทำไมคุณถึงจำฉันได้?”

“ต้องโทษความทรงจำที่เหมือนกับคำสาปของผม ผมมีความทรงจำเหมือนภาพถ่าย และคุณเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ทำเอาผมตกจากสวรรค์และงมโข่งอยู่ในนรกเป็นเวลานานนับเดือนกว่าจะหาตัวคุณเจอ”

“หาฉันเจอ คุณหมายความว่ายังไง?”

“หมายความว่าอย่างที่พูด คราวนี้เราเข้าใจกันแล้วหรือยัง จะพูดกันดี ๆ ได้ไหม?” น้ำเสียงของเขาบ่งบอกถึงความหงุดหงิดไม่เต็มใจที่จะเล่า

“ตกลงค่ะ” เธอยอมรับหลังจากที่นั่งคิดอยู่นาน เมื่อพิจารณาแล้วว่าเขາหมายความว่าตามนั้นจริงๆ และมองชายหนุ่มด้วยความทึ่งน้อยๆ ซึ่งเธอไม่มีวันบอกเขาแน่

“มานั่งนี่สิ คุณยืนข่มเหมือนเป็นภรรยาขี้นอนอย่างนั้นแหละ

ราชาวดี” เมื่อเธอยอม น้ำเสียงของเขาก็กลับมาอารมณ์ดีราวกับเป็นคนละคน แก้มเนียนร้อนเล็กน้อยเมื่อถูกล้อเลียนหากยอมเดินมานั่งที่โซฟาคนละด้านกับเขา

“คุณเรียกฉันอย่างนั้นอีกแล้ว เรียกว่าไลแลคก็ได้ค่ะ แต่คุณเรียกชื่อภาษาไทยของฉันเกือบชัดนะ”

“พี่สาวผมชื่อพิชญ์สินี ก็เรียกยากพอๆกัน ผมชอบเรียกชื่อแบบไทยของคุณ ราชาวดี คุณมีชื่อเล่นเป็นภาษาไทยอีกหรือเปล่า?” ถ้าอย่างนั้นพี่สาวของเขาก็เป็นลูกครึ่งคนไทยจริงๆ นะสิ หญิงสาวย่นหัวคิ้วอย่างพิศวง

เขาดูไม่เหมือนลูกครึ่งไทย - อเมริกัน ผมสืบลอนด์กับไบรอัน คมสันแบบนั้น ถ้าบอกว่าเป็นครึ่งคนครึ่งเทวดาจะเหมาะกว่า หญิงสาวสายหัวให้แกความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองแรงๆ

“ไม่มีค่ะ ที่เมืองไทยใครๆ ก็เรียกชื่อเต็มกันทั้งนั้น เพื่อนๆ ก็เรียกดิบ้างเพราะขี้เกียจเรียกชื่อเต็ม ส่วนไลแลคแม่ตั้งให้ แด้ดกับคนที่นี้จะได้เรียกสะดวง ความหมายเดียวกับชื่อภาษาไทยของฉัน ชัมเมอร์ไลแลค” หญิงสาวขยายความ พิจารณาชายตรงหน้าช้าๆ จนเขายิ้มออกมาอย่างอดไม่อยู่ เมื่อมองสำรวจกลับบ้างแล้วถูกเธอถลึงตาใส่

“ตกลงว่าคุณต้องการพูดเรื่องอะไรคะ ถ้าจะขอโทษเรื่องในอดีตฉันก็จะยอมรับ”

“ผมอยากชดเชยให้คุณ”

“ชดเชย? คุณหมายความว่ายังไงคะ?”

“เรารอเวลานี้มานานเต็มที ผมเห็นว่าเราควรคบกันให้เป็นเรื่องเป็นราว”

“คบกัน?” เธอเบิกตาโต “คุณต้องเป็นบ้าแน่ เราไม่เคยรู้จักกันฉันไม่รู้แม้แต่ชื่อของคุณด้วยซ้ำ” หญิงสาวประທ់วงแก้มแดง หัวใจเต้นแรงด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดแถมโกรธเคือง

เขาพูดว่าคบกัน...ง่าย ๆ ด้วยท่าทางหยิ่งยโส มั่นใจในตัวเอง เหมือนเป็นสิ่งที่เธอจะยอมรับจากคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันจริงๆ ได้อย่างนั้นแหละ

“เควิน ไม่เคิล นั้นเป็นชื่อของผม เราจะมีเวลาทำความรู้จักกันนานเท่าที่คุณต้องการ ผมรู้ว่าคุณมีวันหยุดหนึ่งอาทิตย์ข้างหน้า มาอยู่กับผมสิโลแลค” น้ำเสียงแหบห้าวมีเสน่ห์ และดวงตาแวววอน ร้องขอสิ่งที่ต้องการจากเธออย่างไม่อาย และไม่ต้องเดาความหมาย ทำให้ขนอ่อนทุกเส้นในกายสาวลูกเกรียว หญิงสาวกำหมัดแน่น รีบส่ายหน้าเพื่อลดแรงดึงดูดทางกายที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ฉันต้องกลับบ้านไปหาแม่” หญิงสาวตาโตกับข้อมูลที่เขาหามาเมื่อระลึกได้ ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธ

“คุณไม่มีสิทธิ์สืบค้นเรื่องของฉัน แล้วฉันก็จะไม่เล่นตามไปอยู่กับคุณเพียงเพราะคุณร้องขอแน่ มิสเตอร์ไมเคิล”

“เรียกผมว่าเควิน ผมถึงกับขอคบกับคุณแล้วคงไม่ต้องเรียกเป็นทางการอย่างนั้นหรอกกระมัง” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงขบขัน จ้องมองเธอด้วยสายตาประหม่น

“ผมจะส่งแมรีไปอยู่เป็นเพื่อนแม่ของคุณ แล้วคุณจะต้องการเวลาที่เราจะได้อยู่ด้วยกันมากพอๆ กับผมนั่นแหละถ้าหนึ่งอาทิตย์นั้นสิ้นสุดลงราวชาวดิ หลังจากนั้นเราจะมาคุยกันถึงเรื่องงานของคุณ” แผนการของเขาทำให้เธออ้าปากค้าง

“งานของฉัน? คุณมันบ้า วันนี้ฉันต้องทนฟังผู้ชายสองคนมาบอกให้ฉันขนของตามไปอยู่กับเขาเหมือนเป็นเรื่องปกติ คุณเห็นฉันเป็นอะไรกันเนี่ย”

“หวังว่าคุณคงไม่ตกลงไปกับไอ้หมอนั่นก่อนกระมัง?” เสียงแหบต่ำและสายตาที่เปลี่ยนไปของเขาทำให้ราวชาวดิรีบส่ายหน้า ท่าทางตกใจ

“ก็ไม่นะสิ แต่ฉันต้องยอมรับว่า ไปอยู่กับเขาก็ยังน่าขันน้อยกว่า

“ไปอยู่กับคุณ”

“ผมไม่เห็นว่ามันน่าขันหรือกลไกแลค ผมอยากได้คุณมานานแสนนานแล้ว และผมก็จะไม่รออีกต่อไป”

“คุณไม่ใช่คนที่จะตัดสินใจเรื่องนั้นแน่ เอาละ ฉันคิดว่าคุณพูดสิ่งที่ต้องการพูดหมดแล้วใช่ไหมคะ ฉันรับแค่คำขอโทษไม่รับมากไปกว่านั้น” หญิงสาวลุกขึ้นยืน เป็นเวลาเดียวกับที่เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น

“เฮนรีคงมาแล้ว คุณกลับไปได้แล้วค่ะ”

“ถ้าคุณกลับไปนอนกับมันอีก ผมจะฆ่ามันซะ! หมดเวลาสำหรับผู้ชายคนอื่นแล้วไอแลค” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนแล้วเตือนเสียงหนัก ราชวดีสูญเสียสติด้วยความยากลำบากเพื่อบังคับตัวเองไม่ให้โผล่เข้าไปทำร้ายเขาเสียก่อน

“ฉันคงได้ฆ่าคุณเสียก่อนที่คุณจะทำอย่างนั้นแน่” หญิงสาวกัดฟันพูด แล้วเดินสวนออกไปเปิดประตูห้องให้เฮนรี

“นานจริงสาวน้อย นึกว่าคุณหลับไปแล้ว ขอโทษที่ที่ขึ้นมาช้า”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันกำลังรอคุณอยู่ นึกว่าจะต้องลงไปตามเสียอีก” เธอทักเสียงว่าเรง ยินดีอย่างแท้จริงที่เขามาได้ถูกจังหวะที่เธอต้องการ

“ติดพันนิดหน่อยนะ โอ้โฮ! ทำไมแต่งตัวเต็มยศแบบนี้ล่ะไอแลค นี่จะออกไปไหนอีกหรือเปล่า โอ๊ะ!” คำพูดของเฮนรีสะดุดลง เมื่อจ้องไปข้างหลังราชวดีแล้วเห็นร่างสูงกำยำที่เดินตามหลังเธอออกมาด้วยสีหน้าเย็นชาราวกับถูกห่อหุ้มไว้ด้วยเปลือกของน้ำแข็งบางๆ

“มิสเตอร์ไม่เคิล ไม่นึกว่าคุณจะอยู่ที่นี้”

“ผมมาหาราชวดี”

“แต่มิสเตอร์ไม่เคิลกำลังจะกลับแล้ว ลาก่อนนะค่ะ” ราชวดีแทรกขึ้นมาเสียงหวาน แล้วเปิดประตูออก หันมาจ้องเขาอย่างทำทนาย

“คุณไม่อยากทำอย่างนี้หรือกราชวดี”

“ฉันเสียใจค่ะ” หญิงสาวแส้ม้าทำเสียงเศร้าพร้อมกับส่ายหน้า

“คุณจะเสียใจจริงๆ แน่ ถ้าขี้นยอมให้มันเตะต้องร่างกายของคุณอีก” ประโยคนั้นทำให้ราชาวดีเบิกตากว้างด้วยความอัศจรรย์ใจ เพราะเขาพูดเป็นภาษาไทย แม้จะไม่ชัดนักแต่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์อย่างแน่นอน

หญิงสาวปิดประตูตามหลังเมื่อเขาจากไปด้วยสีหน้าหงุดหงิด งุ่นง่าน ก่อนจะหันมามองเฮนรีที่ยืนนั่งมองหนุ่มสาวด้วยสีหน้าพิศวง และเปรยขึ้นมาเมื่อเหลืออกันอยู่แค่สองคน

“ผมไม่แน่ใจว่าคุณจะรู้จักเขาด้วย เป็นเพราะอย่างนี้เองใช่ไหม?”

“คุณหมายความว่ายังไงคะ?”

“ก็งานที่ทางค่ายเพลงต้องการให้คุณทำนะสิ ผมสงสัยมากกว่ามันเกิดอะไรขึ้น ให้ตายสิโลแลค หลายปีมานี้ผมไม่เคยเห็นคุณจะเคยคงกับใคร อย่างบอกนะว่าเป็นเพราะคุณมีความหลังกับไมเคิล?”

“ฉันยังไม่เข้าใจอยู่ดี ค่ายเพลงเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ด้วยคะ?”

“ก็คุณเอเมอร์สันเรียกผมเข้าไปหาเมื่อวานนี้ก่อนที่ผมจะบินมาหาคุณที่นี่ เขาสั่งให้คุณทำงานชิ้นหนึ่งให้สำเร็จ” เฮนรีเอ่ยถึงชื่อ แฟรงค์ เอเมอร์สัน เจ้าของค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ในอเมริกาที่ราชาวดีสังกัดและออกอัลบั้มด้วย

“งานชิ้นหนึ่ง?”

“ทำยังไงก็ได้ ให้ เควิน ไมเคิล ยอมรับงานพิเศษของซีไอเอ หรือไมอย่างนั้น เขาจะถอดสัญญาจากคุณ”

“คุณต้องล้อเล่นแน่?” ราชาวดีเบิกตาโพลง หดแรงจนต้องรีบคว้าพนักโซฟาไว้แล้วนั่งลงเพราะรู้สึกเข้าอ้อนเหมือนวุ่น เฮนรีส่ายหน้าด้วยท่าทางลำบากใจ

“ผมก็อยากจะล้อเล่น แต่นี่เป็นเรื่องจริงโลแลค คุณเอเมอร์สันสั่งว่า ถ้าคุณไม่รับงานนี้ หรือรับแล้วทำไม่สำเร็จ เขาจะลบชื่อคุณออกจากวงการแล้วทำให้คุณหางานแบบนี้ไม่ได้อีกในอเมริกาหรือที่ไหน

ก็ตามในโลกที่เขาเอื้อมมือถึง”

“!!!”

ราชาวดีนั่งอึ้ง พุดไม่ออกเพราะความโกรธจัด คำบอกเล่านั้นคือการหักหลังระดับมืออาชีพชัดๆ เธอรู้อยู่แล้วว่า แฟรงค์ เอเมอร์สัน ทำได้อย่างที่เขาช่มชู้ เขามีชื่อเสียงโด่งดังในวงการและได้รับการยอมรับจากทุกคน ในขณะที่เดียวกันเขาก็เป็นคนขี้ยวคม และเรียกร้องจากลูกจ้างของเขาสูง

เกือบทุกอย่างในโลกนี้ถูกตีค่าเป็นธุรกิจไปหมด ไม่เว้นแม้กระทั่งอาชีพนักร้องและนักแต่งเพลงของเธอ

อาชีพ...ที่เปรียบเสมือนเส้นเลือดเส้นหนึ่งซึ่งหล่อเลี้ยงชีวิต และเธอก็เป็นสุขกับการทำงานนี้อย่างแท้จริง กว่าสองปีก่อนตอนที่แมวมองเรียกเธอเข้าไปพบ แฟรงค์ เอเมอร์สัน นั้น เธอยังคิดว่าตนเองฝันไปที่ได้รับโอกาสดีเยี่ยมซึ่งนักร้องเพียงสี่ตัวของหนึ่งเปอร์เซ็นต์ในโลกเคยได้รับ

“เขາบอกว่าขอให้ถือเป็นคำขอร้องจากเขา สำหรับโอกาสทางอาชีพที่เขาเคยมอบให้ และตลอดเวลาก่อนหน้านี้อันที่เขาดูแลคุณเป็นอย่างดี ไลแลค...อย่าเอาแต่เงียบอย่างนี้สิ” เสียงเฮนรีดังแทรกขึ้นมาในความคิดที่หมุนวนคว้างคว้างของเธอ ราชาวดีหันไปมองเขา เหมือนชายหนุ่มเป็นตัวประหลาดเพราะสติที่ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ความจริงมันก็เอ่อ...ไม่ถึงกับเป็นงานที่ยากนักหรอก เขาทวิตคุณดีกว่านักร้องคนอื่นตั้งหลายเท่า เรายังเคยคิดว่าคุณจะต้องเล่นใหญ่มากแหมงๆ มันไม่ใช่ว่าคุณไม่เก่งหรอกนะไลแลค คุณน่าจะอดเยี่ยมไปเลยแต่นักร้องคนอื่นอาจจะต้องใช้ความพยายามมากกว่าคุณสักสิบเท่ากว่าจะมาถึงจุดที่คุณยืนอยู่” เฮนรีอธิบายด้วยสีหน้าหนักใจ สายตาละห้อยมองเธอบอกว่าเขาเองก็คงจะได้รับความกดดันให้มาทำงานนี้ให้สำเร็จเช่นกัน

“ฉันไม่ได้ใช้เส้น ฉันจะมีเส้นที่ไหนเมื่อเคยจนออกอย่างนั้น!”

หญิงสาวเกือบกระแทกเสียงแต่ยังเอาไว้ทัน กระนั้นน้ำเสียงก็ยังลั่นพร่า ด้วยแรงอารมณ์

“ผมรู้ ผมแค่เปรียบเทียบให้ฟังก็เท่านั้น”

“บอกหน่อยว่าทำไมคุณเอเมอร์สันถึงต้องบังคับฉัน?”

“ผมไม่ทราบแน่ชัดนักหรอกไล่แลค แต่คุณเอเมอร์สันเองก็คงไม่มีความสุข เขาไม่ชอบให้ใครบังคับ ผมทำงานกับเขามาหลายปีแล้ว ผมรู้ดีว่าทางเขาจะโดนกดดันจากใครสักคนที่มีอำนาจมาก อาจจะเป็นคนของรัฐบาล ผมไม่รู้ดี แต่ลงเขาบัญชาการมาเองอย่างนี้ คุณคงไม่มีทางเลี้ยง ถ้าเอ่อ...ต้องการรักษาอาชีพของคุณเอาไว้”

“นี่มันการแบล็กเมล์ชัดๆ!”

“ผมรู้...ไล่แลค”

“แล้วทำไมเขาไม่บังคับเควินเอาเอง ทำไมต้องมาเยี่ยมมือฉัน ฉันไม่มีความหมายอะไรกับผู้ชายคนนั้น ฉันเคยเจอเขาเมื่อเกือบสามปีที่แล้วแค่...เอ่อ...ครั้งเดียว แล้วก็พบเขาอีกโดยบังเอิญเมื่อวานนี้เท่านั้น พวกคุณมันบ้ากันทุกคนเลย”

เธอโบกมืออย่างฉุนเฉียว กระแสเลือดในกายเดือดจัดเมื่อคิดว่า จะต้อง ‘ทำยังไงก็ได้’ ให้ เควิน ไมเคิล ยอมรับงานพิเศษของซีไอเอ ก็หมอนั่นไม่ใช่เทวดาสักหน่อย!

“ผมก็ถามคำถามเดียวกันนี้แหละกับแฟรงค์ เขาบอกว่าไม่มีใครบังคับ เควิน ไมเคิล ได้หรอก เขาเป็นน้องชายคนเดียวของมิสซิสคิงส์ ภริยาของหัวหน้าตระกูลคิงส์”

“แล้วยังไง ฉันไม่รู้หรอกว่าคนพวกนี้เป็นใคร?” หญิงสาวมองหน้าผู้จัดการส่วนตัวอย่างงุนงง

“ตระกูลคิงส์เป็นนักธุรกิจข้ามชาติที่ร่ำรวยที่สุดในอเมริกานะไล่แลค มิสเตอร์เดวิด เจมส์ คิงส์ พี่ชายของเควินเป็นเพื่อนกับประธานาธิบดี เป็นผู้สนับสนุนคนสำคัญของพรรคมาหลายยุคหลายสมัยตั้งแต่รุ่น

บรรพบุรุษแล้ว เควิน ไมเคิล ก็เป็นนักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะของคิงส์คอร์ทปอเรนซ์ เขารับงานพิเศษของซีไอเอกับเพนตากอนมาทำอยู่บ่อยๆ เวลาที่นึกเบื่อขึ้นมา ไม่มีใครกล้าบังคับเขาหรอกถ้าไม่ยากมีปัญหากับมิตเตอร์คิงส์ รัฐบาลโอบิซาจะตายเพราะไมเคิลเคยช่วยงานสำคัญมาแล้วหลายครั้ง” เฮนรีเล่าตามที่รู้มา มองใบหน้าเหลือเชื่อ ค่อนข้างเผด็จสิทธิ์ของราชาวดีแล้วถอนใจเฮือก

“แล้วคุณก็คิดผิดที่บอกว่าไม่มีความหมายอะไรกับเขา สองปีที่ผ่านมาเขาเข้าชมคอนเสิร์ตของคุณมากกว่าสิบครั้ง แล้วคุณเอเมอร์สันก็บอกผมเองว่า เอ่อ...มีการส่งรายงานชีวิตส่วนตัวของคุณกับภาพถ่ายเดือนละสองครั้งให้ไมเคิลมาเป็นเวลากว่าสองปีมาแล้ว แฟรงค์คิดว่าเขาหลงใหลคุณ ทำทางซีไอเองก็คิดอย่างนั้น”

แม้แต่เขาเองก็คิดอย่างนั้นด้วย โดยเฉพาะตอนที่เห็นเควินเมื่อสักครู่นี้...เฮนรีคิดในใจ

นี่มันซั๊กจะมากเกินไปแล้วนะ!

ราชาวดีจ้องผ่านผนังห้องด้านหลังเฮนรีไปเหมือนมันเป็นกระจกใสๆ แต่ความจริงเธอมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากความว่างเปล่า เหมือนกับหัวที่ทำงานหนักจนว่างเปล่าเพราะความซ็อกของเธอในตอนนั้น

“เขาเอาเรื่องพวกนั้นมาจากไหนกัน?”

“มาจากแหล่งที่รู้เรื่องพวกนี้กระมัง ถ้าเทียบกับการหาตัวผู้ก่อการร้ายละก็ ข้อมูลพวกนี้คงเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับซีไอเอ คุณเป็นคนมีชื่อเสียงนะโลแลค”

“ฉันรู้สึกเหมือนกำลังถูกคุกคาม นี่เรากำลังพูดถึงอเมริกากันอยู่หรือเปล่าเฮนรี”

“ผมเกรงว่าจะเป็นอย่างนั้น และดูเหมือนคุณจะไม่มีทางเลือกเสียด้วย”

“ฉันไม่ยอม ฉันจะพ้อร้องค่ายเพลงให้ยับไปเลย” หญิงสาวแน่น

ปากแน่น นัยน์ตาชุ่มด้วยความเดือดดาล

“ทำอย่างนั้นจะยิ่งสร้างปัญหามากขึ้นนะไลแลค” เฮนรี่ส่ายหน้า เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้นในตอนนั้นพอดี ชายหนุ่มดึงมันออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วมองเบอร์ที่โทร. เข้ามา ก่อนจะยกขึ้นรับ

“เฮนรี่ครับ” ราชาวดีมองชายหนุ่มนิ่วหน้า ตอบรับสองสามคำ จ้องเธอแล้วยื่นโทรศัพท์ให้

“มิสเตอร์เอเมอร์สันจะพูดกับคุณ” ชายหนุ่มรายงานเสียงเบา แล้วลุกขึ้นเดินเลี้ยวออกไปที่ระเบียงเพื่อให้เป็นส่วนตัวกับนักร้องสาว ราชาวดีรับโทรศัพท์มา ทำใจสักครู่จึงยอมกรอกเสียงลงไป

“คุณเอเมอร์สัน”

“ไลแลค เฮนรี่บอกว่าพูดกับเธอแล้ว” เสียงเนิบนาบทรงพลัง ในวัยกลางคนของ แฟรงค์ เอเมอร์สัน ดังมาตามสาย ทำให้หญิงสาว ขบฟันแน่น

“ใช่ค่ะ แต่ฉันคิดว่าคงมีการเข้าใจผิดกันแน่ๆ”

“ไม่มีการเข้าใจผิดอะไรทั้งนั้น ฟังนะ ฉันเองก็ลำบากใจกับเรื่องนี้เหมือนกัน แต่ฉันไม่มีทางเลือก”

“คุณก็เลยเลือกที่จะบีบบังคับฉัน” หญิงสาวเชิดคางถามเสียงหยัน

“ฉันเลือกที่จะรักษาอาชีพการงานที่ฉันทำมาทั้งชีวิต แต่ฉันยอมเสียสละเธอได้ไลแลค” เขาบอกเสียงเรียบอย่างเย็นชา ทำให้คนฟังหน้าแดงก่ำ

“นี่ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด” หญิงสาวร้องเสียงแหบ อยากจะร้องไห้หรือตะโกนออกมาดังๆ ให้สาแก่ใจ

“ฉันรู้ว่ามันไม่ค่อยยุติธรรมเท่าไร แต่ฟังนะไลแลค ขอให้เธอนึกว่าทำงานนี้เพื่อชาติก็แล้วกัน ทางซีไอเอไม่เหลือเวลาแล้ว ไม่เคิลเป็นเพียงคนเดียวที่เขามั่นใจว่าจะทำงานนี้ได้ทันก่อนที่เราจะถูกเล่นงานจาก

ผู้ก่อการร้ายไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เธอก็รู้ว่าคนอเมริกันเรามีศัตรูมากขนาดไหน จำไม่ได้หรือที่คุณพ่อของเธอเสียชีวิตที่ตึกเวิลด์เทรดเซนเตอร์ คนบริสุทธิ์อีกมากมายอาจจะต้องตกเป็นเหยื่อ เธอคงไม่อยากจะให้เกิดเหตุการณ์น่าเศร้าแบบนั้นขึ้นมาอีกใช่ไหม?”

คำอธิบายนั้นทำให้อารมณ์ที่คุกรุ่นของหญิงสาวลดลงมาจนเกือบถึงจุดเยือกแข็ง การเสียชีวิตของบิดาในเหตุการณ์เศร้าสลดในครั้งนั้นทำให้เธอ มารดาของเธอทุกข์ใจในอีกหลายปีต่อมากว่าจะเข้าใจได้ เธอเองต้องจากเมืองไทยมาอีกสองปีหลังจากนั้นเพื่อมาอยู่เป็นเพื่อนแม่ เพราะท่านยังไม่อยากกลับเมืองไทย

‘คุณพ่อของลูกรักที่นี่มาก เราตั้งใจจะกลับไปอยู่ที่เมืองไทยหลังจากที่ท่านเกษียณจากงานแล้ว แม่อยากทำเหมือนกับว่าพ่อของลูกยังอยู่ตรงนี้ ขอเวลาให้แม่สักหน่อยเถอะไล่แลก อยู่กับแม่ที่นี่’

ที่นี่...กินเวลายาวนานนับสิบปี จนกลายเป็นความเคยชิน อเมริกาเกือบจะเป็นบ้านของเธอเท่าๆ กับที่เมืองไทย จิตสำนึกของความเป็นพลเมืองก็เช่นกัน

ดูเหมือนการเจียบเงินของเธอจะทำให้เอเมอร์สันรู้ว่าตนเองมาถูกทางแล้ว เพราะเสียงของเขาลงเป็นโน้มน้าวใจในประโยคต่อมา

“นี่ก็เสียว่าทำเพื่อส่วนรวมก็แล้วกันนะไล่แลก หรือไม่ก็ทำเพื่อฉันสองปีกว่ามานี่ฉันดูแลเธอไม่ดีอย่างนั้นหรือ?”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ แต่ฉันไม่คิดว่าจะโน้มน้าวเขาได้ง่ายๆ เราแทบจะเป็นคนแปลกหน้าต่อกันเลยนะคะคุณเอเมอร์สัน ถ้าเขาอยากทำงานนี้ก็คงจะทำได้แล้ว ฉันเชื่อว่าคนที่บีบคุณมาคงได้พยายามทุกอย่างที่จะทำให้คุณยอมทำงานให้ก่อนที่จะมาบังคับฉัน” หญิงสาวเริ่มลำบากใจเมื่ออีกฝ่ายทวงบุญคุณ

“อย่าประเมินตัวเองต่ำไปสิไล่แลก ผู้ชายทุกคนมีจุดอ่อนทั้งนั้น เราเชื่อว่าจุดอ่อนของไมเคิลก็คือเธอ” คำบอกเล่าเหมือนกับเขาเชื่อ

อย่างนั้นจริงๆ ทำให้เราชาวดีหัวเราะเสียงสั่นอย่างไม่เห็นด้วย

“แล้วถ้าฉันทำไม่สำเร็จล่ะคะ?”

“งานนี้ไม่มีคำว่า ‘ถ้า’ มันต้องสำเร็จเท่านั้นใดแลค ไม่ว่าเธอจะใช้อาวุธอะไรที่มีอยู่ในมือก็ตาม”

“คุณหมายถึง...?”

“ฉันหมายความว่า ‘ทุกอย่าง’ ฉันเองก็อยากมีทางเลือกด้วยเหมือนกันสว่น้อย ฉันไม่ได้ภูมิใจนักหรอกที่ต้องบังคับเธอ แต่ความจริงงานนี้ก็ไม่ได้ยากเย็นเท่าไรหรอก เห็นกันอยู่ว่าไม่เคล้นะหลงเธอแค่นั้น เขาทั้งหน้าตาดี ร่ำรวยอย่างน่าประทับใจทั้งที่อายุแค่สามสิบปีเท่านั้น บางทีเธออาจจะได้อะไรมากกว่าทำงานเพื่อชาติ อาชีพของเธอก็ยังคงอยู่ไม่เห็นหรือว่าไม่มีอะไรต้องเสีย เฮนรีเองก็ไม่ขัดข้องนี้”

“ฉันไม่ใช่โสเภณี คุณกำลังขอร้องให้ฉันทำอย่างนั้นใช่ไหมคะ คุณเอเมอร์สัน”

อารมณ์ที่เย็นลงของเธอพุ่งสูงขึ้นอีกครั้งเมื่อได้ยินความคิดอันเหลือเชื่อของเธอ ใครๆ เข้าใจว่าเธอมีความสัมพันธ์อยู่กับเฮนรี ใครที่วาก็คงรวมถึงเอเมอร์สันคนนี้ด้วย แต่เห็นได้ชัดว่าเธอไม่เห็นว่าเป็นสิ่งแปลกประหลาดที่เธออาจจะต้องยอมเอาตัวเข้าแลกเพื่อให้ เควิน ไมเคิล ยอมทำในสิ่งที่ชีโอเอร้องขอ ถึงแม้มันจะหมายถึงการที่เธอมีชี

ถ้าจะมีสิ่งใดที่เธอเกลียดอย่างที่สุด ก็คือค่านิยมแบบวัตถุนิยมสุดกู่ของคนบางประเภทนั่นเอง

ความจริงเขาจะขอร้องเธอดีๆ โน้มน้าวใจเธอด้วยสิ่งอื่นก็ได้ เธอเกือบจะทำให้สำเร็จถ้าไม่ตกม้าตายเสียก่อน เพราะดูเหมือน แฟรงค์ เอเมอร์สัน จะคิดว่าเธอเองก็คงจะมีความสุขหรือตื่นเต้นไปกับการหว่านเสน่ห์เพื่อยั่วให้ เควิน ไมเคิล ตกหลุมพราง เพื่อที่เธอจะได้เสพสุขกับร่างกายและทรัพย์สินของผู้ชายที่น่าสงสารคนนั้น

เขาจะรู้หรือไม่ก็ตาม คนที่ขาดประสบการณ์ทางเพศอย่างน่า

เศร้าสลดเช่นเธอนี้ ถ้าจะต้องให้ยั่วยวนผู้ชายสักคน ผู้สั่งให้เธอฝนทั้งให้เป็นเข็มเสียยังจะง่ายกว่า แต่เอาเถอะ! มันก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะต้องใช้เสน่ห์ทางเพศอันขาดแคลนยั่วยวนเขาเสียหน่อย ยังมีวิธีอื่นอีกตั้งมากมาย หญิงสาวพยายามสุดลมหายใจลึกและคิดบวก

และหญิงสาวไม่เฝงพอที่จะดูไม่ออกว่า เธอไม่มีทางเลือกเสียแล้ว นอกจากทำงานตามที่เขาต้องการ

“ฉันขอร้องให้เธอทำสิ่งที่ถูกต้องไปเลย ถ้าเธอไม่ทำ สัญญาในสังกัดของเราเป็นอันโมฆะในวันพรุ่งนี้ แล้วก็เตรียมโบกมือลาโลกของเสียงดนตรีที่เธอรักได้เลย ฉันไม่ได้ข่มขู่เธอเล่นเท่านั้นหรอกนะ”

“คุณทำให้มันเห็นชัดยิ่งกว่าอะไร ถ้าฉันทำจริงๆ จะต้องทำให้สำเร็จภายในเมื่อไหร่คะ?”

“คนของเราจะพาเธอย้ายไปอยู่บ้านบนเขาของไมเคิลที่เวอร์จิเนียพรุ่งนี้เช้า ไม่ไกลจากคิงส์ไฮเติลเท่าไร และเธอจะต้องทำให้เขาใจอ่อนภายในสามวัน เธอมีเวลาเจ็ดสิบสองชั่วโมงเท่านั้น ไลแลคและมันจะต้องสำเร็จด้วย”

“เร็วถึงอย่างนั้นเชียวนะหรือคะ?”

“เพราะอย่างนั้นแหละ เราถึงต้องใช้เธอ” เขาตอบมาเสียงขมิ้ม ทำให้หญิงสาวเปิดยิ้มเยาะให้ทั้งเขาและตัวเอง

“ฉันอยากรู้ข้อมูลของเขาดูด้วย” ราชาวดีบอกเสียงขมิ้ม

“ฉันรู้ว่าเธอคงต้องใช้ มันอยู่กับเฮนรีแล้ว ขอให้โชคดีนะไลแลค เราฝากความหวังเอาไว้กับเธอ” เอเมอร์สันบอกด้วยน้ำเสียงพึงพอใจ เมื่อรู้ว่าเขากล่อมเธอสำเร็จแล้วก่อนจะวางสายไป

“มันอยู่ที่ไหนคะ ประวัติของเขานะ” ราชาวดีเดินออกไปตามเฮนรี ชายหนุ่มหันกลับมามองเธอด้วยสีหน้าผ่อนคลายขึ้นจนราชาวดีหงุดหงิด

“อยู่ในห้อง บนโต๊ะนั่นแหละ ผมเอาขึ้นมาด้วยแล้ว”

“ดูพวกคุณจะมั่นใจเหลือเกินนะคะ ว่าฉันจะต้องรับงานนี้”

“อย่าพูดอย่างนั้นน่าไลแลค คุณก็รู้ว่าผมไม่มีส่วนรู้เห็นกับเรื่องนี้ด้วย”

“เขาเข้าใจว่าเราเป็นแฟนกันด้วย” หญิงสาวเดินนำกลับเข้ามา เพิ่งเห็นซองสีขาวที่วางอยู่บนโต๊ะกลางหน้าประตู เธอคงหลุดอยู่ในวงโคจรความคิดที่สับสนเกี่ยวกับ เควิน ไมเคิล จนไม่เห็นซองเมื่อเริ่มเทปนี้ในตอนแรก มือเรียวยาวของนาหนักขึ้นมาเคาะเล่นอย่างเหม่อลอย

“เอเมอร์สันไม่สนใจหรอกที่คิดว่าเราคบกัน เขาชินกับเรื่องแบบนี้จนไม่เห็นว่ามันแปลกอะไร” เฮนรีหัวเราะเบาๆ เมื่อพูดอย่างนั้น ราชาวดีพยักหน้ารับด้วยสีหน้ากังวลใจ

เธอพอรู้ความหมายของเขา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ แฟรงค์ เอเมอร์สันส่งนักร้องของตนออกไปเพื่อผลประโยชน์ที่เขาต้องการ โดยเฉพาะคนหน้าใหม่ที่อยากมีอาชีพและชื่อเสียง โดยส่วนใหญ่แล้วสาว ๆ หรือหนุ่ม ๆ เหล่านั้นต่างเต็มใจ หรือไม่ก็พยายามฝืนใจตัวเองเพื่อเอาใจทั้งนายจ้างและนายทุนแม้ตนจะมีคู่รักอยู่แล้ว แต่เอเมอร์สันก็ไม่เคยส่งราชาวดีไปหาใคร

แรกๆ นั้นเฮนรียังเคยเปรยกับเธอว่านี่เป็นเรื่องแปลก เพราะนักร้องที่เขาดูแลอยู่นั้นมีชื่อเสียงพอสมควร

ราชาวดีดังมาฟรีเพราะถูกใจใครต่อใครตั้งมากมาย ใบหน้าลูกครึ่งตะวันออกปนตะวันตก และเรือนร่างกลมกลึงของเธอมีหรือจะไม่ใช่ที่หมายปองของใครบ้าง แต่นี่...แม้แต่การทาบทามก็ไม่เคยมี

หากผู้จัดการส่วนตัวของราชาวดีก็ไม่เคยบอกเล่าความคิดนี้ให้เธอฟังอย่างจริงจัง เขาเอ็นดูเธอ จนกลายเป็นความรักเหมือนเพื่อนปนน้องสาวเพราะอยู่ด้วยกันมานาน ถ้าเทียบกับคนอื่นแล้วเธอแทบไม่มีจริตมารยาใดๆ เลย ราชาวดีทำงานหนักและจริงจังกับอาชีพ ไม่เคยสนใจที่จะใช้เสน่ห์ส่วนตัวที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมเพื่อความก้าวหน้า แต่เธอก็ทดแทนมันด้วยการเป็นนักร้องและนักแต่งเพลงที่ทุ่มเทจนมี

คุณภาพอยู่ในแถวหน้าของวงการ

“คุณไปนอนเถอะไลแลค อ่านไฉ่ฉั่นสักหน่อยก็ดี ผมจะเก็บกระเป๋าดูเส้นทางให้เองพรุ่งนี้เช้า”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันทำเอง คุณเหนื่อยกว่าฉันเสียอีกเฮนรี แล้วยังเพิ่งบินมาถึง ราตรีสวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวชะโงกหน้าขึ้นจุ่มแก้มของเขาเบาๆ แล้วยิ้มอ่อนหวานให้ ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องนอนส่วนตัว ด้วยท่าทางเลื่อนลอย

เธอโทร. บอกมารดาว่าจะต้องเลื่อนเวลากลับบ้านออกไปอีกหน่อยโดยอ้างถึงเรื่องงาน เธอไปบ่นเล็กน้อยเพราะคิดถึงลูกสาว แต่แม่อีกยังคงเป็นแม่ ท่านเข้าใจเธอเสมอ และไม่เคยทำให้เธอลำบากใจด้วยการตีโพยตีพาย

**รถมารับเธอตอนเจ็ดโมงเช้า ซึ่งเป็นเวลาที่ราชวดีเพิ่งหลับไปได้ไม่ถึงสามชั่วโมงดี เธอหัวซุนลูกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวและโยนทุกอย่างเข้ากระเป๋าทิ้งอย่างไม่อึ้งขังขอบ**

หญิงสาวนอนตาค้างแข็งตลอดคืนด้วยความพลุ่งพล่านหลังจากอ่านประวัติอันโหดโผนของ เควิน ไมเคิล นักแข่งชกหักกระดูกใครก็ตามที่ตามบอดจนคิดว่าเขาหลงใหลเธอ พวกนั้นช่างหัวทึบได้อย่างน่าหัวเราะ ไมเคิลเปลี่ยนคู่นอนในเวลาสิบห้าปีที่ผ่านมาด้วยรายชื่อยาวเหยียดจนเธอชนลูก

นิสัยที่เธอเคียดได้อย่างง่ายดายหลังจากจบบรายงานข้อมูลส่วนตัวอาชีพ และกิจกรรมหลากหลายพร้อมภาพถ่ายสีและขาวดำกว่ายี่สิบหน้านั้นก็คือ...เขาจะต้องเป็นคนที่เบื่อง่ายอย่างยิ่ง!

แต่ที่ทำให้เธอโมโหโกรธาได้มากกว่าอย่างอื่นก็คือ คนที่เปลี่ยนคู่นอนบ่อยอย่างเขาดันเป็นผู้กับภรรยาของคนอื่นมาแล้วหลายปี ความสัมพันธ์แบบผิดศีลธรรมคงจะทำให้เขาตื่นตัวจนอยู่กับสาวรัสเซียคน

สวดยไ้ยวรวนจนถึงขนาดนั้น

คนที่เตรียมประวัติส่วนตัวของเขาให้เธอคงคิดว่าราชาชาติจำเป็นต้องเรียนรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับหนุ่มอัจฉริยะเสเพลผู้นี้เพื่อหาวิธีเอาชนะใจเขา หารู้ไม่ว่านั่นยิ่งทำให้เธอมีดบาดด้านหน้ามากกว่าเดิม สิ้นสุดสามวันนี้แล้ว เธอคงต้องเก็บกระเป๋าชวนมารดา กลับเมืองไทยเสียละมัง

หญิงสาวถอนใจยาวเหยียดเมื่อชะโงกหน้าขึ้นมองถนนส่วนตัวที่วิ่งลดเลี้ยวขึ้นไปบนภูเขาไม่สูงนัก ตลอดเส้นทางเต็มไปด้วยใบไม้หลากสีส่นในฤดูหนาวของรัฐทางภาคใต้ของสหรัฐอเมริกาสวยงาม ละลานตา

รถเลี้ยวเข้าไปหลังกำแพงสูงหลังจากที่จอดอยู่นานและคนขับรถลงไปทีประตูเพื่อแสดงบัตรผ่านกล้องวงจรปิด และรอการตรวจสอบก่อนที่ประตูจะเปิดออกและเลี้ยวซ้ายๆ เข้าไปภายใน ราชาชาติมองบ้านหลังใหญ่ที่ปรากฏแก่สายตาพร้อมกับย่นหัวคิ้ว สิ่งก่อสร้างที่อยู่ตรงหน้าราวกับบ้านในฝันของใครหลายคนรวมทั้งเธอด้วย

หญิงสาวมองนิ่งจนไม่รู้ว่ารถจอดลงจนกระทั่งคนขับรถที่ชื่อโทนี่เจ้าหน้าที่คนหนึ่งขอชีไอเอมาเปิดประตูรถให้เธอ ร่างระหงจึงก้าวลงมา แหงนใบหน้ามองบ้านที่อาจเรียกได้ว่าเป็นคฤหาสน์ได้อย่างสบาย ตาดำขลับยังคงมีประกายของความกังวลใจอย่างปิดไม่มิด

“ผมจะยกกระเป๋าขึ้นไปให้นะครับ มิสเตอร์ไมเคิลคงจะว่างมาพบคุณในอีกครึ่งชั่วโมงข้างหน้า”

“เขารู้หรือเปล่าคะ ว่าฉันจะมา?”

“เขารู้ว่าชีไอเอส่งคนมาขอพบ คงจะเป็นเพราะอย่างนั้นแหละ เขาถึงเล่นตัวนิดหน่อย เราต้องใช้ความพยายามมากเพื่อให้เขาใจอ่อนยอมให้คุณมาที่นี่ครับมิลลิวีร์ธ แต่ผมหวังว่หลังจากที่เขาเห็นหน้าคุณแล้วคงจะประหลาดใจ” น้ำเสียงของคนพูดมีวี่แววกระหยิ่มยิ้มย่อง และดูเหมือนผู้ชายคนนี้จะไม่ชอบเควินนัก ราชาชาติคิดอย่าง

ประหลาดใจ ไม่เข้าใจว่าทำไมใครๆ จึงเชื่อเหลือเกินว่าเธอจะทำงานนี้  
ได้สำเร็จ

“ฉันต้องรออยู่ที่ไหนคะ?”

“ห้องรับแขก ผมเคยมาหาวิลสันครั้งหนึ่งนานมาแล้ว คุณคงพัก  
อยู่ที่นี่ได้อย่างสบาย” ชายหนุ่มเดินนำเธอเข้าไปในบ้านพัก โดยมีหนุ่ม  
ใหญ่สวมเสื้อสเวตเตอร์สีน้ำตาล และกางเกงสแล็กส์ออกมาต้อนรับ

“เฮ้ โทนี่ นี่คงเป็นมิสทิวเวิร์ธ ผม จอห์น วิลสัน เป็นผู้ช่วยกับ  
พ่อบ้านของมิสเตอร์ไมเคิลครับ”

“สวัสดีค่ะ” ราชาวดียื่นมือไปจับกับ จอห์น วิลสัน เบาๆ พร้อม  
รอยยิ้มน่ารัก

“จอห์นคงให้คำแนะนำกับคุณได้หลายอย่าง เขาทำงานกับไมเคิล  
มานานมากแล้ว” โทนี่หันมาบอกเธอ

“ผมทำงานอยู่กับคิงส์ คอร์ปอเรชันตั้งแต่เรียนจบดอกเตอร์ แล้ว  
มาทำงานกับเควินหลังจากที่เขาเรียนจบอีกที เขาใจแข็งเด็ดเดี่ยวมาก  
หลังจากที่ตัดสินใจอะไรไปแล้ว ผมหวังว่าคุณคงทำให้เขาใจอ่อน”  
วิลสันบอกเธอ

“คุณก็อยากให้เขาทำงานชิ้นนี้หรือคะ?” หญิงสาวเลิกคิ้วถาม  
ด้วยความแปลกใจ ชายหนุ่มพยักหน้ารับ

“อะไรก็ง่ายขึ้นถ้าเควินยอมช่วย”

“นั่นทำไมเขาถึงไม่ช่วยล่ะคะ?”

“ผมจะเล่าเรื่องนี้ให้คุณฟังหลังอาหารเช้า” ชายหนุ่มรับรองด้วย  
สีหน้าขึงขังแล้วขยิบตาให้

ราชาวดีหัวเราะเบาๆ แล้วเดินเลี้ยวไปปล่อยให้โทนี่คุยกับวิลสัน  
เพราะท่าทางคนทั้งคู่จะสนิทสนมกันพอสมควร หญิงสาวมองผ่าน  
กระจกกระเบื้องเห็นหน้าผาไกลลิบออกไปด้วยสีหน้าตื่นใจ บ้านหลังนี้อยู่  
ในภูมิประเทศที่สวยงามน่าตะลึง ถึงเควินไม่ใจอ่อนก็ยังถือว่าคุ้มถ้าเธอ

จะได้ใช้เวลาสำรวจให้ทั่ว

“มิสทิวเวิร์ธ คุณหิวหรือเปล่าครับ?” คำถามของ จอห์น วิลสัน ไม่ได้รับการตอบสนองจนกระทั่งครั้งที่สอง ราชาวดีจึงหันมามองเขา

“เออ...ก็คงนิดหน่อยมังคะ”

“โทนี่จะกลับแล้ว เขามีงานอื่นต้องทำ คงไม่ได้ยู่กินอาหารเช้ากับเรา” วิลสันรายงาน หญิงสาวจึงหันไปจับมือรำลากับเจ้าหน้าที่ของซีไอเอ

สองหนุ่มสาวมองตามหลังร่างสูงของเจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับกลางแห่งสหรัฐอเมริกาจนกระทั่งเขาเดินพ้นประตูจึงหันมามองหน้ากันเอง จอห์น วิลสัน มองสำรวจเธออย่างชื่นชม

“ผมเพิ่งเห็นตัวจริงของคุณเป็นครั้งแรก”

“คุณพูดเหมือนกับว่าเห็นฉันมานานแล้ว?”

“ผมเห็นภาพถ่ายของคุณเป็นครั้งแรกเมื่อเกือบสองปีก่อน เควิน ลีมันไ้บินโต๊ะทำงาน แต่หลังจากนั้นเขาก็ระวังตัวมาก ผมเพิ่งรู้ว่าเขาสนใจคุณถึงขนาดนี้”

“เขาอาจจะชอบสะสมภาพดารานักร้อง”

“เขาไม่เคยทำอย่างนั้นหรอกครับ เควินสะสมทุกอย่างไว้ที่นี่...” จอห์นยกนิ้วชี้ขึ้นเคาะหัวของตัวเองแล้วยิ้มกว้าง

“เขาไม่เคยจริงจังกับผู้หญิงคนไหน”

“ตามรายงานของเขา เห็นจะไม่ใช่อย่างนั้นแน่ ดูเหมือนเขาจะจริงจังกับบางคนอยู่บ้าง” ราชาวดีแย้งเสียงอ่อน เดินตามจอห์นไปที่ห้องอาหาร

“คุณคงหมายถึง ชินเธีย ลาฟรอฟ” หนุ่มใหญ่หันมาขยิบตาให้มองใบหน้าแดงก่ำของเธออย่างชอบใจ

“ฉันไม่ได้สนใจเรื่องนั้นหรอกค่ะ” เธอรีบแก้ตัวเร็วจนหน้าแดงจัดมากขึ้นเมื่อเขาแสวงทำสีหน้าเข้าอกเข้าใจ

“นั่งลงเถอะ ผมจะเสิร์ฟอาหารเข้าให้คุณเอง ความจริงวันนี้เป็นวันที่ของไรอัน แต่เมื่อคืนสองหนุ่มนั่นนั่งเล่นไฟกันเกือบเช้า ผมจะแจ้งเควินเสียหน่อย”

“เดสมอนด์กับไรอันนะหรือคะ?”

“สองแฝดปีศาจนั่นแหละ ผมเดาว่าคุณคงรู้จักพวกเขาแล้ว แมรีภรรยาของผมเป็นแม่บ้านให้ เดียวคุณคงเห็นเธอ ผมเป็นผู้ช่วยเควิน แล้วก็ป๊อครวให้เขาด้วย แต่พอสองแฝดนั้นมาเราเลยเปลี่ยนเวรกันทำอาหารเข้า”

“แล้วฉันต้องเปลี่ยนเวรด้วยหรือเปล่าคะ?” หญิงสาวยิ้มกว้างเมื่อนั่งลงบนเก้าอี้ ชีบอกเขาว่าต้องการกาแฟขณะที่รินน้ำส้มให้ตัวเอง จอห์นทำเสียงยินดีเพราะดูเหมือนไรอันจะเตรียมอาหารเข้าเอาไว้แล้ว

“นึกว่าเขาจะตื่นไม่ไหวเสียอีก ผมจะทำอมเลตให้คุณเพิ่มดีไหม ไรอันทอดเบคอน ใส่กรอกกับแพนเค้กเอาไว้แล้ว” จอห์นเอียงคอมากลาม

“ป๊ิงขนมปังทานเย็นนิดหน่อยก็พอค่ะ ฉันทำเองดีกว่า คุณนั่งลงเถอะ” ราชาวดีลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉงหลังจากดื่มน้ำส้มคันหมดครึ่งแก้ว แล้วลุกไปจัดการกับอาหารเข้าเอง จอห์นจึงหันกลับมานั่งลงมองเธอแล้วเริ่มรินกาแฟให้ตัวเอง

“วันนี้ผมโชคดีจริงๆ มีสุภาพสตรีแสนสวยมาบริการอาหารเข้าให้ถึงในครัว”

“ระหว่างที่รอ คุณก็เล่าเรื่องที่คุณคิดว่ามีประโยชน์เกี่ยวกับนายจ้างของคุณให้ฉันฟังไม่ดีหรือคะ?” เธอหันกลับมาบอกยิ้มๆ ทำให้จอห์นหัวเราะลั่นอย่างอารมณ์ดี

“คุณอยากรู้เรื่องอะไรครับ?”

“ทำไมเขาไม่รับงานนี้ล่ะคะ ในเมื่อเขาทำงานแบบนี้มาตั้งหลายครั้งแล้ว” หญิงสาวหันไปถามอย่างอ่อนโยนหลังจากสอดขนมปังใส่เครื่องปิ้ง และเริ่มเตรียมอมเลตให้จอห์น

“งานสุดท้ายที่เราได้รับมาจากเพนตากอนร่วมกับเพื่อนสายลับจาก ซีไอเอ ทำให้เควินเสียเพื่อนสนิทไปคนหนึ่ง คุณอาจจะแปลกใจที่ได้รู้ว่า หมู่มะเฟย์บอยอย่างเรามีเพื่อนแท้น้อยมาก”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะคะ?” หญิงสาวหันกลับมามองด้วยความสนใจ

“นอกจากคนในตระกูลคิงส์ที่ถือเป็นคนในครอบครัวของเขาแล้ว คนส่วนใหญ่คงเห็นว่ายากที่จะทำให้เควินประทับใจได้ เขาฉลาดเกินไป คุณอาจจะประหลาดใจที่เห็นว่าเวลาที่อยู่กับคนฉลาดมากๆ เพราะกลัวเขา จะดูถูกคุณ” คำอธิบายนั้นทำให้ราชวดีชะงักไปเมื่อคิดตามก็เห็นจริง อย่างนั้น

เธอเคยคิดเสมอว่า ใครที่ฉลาดมากๆ ก็คงจะโหดดี แต่เพิ่งได้รับรู้ ความจริงในอีกแง่มุมหนึ่งในตอนนั้นเอง

“เขาเลยไม่ค่อยมีเพื่อนแท้หรือคะ?”

“ใช่ครับ จะโทษเขาคนเดียวก็ไม่ถูกหรอก มิสเตอร์คิงส์น่าจะเอาใจ เขาน่าดู แต่ก็เอาเวลาของเขามาเสียหมด เขาถูกบังคับให้โตเร็วกว่าเด็ก คนอื่นมากเกินไป”

“เกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนของเขาตอนที่เขารับงานจากเพนตากอน หรือคะ?”

“เพื่อนสายลับคนนั้นทรยศเขาด้วยการสร้างหลักฐานบางอย่าง ที่ทำให้เควินถูกสอบสวนอยู่เป็นสัปดาห์ โทษฐานทรยศต่อประเทศชาติ พวกนั้นทรยศเขาด้วย มิสเตอร์คิงส์ต้องใช้ความพยายามอย่างหนักถึง ช่วยเขาออกมาได้ หลังจากที่เขาออกมาแล้ว เพื่อนคนนั้นยังพยายามตามมาฆ่าเขาด้วย เควินต้องฆ่าเพื่อนคนนั้นกับมือเพื่อป้องกันตัวเอง”

“คุณพระช่วย!” หญิงสาวอุทานด้วยความสะเทือนใจ

“ถ้าเป็นคนอื่นเพนตากอนอาจจะเมินเฉยเสียก็ได้ แต่เพราะเควิน เป็นคนของตระกูลคิงส์ เจ้าหน้าที่สอบสวนชุดนั้นถูกปลดออกจากราชการ

ทั้งหมดถึงเควินจะไม่เอาเรื่องก็เถอะ” ราชาวดีนิ่งไป ยกอมเล็ตที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ ๆ มาวางลงตรงหน้าจอห์นด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

“ผมไม่โทษเขาหรอก พวกนั้นคิดว่าตัวเองทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ถ้าพิจารณาจากสถานการณ์ของพวกเขาในตอนนั้น ยังไงประเทศชาติก็ต้องสำคัญกว่านักวิทยาศาสตร์เพลย์บอยแค่คนเดียว เควินเองก็คิดอย่างนั้น แต่มิสเตอร์คิงส์ไม่ยอมให้ใครมารังแกน้องชายของภรรยาสุดที่รักของเขาโดยไม่ได้รับการตอบแทน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้โกรธที่ถูกเข้าใจผิดหรือถูกเอ่อ...ทรمانอย่างไม่มียุติธรรม งั้นสาเหตุที่เขาไม่รับงานจากซีไอเอเป็นเพราะอะไรล่ะคะ?”

“ผมไม่แน่ใจหรอกมิสทวิตเวิร์ธ คุณคงต้องถามเขาเอง แต่ผมเดาว่าอาจเป็นเพราะงานนี้หลายคนที่เกี่ยวข้องมีแต่คนที่เขาถือเป็นเพื่อนสนิททั้งนั้นกระมัง”

“เรียกไลแลคเถอะค่ะ คุณหมายถึงใครบ้างล่ะคะ?”

“มีหลายคน แต่ที่แน่ๆ ก็มีผมคนหนึ่งละ” เขาบอกแล้วขยิบตาให้เธอ ทำให้ราชาวดีหัวเราะเบาๆ ก่อนที่จะเริ่มกินอาหาร ทั้งคู่เปลี่ยนไปคุยกันด้วยเรื่องที่เป็นมิตรอย่างอื่นจนเกือบเสร็จสิ้นมื้ออาหารเมื่อร่างสูงใหญ่ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าประตู

# 4

อ่อยไปเถอะเบปี...คิดหรือว่าจะใจอ่อน!

“ผมตาฝาดไปหรือเปล่า คุณมาทำอะไรที่นี่ราชวดี?” เสียงหัวอย่างพิศวงของเควิน ทำให้ราชวดีหันไปมองแล้วลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ ยังไม่ได้ทำใจเตรียมพบกับเขาเร็วขนาดนี้

การได้รับรู้ข้อมูลมากมายของเขาหลังจากผ่านมาแค่คืนเดียว ทำให้การพบกันครั้งนี้กระอักกระอ่วนใจยิ่งขึ้นและมันไม่ง่ายสำหรับเธอเลย

เขากวาดสายตามองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยความประหลาดใจ หญิงสาวสวมชุดผ้าเนื้อนิ่มสีขาวตัดเย็บสวยงาม กางเกงสีดำสนิทพอดีตัวและแจ็กเกตตัวสั้น ขั้วผิวผ่องสีน้ำผึ้งจางของเธอให้ยั้งชวนมอง ผมยาวหยักศกทั้งตัวสลวยลงมาถึงกลางหลังล้อมกรอบใบหน้าปริ่มเพราที่แต่งมาอ่อนๆ

“อย่าบอกนะว่าคุณเป็นคนที่มีชื่อเ่สงมา?” ชายหนุ่มหรีดตาลงแล้วหันไปมองผู้ช่วยส่วนตัว จอห์นพยักหน้ารับอย่างขีมิๆ

“บ้าเอ๊ย! ถ้าอย่างนั้นก็เก็บกระเป๋าของเธอส่งขึ้นรถกลับไปได้เลย”

“อะไรนะ! คุณยังไม่ให้ฉันพยายามเลยด้วยซ้ำนะคะ” ราชวดีหน้าตื่น

“ต่อให้พยายามอีกร้อยปีคุณก็ไม่มีวันทำสำเร็จหรอกเบปี พวก

“นั่นอาจจะดีกว่าผมหลงคุณแต่ผมจะไม่มียินยอมให้คุณกล่อมเรื่องนี้แน่” ชายหนุ่มขัดขึ้นเสียงห้วน สีหน้าเดือดดาลจัดเมื่อรู้เหตุผลการมาเยือนของเธอ

แล้วดูเธอสิ! พวกนั้นคงตั้งใจให้เธอมาบริหารเสน่ห์กับเขาเต็มที แต่บอกได้เลยว่าต่อให้เธอแก้ผ้ามายืนอยู่ตรงหน้า เขาก็จะไม่ยอมใจอ่อนหรือกเวีย!

“อย่าพูดอย่างนี้กับฉันนะ ฉันรู้ว่าคุณคงไม่หลงฉันหรอก มีมิสซิส ลาฟรอฟคนสวยอยู่ด้วยคงยากที่คุณจะมองเห็นผู้หญิงอื่น” หญิงสาว กระแทกเสียงออกไปโดยไม่ทันคิด ก่อนที่จะบังเกิดความเจ็บงั้นขึ้น

คนพูดพูดเสร็จแล้วจึงคิดได้ และแทบจะยกมือขึ้นอุดปากหน้า ขาหน้าของตัวเอง

จอห์น วิลสัน ก้มลงมองอาหารบนโต๊ะ มีรอยยิ้มนิดๆ อยู่ริมปาก และเควินจ้องเธอเหมือนไม่เคยเห็นก่อนจะสบถคำพึมพำอย่าง ลุนเจียว

“ไอ้กระบวนการเล่นสกปรกนี่คงต้องยกให้ซีไอเอไปเลย แต่คุณ ประเมินชินเฉียสูงเกินไปหน่อย บอกผมมาสิว่าพวกนั้นสัญญาว่าจะทำอะไรคุณแลกกับการมาที่นี่”

“นั่นไม่ใช่เรื่องของคุณหรอกค่ะ” เธอเชิดคางบอก พยายามวาง สีหน้าให้สงบเฉยเมยอย่างยากลำบาก

“มันต้องเป็นเรื่องของผมแน่ ถ้าคุณมาที่นี่เพื่อทำให้ผมใจอ่อนละก็”

“มันไม่เกี่ยวกับสักหน่อย” เธอแก้ตัวเสียงขุ่น

“กลับไปซะไฉไลแลค ถ้าคุณมาเพื่อพูดเรื่องนี้ ผมไม่อยากพูดกับคุณ” เควินสั่งเสียงห้วนแล้วหันหลังกลับ ทำให้ราชวดีอ้าปากค้างอยู่หลายวินาทีก่อนที่จะวิ่งตามออกไปขวางเขาเอาไว้

“อย่าทำอย่างนี้สิคะ อย่างน้อยก็ให้ฉันลองดูก่อน”

“ลองที่ไหน บนเตียงนะหรือ?” ชายหนุ่มก้มลงถามเสียงกร้าว มือก็ขึ้นกวาดเธอให้พ้นทางจนราชาวดีต้องจับแขนของเขาไว้เต็มแรงด้วยความโมโห

“อย่าหาเรื่องลิดะ พุดดี? นะเป็นบ้างไหม?”

“เสียใจฉบับนี้ กับคุณแล้วเรื่องนี้ดีที่สุด ผมไม่สนใจจะพูดเรื่องอื่น” มือใหญ่ปลดมือนุ่มนวลของเธอออกจากแขนของตัวเอง ราชาวดีต้องกลั้นใจอย่างยิ่งยวดที่จะไม่ทุบตีเขาให้สะใจ และบอกตัวเองให้ใจเย็นๆ

เขาดังใจจะยั่วเธอเท่านั้น ถ้ายอมแพ้ง่ายๆ เขาคงโยนเธอออกจากบ้านในตอนนี้อย่างแน่นอน จากนั้นโอกาสของเธอก็จะหมดลง ชีวิตข้างหน้าจะไม่ได้ทำงานที่รักอีกต่อไป หญิงสาวสูดหายใจลึกสะกดกลั้นความโกรธ

“คุณเพิ่งชวนฉันมาอยู่ด้วยเมื่อคืนนี้เองไม่ใช่หรือคะ?” เสียงใสลดให้อ่อนลงหน่อยเป็นทำนองประจบ

“แล้วคุณก็เพิ่งปฏิเสธไป เมื่อคืนคุณนอนกับไอ้หมอนั่นหรือเปล่า?” คำถามของเขาทำให้คนฟังอยากจะกรีดร้องโหยหวนแล้วทำร้ายผู้ชายร่างใหญ่ตรงหน้าให้สะใจจนต้องกำๆ คลายๆ มือหลายครั้ง

“ฉันไม่ได้นอนกับเขา หมายถึง...ในความหมายนั้นนะ แต่เฮนรีนอนกับฉันที่ห้อง” เธออธิบายเสียงตะกุกตะกักแทบเป็นการกระซิบ เผล่ตามองดูจอห์นซึ่งมีท่าทางสนใจกับอาหารเช้าอย่างจริงจังให้ความเป็นส่วนตัวกับหนุ่มสาว

“ผมไม่ชอบ!”

“โอเคค่ะ เขาจะไม่นอนที่ห้องกับฉันอีกแล้ว” เธอยกมือสั้นๆ สองข้างขึ้นมาตรงหน้าในท่าปางห้ามญาติ

“ไม่นอนในความหมายใดๆ ทั้งสิ้น”

“ตกลงค่ะ ไม่นอนในทุกความหมาย” เธอกัดฟันรับปาก หน้าแดงจัด

คำรับรองของเธอทำให้คนฟังมีสีหน้าดีขึ้น “ดี จั๊นหลักทางไป ผมจะให้จอห์นขับรถไปส่งคุณที่โรงแรม”

“อะไรนะ จั๊นไม่กลับไปหรอก” ตาเรียวสวยแทบจะขยายเป็นสองเท่าด้วยความโกรธกรุ่น

หน้อย...หลอกให้รับคำแล้วจะมาเฉดหัวทิ้งอย่างนั้นหรือ ไม่มีทางเสียหรอกยะ

“ฟังนะไลแลค ผมไม่ต้องการทำงานนี้ ไม่ว่าคุณหรือใครก็ทำให้ผมเปลี่ยนใจไม่ได้” เควินปิดมือเธอทิ้งอย่างไม่มีดีราวกับหนุ่มเนื้อทองจอมหวดัว จนคนที่ยื้อเขาไว้ต้องหน้าร้อนเสียเอง

จอผู้ชายนี้นั้นไม่เคยทำ แต่เพื่องานอันเป็นที่รัก เธอจะทนเอาหน้อยก็แล้วกัน ปากเล็กมึ่มแน่นอย่างชัดใจ

“จันก็ให้จันอยู่กับคุณสิคะ นะคะ แค่สามวันเท่านั้นเอง”

“ถึงคุณอยู่ ผมก็ไม่ใจอ่อนหรอกน่าไลแลค” เควินลดสายตาลงมองเธออย่างเบื่อหน่ายคล้ายเธอเป็นมดปลวก น่ารำคาญใจจนเธอต้องใช้กำลังใจอย่างมากลงทุนอ่อนต่อ

“ไม่ใจอ่อนก็ไม่มีไร แต่จันอยากอยู่นะคะ”

“ผมไม่อยากได้ยินเรื่องงานท่าเหวนั้นด้วย”

“แบบนี้ไม่ยุติธรรม อย่างน้อยคุณต้องให้โอกาสจันได้ลองพยายามบ้างสิคะ” เธอเถียงหน้าแดงก่ำ หนุ่มเนื้อทองเลยทำหน้าคิดหนักจ้องเธออย่างประเมิน

“ก็อาจจะ...ถ้าผมพอจะได้อะไรบ้างจากการเสียสละทนฟังเรื่องนี้”

“คุณอยากได้อะไรล่ะคะ?”

“ลองเสนอมาสีเบบี้ ตอนนี่ผมยังคิดไม่ออก”

“จันจะทำอาหารเข้าให้คุณกับคนในบ้านอาหารเย็นด้วยก็ได้เข้า!” เธอเสนออย่างใจป้ำในประโยคหลัง เมื่อเห็นเขาเบ้หน้าอย่างดูถูก

“ผมใช้ให้จอห์นกับเดสมอนด์ หรือไรอันทำก็ได้ ผมไม่สนใจหรอก ไลแลค” เธอกัดริมฝีปากท่าทางคิดหนักเมื่อข้อเสนอแรกไม่ผ่าน

“ฉันช่วยทำความสะอาดบ้าน ดูแลเสื้อผ้าส่วนตัวให้คุณดีไหม ร้องเพลงให้ฟังด้วยก็ได้เข้า”

“มายละ แมรีทำอย่างแรกอยู่แล้ว อย่างหลังผมเปิดแผ่นเสียงฟัง ก็ได้”

“คุณชอบทำอะไรเวลาว่างล่ะคะ ฉันเป็นเพื่อนเล่นไฟก็ได้” เธอรีบเสนออย่างลึงโลดเมื่อนึกได้ว่าหลานชายของเขาเล่นไฟกันเกือบถึงเช้า แต่ตาสีเขียวเหลือบน้ำตาลเป็นประกายพราวอย่างขบขันแล้วส่ายหน้า

“ไอ้สองเผื่อนั้นอาจจะชอบเล่นไฟ แต่ผมเบื่อมันจนกระอักตั้งแต่ไปฝึกงานในกาสิโนแห่งหนึ่งของเรา แล้วได้กลวิธีโกงไพ่มาทั้งหมด” ยังจะมีหน้ามาอวดอีก! ตาเรียวสวยมองชายหนุ่มอย่างเหลือเชื่อ

“ให้ฉันช่วยงานวิจัยคุณดีไหมคะ ฉันอาจจะห่วยไม่ด้อย่างคุณ แต่ฉันเรียนเก่งนะ ให้พิมพ์รายงานให้ก็ได้ ฉันเรียนรู้เร็ว คุณจะไม่ผิดหวังหรอกค่ะ” เธอเสนอใหม่อย่างกระตือรือร้น สีหน้าเธอจริงใจสุดๆ

“นั่นจอห์นก็ทำอยู่แล้ว เขาอาจจะโกรธที่คุณไปช่วยเขาล่ะสิ”

“ฉัน...ฉันνωดหลังให้ก็ได้หลังอาหารค่ำ คุณทำงานทั้งวันจะต้องเหนื่อยหรือเพลียบ้างแน่ๆ ใช่มั้ยคะ?”

“อืม...ข้อเสนอนี้น่าสนใจดี มีบริการเสริมไหม?”

“อย่างเช่นว่า?”

“จูบหวานๆ สักทีหลังจากνωดเสร็จเป็นไง?”

“ไม่มีทาง ฉันจะไม่ยุ่งกับผู้ชายอย่างคุณหรอก” หญิงสาวรีบส่ายหน้าปฏิเสธ เควินขมวดคิ้วยุ่ง

“ผู้ชายอย่างผมมันเป็นยังไง?”

“ผู้ชายที่ยุ่งเกี่ยวกับภรรยาของชาวบ้านนะสิ! คนอะไรไม่มีศีลธรรมเลย” เธอประณามตาขุ่น เควินมองเรียวหน้าสวยบึ้งตึงก่อนจะ

หัวเราะออกมาเสียงดัง

“ไม่ข้าพหลกนหะ คุณไม่เห็นใจสามีของเธอบ้างหรือ?”

“แม่คนศีลธรรมสูง เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคุณพหลกนหะ” พอเขาพูดอย่างนั้น คนฟังเลยคอแข็ง

“ฉันก็ไม่ได้อยากยุ่งเรื่องส่วนตัวของคุณลัคนิด แต่ฉันจะไม่เอ่อ... คิสกับผู้ชายที่ทำผิดศีลข้อที่สามแน่”

“ศีลข้อที่สาม?” เควินทวนค้ำอย่างงุนงง ราชวดีรีบพยักหน้ารับอธิบายต่อเสียงเจื้อยแจ้ว

“ก็ศีล 5 ไงคะ ข้อ 1. เว้นจากทำลายชีวิต 2. เว้นจากถือเอาของที่เขาไม่ได้ให้ 3. เว้นจากประพฤติผิดในกาม 4. เว้นจากพูดเท็จ ข้อสุดท้าย ข้อ 5. เว้นจากของเมา คือ สุราเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาทไฉไลคะ ไม่เคยได้ยินหรือไฉไล ไหนบอกว่าพี่สาวเป็นคนไทยครึ่งหนึ่งยังไฉไล?” พอเธออธิบายเสร็จ ชายหนุ่มก็นิ่งไปชั่วครู่กว่าจะเข้าใจความหมายของเธอและหัวเราะอีกรอบ

“ฮันนี่จะต้องขอบคุณมากแน่ๆ พี่สาวของผมเปลี่ยนศาสนาไปเป็นชาวพุทธเหมือนคุณแม่ของเธอ”

“พิชญ์สินี ภรรยาของมิตเตอร์เดวิด เจมส์ คิงส์ นะหรือคะ?” หญิงสาวจับตามองเขาด้วยความสนใจ

เธอรู้ล้่วจากประวัติชีวิตส่วนตัวของเขาที่วเควินและฮันนี่ หรือพิชญ์สินีมีพ่อเดียวกันแต่คนละแม่ เพราะอย่างนั้นเขาจึงดูไม่เหมือนคนมีเลือดไทยอยู่ในตัวเลยแม้แต่หยดเดียว เขาจะต้องรักพี่สาวของเขามากเพราะท่าทางที่พูดถึงเธอบ่งบอกชัดเจนถึงความผูกพันอันแน่นแฟ้นระหว่างพี่น้อง

“ฮือ...แล้วทำยังงไฉถึงจะจูบได้?” ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่น แหงนหน้ามองคนที่เดินตามเขามาด้วยสีหน้าคึดหนัก พอเขาถามอย่างนั้นแก้มเนียนละเลียดของเธอเลยกลายเป็นสีเรื่อ

“ไม่ได้หรอกค่ะ มันไม่ถูก คนจะทำอะไรอย่างนั้นกันได้อักรักกันก่อน”

“คุณรักนายฟอสเตอร์อย่างนั้นหรือ?”

“ก็รักในแบบของฉัน” ราชวดีพยักหน้ารับอย่างขันๆ ไม่อยากแก้ความเข้าใจผิดของเขาเพราะเท่านี้เขาก็ดูเหมือนจะพอใจเหนือกว่าเธอมากมายแล้ว หากเขารู้ว่าเขาไม่เคยมีความสัมพันธ์แบบนั้นกับเพศตรงข้ามคนไหนมาก่อนยกเว้นเขา พ่อคนนี้จะคงดูถูกเธอแน่ ก็ผู้หญิงพรหมจารีสมัยนี้น่าอายจะตายไป ถึงเธอจะภูมิใจกับมันเป็นอย่างมากก็เถอะ

“แต่คงไม่มากพอ เพราะคุณสัญญาว่าจะไม่นอนกับมันแล้วนี่” ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกตขึ้นมาหลังจากที่จ้องเธออยู่นาน ราชวดีเมินหน้าหนี

“รักกัน ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องนอนด้วยกันนี่คะ”

“ก็อาจใช่ แต่มันไม่สมเหตุสมผลเท่าไร คุณรักอย่างอื่นมากกว่านายฟอสเตอร์ เพราะอย่างนั้นแหละคุณถึงเสียสละเลิกยุ่งเกี่ยวกับเขา เพื่อให้ผมพอใจ บอกมาสิราชวดี ว่าพวกนั้นสัญญาว่าจะให้อะไรคุณ”

“ฉันจะไม่ตอบคำถามนี้หรอกค่ะ แล้วคุณก็ไม่มีสิทธิ์ถาม”

“พวกนั้นก็ไม่มีสิทธิ์เอาชีวิตของผมออกมาตีแผ่ให้คุณรู้เหมือนกัน ถ้าคุณจะรู้เรื่องส่วนตัวของผม ก็ต้องเป็นเพราะผมอยากให้คุณรู้”

“งั้นฉันคงเข้าใจผิดใช่ไหม กับข้อมูลที่คุณให้คนสืบเรื่องชีวิตส่วนตัวของฉันมาเกือบสามปีแล้ว?” เธอย้อนกลับเสียงหวานจนชายหนุ่มอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างไม่เต็มใจนัก

เกิดประกายนับถือขึ้นมาในดวงตาของเขาบ้างหนึ่ง “น่าสนใจนะ คุณรู้เรื่องนั้นแล้ว ก็ยุติธรรมดี”

“ถือว่าเราหายกันในเรื่องที่ต่างฝ่ายต่างไม่เต็มใจให้อีกฝ่ายรู้ดีไหมคะ?”

“ผมไม่ได้บอกว่าไม่เต็มใจ ผมบอกว่ามันควรเป็นทางเลือกของ

ผมที่จะบอกกับคุณเอง ไม่ใช่ให้คุณรู้จากรายงานลั่วๆ ที่จริงบ้างไม่จริง บ้างอย่างนั้น” ท่าทางไม่สบอารมณ์ของเขาทำให้ราชวดีโคลงศีรษะ อย่างอ่อนใจ ทำราวกับว่าเขาขออนุญาตเธอก่อนที่จะสืบเรื่องของเธอ อย่างนั้นแหละ

“คุณจะโทษพวกเขาไม่ได้หรอกค่ะ เขาคงไม่มีทางเลือก ซีไอเอ พยายามขอร้องคุณทุกอย่างแล้วไม่ใช่หรือคะ?”

“แล้วเขาก็ควรเคารพการตัดสินใจของผม”

“เขาคงอยากทำอย่างนั้น แต่เมื่อคิดถึงสถานการณ์ที่เขา กำลังเผชิญอยู่ ฉันก็คิดว่าคุณควรเห็นใจเขาบ้างนะคะ” เธอขัดเสียงอ่อนโยน เมื่อเห็นท่าทางเบือนหน้าขนาดหนักของพ่อหนุ่มเนื้อทอง

“คุณไม่มีทางทำให้ผมใจอ่อนหรือกราชวดี” เควินตัดบทเสียง เย็นชา แต่เธอเห็นจากสีหน้านั้นว่า เขาอาจจะเริ่มใจอ่อนลงแล้วต่างหาก หญิงสาวรีบเก็บความยินดีเข้าไปไว้ภายในแล้วแทนที่ด้วยรอยยิ้มน่ารัก

“ตกลงให้ฉันอยู่ที่นั่นสามวัน แล้วฉันจะนัดให้คุณครึ่งชั่วโมงหลัง อาหารค่ำนะคะ”

“ไม่ ผมจะต้องได้จูบนั้นด้วย”

“แต่ฉันบอกแล้วว่า...” เธอเบิกตากว้างด้วยความโมโห แต่ชายหนุ่ม ชัดขึ้นด้วยสีหน้าขบขัน

“รับรองว่าผมไม่ได้ผิดศีลข้อ 3 ของคุณหรือน่าเบี๊”

“คุณเลิกกับเธอแล้วหรือคะ อย่ามาโกหกกันดีกว่า” เขาไม่ตอบ แต่ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นยืน

“แมรีจะจัดห้องพักให้คุณเอง เดสมอนด์กับไรอันจะอยู่กับเราจน ถึงพุ่มนี้แล้วเขาจะบินกลับนิวยอร์ก”

“อย่ามามัดมือชกฉันอย่างนี้นะ!”

“ฉันผมจะให้จอห์นไปส่งที่โรงแรม ผมจะส่งเขาเอาไว้ ถ้าอยาก กลับเมื่อไหร่ก็ไปบอกเขาได้เลย” ชายหนุ่มหันมาบอกเธอด้วยน้ำเสียง

และสีหน้าเป็นต่อ ทำให้ราชาวดีเสียกริบกำมือแน่นเพื่อระงับอารมณ์

ตั้งแต่เข้าจนถึงป้ายสีโม่งเย็น เควินหายเข้าไปทำงานวิจัยของเขากับจอห์น ทั้งให้เธออยู่กับพี่น้องฝาแฝดซึ่งชวนเธอเล่นไพ่ หญิงสาวทုံมความสนใจให้แก่เกมอย่างเต็มที่เพื่อไม่ให้ตัวเองฟุ้งซ่าน สลับกับการแอบถามข้อมูลน้ำชายของทั้งคู่เป็นระยะ แต่เธอจะต้องคิดผิดแน่ๆ ฝาแฝดปีศาจไม่ให้ข้อมูลที่เธอต้องการกับเธอเลย แคมยังพยายามหลอกล่อล้วงข้อมูลกลับจนเธอหัวหมุนไปหมด

“ฉันแพ้อีกแล้ว บอกมานะว่าคุณโกงหรือเปล่าเดสมอนด์?” มือเล็กโยนไพ่ที่เหลือลงกลางกองอย่างพาลๆ

“อย่าทำตัวไม่มีน้ำใจนักกีฬาอย่างนั้นสิไลแลค ผมนะหรือจะโกงคุณ?” หนูน้อยไววายเสียงดังหน้าเครียด

“ฉันแพ้ติดกันมาอย่างน้อยสี่ตาแล้ว คุณจะเรียกมันว่าอะไรก็เถอะ แต่คนปกติน่าจะไม่ได้ไพ่ดีขนาดคุณไว้ในมือทุกตาแน่ ฉันเป็นคนมีดวงการพนันอยู่เสมอ ยอมรับมาตามตรงดีกว่าเดสมอนด์” ไรอันหัวเราะเสียงดังเมื่อเธอพูดอย่างนั้น ขณะที่หนุ่มผมดำตาสีเขียวยกไหล่ด้วยท่าทางกวนโทสะ

“เขาเรียกว่าคิลปะ ถ้าเล่นกับเควินหรือไรอัน ผมก็ไม่เคยชนะใครเลยนี่นา”

“คุณนี่ไม่ละอายใจเลยจริงๆ”

“ไม่เอาน่าไลแลค มาเล่นกันต่อดีกว่า ผมไม่โกงคุณแล้วก็ได้”

“เราน่าจะหาอะไรอย่างอื่นทำมากกว่า”

“ถ้าคุณไม่เล่นไพ่ ผมจะไปนอนแล้วนะ”

“อะไรกัน นี่มันเพิ่งป้ายสีโม่งเท่านั้นเองนะคะ” ราชาวดีประท้วง

เธอเบื่อแทบตายเพราะไม่มีอะไรทำ ที่นี้ไม่มีหนังสืออะไรสนุกๆ นอกจากหนังสือวิชาการของเควิน เธอใช้เวลาช่วงเช้ากว่าสองชั่วโมงเดิน

สำรวจบริเวณโดยรอบ และยังไม่อยากทำอย่างนั้นอีกในตอนนี หากไม่มีอะไรทำให้เสียบ้าง ความคิดของเธอก็จะคอยวนเวียนอยู่กับชายหนุ่ม เป้าหมายที่ทำให้เธอมาที่นี่จนเริ่มไม่สบายใจ

“เมื่อคืนผมแทบไม่ได้นอนเลยนะไล่แลค เห็นใจกันบ้างสิ”

“เพราะเล่นไฟจนถึงเช้านะเหรออ ฉันยังสงสัยว่าทำไมไรอันทนเล่นกับคนชอบโกงคนอื่นอย่างคุณได้” ราชาวดีทำเสียงเยาะ ขณะที่เดสมอนด์ยันหัวคิ้ว

“เล่นไฟ?”

“ก็จอห์นบอกฉันว่าอย่างนั้นนี่ เขาว่าคุณเล่นไฟกับไรอันจนเกือบเช้า” เธอตอบอย่างงงๆ มองใบหน้าเดสมอนด์ซึ่งประหลาดใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเหยเก ส่วนน้องชายฝาแฝดของเขาเมินหน้าหนีไม่ยอมสบตา กับเธอ

ทันใดนั้นเดสมอนด์ก็เปล่งเสียงหัวเราะดังลั่นออกมาจนหญิงสาว งุนงง ก่อนที่น้องชายของเขาจะหัวเราะตาม

“อะไรกันนี่ มีอะไรน่าขันนักหรือคะ?”

“จอห์นคงอยากพูดอะไรให้มันรื่นหูสภาพสตรีอย่างคุณนะไล่แลค เมื่อคืนเราอยู่ที่โรงแรมเดียวกับคุณนั่นแหละ เพิ่งกลับมาตอนตีสี่นี่เอง” ไรอันอธิบายทั้งที่ยังหยุดหัวเราะไม่ได้

“ฉันยังไม่เข้าใจอยู่ดี”

“เอ่อ...ช่างมันเถอะครับ” หนุ่มตาสีน้ำตาลมองหน้าเธอชั่วคราว ก่อนจะส่ายหน้ายิ้มๆ

“โอเคอย่างนั้นก็ได้ นอนก็ดีเหมือนกัน เมื่อคืนฉันเองก็นอนไม่หลับ” หญิงสาวเลิกได้เถียง สมองคร้านที่จะทำงานเต็มทีเพื่อหาความหมายใน คำพูดของเขา เธอเลื่อนกายที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นพรมขึ้นไปนั่งบน โซฟาและดึงหมอนมากอดเอาไว้ สองหนุ่มจึงทำตามบ้างโดยที่ไรอันทำ หน้าทีเก็บสำหรับไฟ

“คุณทำอะไรถึงนอนไม่หลับ?”

“ฉันอ่านประวัติของเควิน”

“เพราะอย่างนั้นนะรี คุณก็เลยนอนไม่หลับ?” ไรอันเป็นฝ่ายหันมาถาม มองใบหน้าเลื่อนลอยของเธออย่างสนใจ แต่ราชาวดีไม่ได้สังเกตเห็นเพราะยังหัวคิ้วอยู่กับความคิดของตัวเอง

“ใช่ ฉันนึกสงสัยว่าชีโอจะต้องทำพลาดแน่ๆ ที่คิดว่าฉันจะมีความหมายอะไรสักอย่างกับน้ำชายของคุณ”

“เขาชอบคุณออก” ราชาวดีหันไปมองไรอันแล้วยิ้มนิดๆ ไม่ตอบโต้ เธอรู้จากสิ่งที่เควินแสดงออกว่าเขาชอบเธอ เขาถึงกับขอคบกับเธอ ถ้ายังไม่ได้อ่านประวัติของเขาเมื่อคืนนี้เธอคงจะคล้อยตามชีโอเอหรือเอเมอร์สันไปแล้ว เธอจะสนใจเธออย่างจริงจังได้อย่างไรหากมีความสัมพันธ์อยู่กับภรรยาของคนอื่นมาตั้งหลายปีแล้ว

บางทีเธออาจจะเป็นสิ่งทำลายสำหรับเขา บางอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อเกือบสามปีก่อนไม่ได้เกิดขึ้นจนถึงที่สุด เควินอาจจะนึกสงสัยตลอดมาว่า จะเป็นอย่างไรถ้าเขาได้นอนกับเธอจริงๆ ผู้ชายส่วนใหญ่ก็เป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือ

“หรือคุณกังวลใจเพราะกลัวฟอสเตอร์จะเข้าใจผิด?” ไรอันโยนสำรับไพ่ไว้บนโต๊ะกลางที่เขาเลื่อนกลับมาไว้ที่เดิมแล้วหันมาถามเธอ

“เฮนรีมาเกี่ยวอะไรด้วยคะ?” เพราะนอนน้อยไปหน่อย สมองของเธอเลยทำงานได้ไม่เต็มที่ที่ว่าจะแปลความหมายของเขาคง

“อ้อ...ถ้าคุณหมายถึงเรื่องนั้น ไม่หรอกค่ะ ฉันกับเฮนรี เราเข้าใจกันดี” สายตาของไรอันเป็นประกายประหลาด เมื่อจ้องมองเธออย่างพิจารณา เขาสบตาเรียวสีดำสนิทอยู่ชั่วครู่ก่อนที่จะเมินหนี หนุ่มน้อยเกือบจะยิ้มออกมา

“คุณคบกับเขามานานหรือยังครับ เฮนรีนะ?”

“เรารู้จักกันตั้งแต่ฉันเข้ามาทำงานกับมิสเตอร์เอเมอร์สัน” หญิง

สาวตอบเสียงไปอีกทาง

“ผมเข้าใจ”

“ฉันจะกลับไปนอนแล้ว” ราชาวดีลุกขึ้นยืนด้วยเหตุผลบางประการ เธอไม่สบายใจกับสายตาของไรอันยามที่เขามองมาด้วยสีหน้าอ่อนโยนปนขบขัน รวากับรู้ความลับของเธออย่างนั้นแหละ

“อยู่ที่นี้เอง เราออกไปเดินเล่นกันดีไหมล่ะแค่?”

“เควิน ฉันนึกว่าคุณจะทำงานทั้งวันเสียอีก” หญิงสาวหันไปมองร่างสูงที่เดินเข้ามาเกือบถึงตัวเธอแล้ว สีหน้าของ เควิน ไม่เคิล คล้ายหมกมุ่นกับบางสิ่ง เขาสวมชุดเสื้อยืดสีดำพอดีตัวถลกแขนไปถึงข้อศอก กำยำ และกางเกงยีนสีเข้ม

“คนเราต้องพักบ้าง อีกอย่างผมมีแขกนี่”

“ไปสิคะ ที่นี้มองเห็นโรงแรมของคุณด้วย”

“โรงแรมของตระกูลคิงส์ต่างหากผมมีหุ่นอยู่ไม่กี่เปอร์เซ็นต์เท่านั้น” ชายหนุ่มจับมือเล็กของเธอออกไปข้างนอก ราชาวดีเกือบจะดึงออกในคราแรกแต่ปล่อยเลยตามเลยเมื่อเงยหน้าขึ้นมองเขา

“เราจะไปไหนกันคะ?”

“ดูเหมือนเราจะถูกลืมนึกเสียแล้ว” เดสมอนด์ผิวปากเมื่อมองตามสองหนุ่มสาวเดินออกไปด้วยกัน ก่อนจะหันมาถามน้องชาย

“นายคิดว่าเธอจะทำให้เควินเลิกกับยายชินเรียได้หรือเปล่า?”

“ได้แน่ ฉันหมายถึงถ้าเขาคบกับชินเรียอยู่จริง?”

“เธอสวยน่ารักมากก็จริง แต่ท่าทางแทบไม่มีจริตมารยาเลยด้วยซ้ำ ทำไมนายคิดว่าเธอจะสู้แม่สาวรัสเซียไฟแรงสูงนั้นได้ เควินอยู่กับหล่อนมาตั้งหลายปีแล้ว?”

“เธอไม่มีจริตมารยาอะไรเลย แต่เควินก็ไม่ต้องการอะไรอย่างนั้นอยู่แล้ว”

“เธออาจแค่แสดงเก่งก็ได้ ไม่เห็นหรือว่าเธอคบกับผู้ชายสองคน

ได้ในคราวเดียวกัน” เดสมอนด์วิจารณ์ ก่อนจะหันมามองหน้าน้องชาย ไรอันหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ

“นายผิดแล้วละเดสมอนด์ เธอไม่ได้มีอะไรกับฟอสเตอร์สักหน่อย ฉันคิดว่าเธอไม่ได้สนใจนายดัลเลสด้วย ไอ้หมอนั่นมันแค่กันท่าเรา เท่านั้น”

“นายรู้ได้ยังไง เราได้ยินกันทั้งคู่ว่าฟอสเตอร์ขึ้นไปนอนกับเธอ ดัลเลสเองก็บอกว่าเป็นแฟนเธอ”

“ก็ใช่ นอนหลับไง ฉันเห็นฟอสเตอร์กับคู่ขาของเขาเมื่อคืนนี้ในห้องน้ำชาย ฉันเลยแอบล้วงความลับกับดัลเลสมา เลย์รู้ว่าผู้จัดการส่วนตัวของไลแลคนะเขาไม่สนใจผู้หญิงหรอก เพราะอย่างนี้ไงสองคนนี้เลยไม่มีปัญหากัน”

“นายน่าจะโสมมเลยนะเรื่องแบบนี้ แล้วทำไมไลแลคไม่บอกเควินล่ะ?” เดสมอนด์ทำหน้าที่ๆ ทำให้คู่แข่งของเขาหัวเราะเบาๆ

“เป็นฉัน ฉันก็ไม่บอก ขึ้นเควินรู้ว่าเธอไม่ประสีประสาอย่างนั้น ไลแลคคงแย่”

“นายยังรู้ แล้วทำไมเควินไม่รู้ล่ะ?” หนูน้อยตาเขียวผมดำยังไม่เลิกสงสัย

“ผมเข้าตาตัวเอง มีใครมองเห็นบ้างวะเดสมอนด์” ไรอันยกสำนวนไทยอย่างที่จำมาจากคุณยายสินีนาชญ์ให้พี่ชายฟัง

ราชาวดีหันไปมองคนข้างๆ ตัวซึ่งนั่งเจียบไป เขาจูงมือเธอออกมาข้างนอกแล้วจับไว้ไม่ปล่อย พาเดินลัดเลาะไปตามทางเดินเล็กๆ ขึ้นเล็กน้อยจนหญิงสาวเริ่มเหนื่อยหอบ โชคดีที่อากาศหนาวเย็นจนไม่มีเหงื่อ

“เราจะไปไหนกันคะเควิน?”

“ตามมาเถอะน่า เดี่ยวก็รู้เองนั่นแหละ”

“คุณตัดสินใจหรือยังว่าจะยอมช่วยงานซีไอเอหรือเปล่า?”

“ไม่รู้สิ ผมยังไม่ได้คิด” เขาพูดด้วยท่าทางเรื่อยเปื่อยราวกับความ  
คิดกำลังอยู่ที่อื่น ราชาวดีหันไปมองอย่างประหลาดใจ จนหลับไม่ทัน  
เมื่อชายหนุ่มหันหน้ามาสบตาเธอด้วยดวงตาสีเขียวเหลือบน้ำตาล  
ทรงพลังคู่นั้น

เขายืมให้เธอแบบหวานเสน่ห์เต็มทีจนหญิงสาวเริ่มหายใจขัดๆ  
ใบหน้าคมสันสีน้ำตาลดูหล่อเหลา เข้มแข็งแบบชายชาติรีเต็มตัวจนเธอ  
แทบเดินสะดุดรากไม้ถ้าไม่ได้มือใหญ่ช่วยดึงเอาไว้

“เดี๋ยวก็ถึงแล้วราชาวดี” น้ำเสียงราวกับขบขันทำให้เธอรับคำ  
อุบอปปอยู่ในลำคอแล้วรีบเหม็นหนี แก้มเป็นสีจืด โอ้ย...เขาจะรู้หรือไม่ก็ตาม  
แต่ขึ้นเขายืมให้เธอแบบนี้ทุกวัน หัวใจเธอจะต้องทำงานหนักเกินเหตุ  
แล้วก็มีปัญหาตามมาเรื่อยๆ นี่ แน่นอน

“คุณจะอยู่ที่นั่นอีกกี่วันคะ?”

“คงจะไม่เกินสัปดาห์หรือหกกระมัง ถ้างานวิจัยชิ้นนี้เสร็จ ผมก็  
ต้องเข้าไปช่วยงานอันนี้ต่อ”

“แล้วจอร์นอยู่กับคุณตลอดเลยหรือเปล่าคะ?”

“ส่วนใหญ่ก็เป็นอย่างนั้น จอร์นทำงานเก่ง มีเขาคนเดียวผมก็  
แทบไม่ได้ใช้คนอื่น” น้ำเสียงของชายหนุ่มบอกถึงความชื่นชมคนที่  
เอ่ยถึง

เส้นทางเล็กๆ ที่พวกเขาเดินมาถึงหายไป กลายเป็นชะง่อนผา  
ค่อนข้างเรียบ อาจเป็นเพราะมัวแต่คุยกับเขาเพลิน ราชาวดีจึงไม่ได้ยิน  
เสียงคลื่นที่เธอน่าจะได้ยินตั้งนานแล้ว ผาสูงมองออกไปเห็นแต่แผ่นน้ำ  
สีฟ้าเข้ม ได้ยินเสียงคลื่นดังกระแทกหน้าผาชัดเจนผสมกับลมแรงเกือบ  
เป็นกรรโชก แต่ความงามที่ปรากฏนั้นอยู่ตรงพระอาทิตย์ดวงสีส้มที่อยู่  
เกือบเหนือแผ่นน้ำสุดสายตานั่นต่างหากที่ทำให้ความเหนื่อยเกือบหาย  
หมดเป็นปลิดทิ้ง

“สวยจังค่ะ” หญิงสาวอุทานเสียงเบา ดึงมือออกจากมือใหญ่ แล้วทิ้งตัวลงนั่งชันเข่าบนแผ่นหินเพื่อดื่มด่ำกับภาพตรงหน้าโดยมีร่างสูงใหญ่ทอดลงนั่งเคียงข้าง

“หนาวหรือเปล่า?”

“นิดหน่อยค่ะ” เธอบอก เพิ่งรู้สึกถึงความหนาวเมื่อเขาเอ่ยขึ้นมา ก่อนที่มือใหญ่จะเอื้อมมาโอบรอบบ่าบอบบางแล้วดึงตัวเธอเข้ามาชิดเพื่อแบ่งปันไอร้อน หญิงสาวผละออกห่างอย่างตกใจเพราะไม่เคยชิน หันไปมองใบหน้าคมสันที่หัวคิ้วคมวดยุ่งทันที

“ไม่เอานะคะ”

“ผมแค่ไม่อยากให้หนาวเท่านั้น” เสียงหัวบ่นพึมพำอยู่ข้างหู ก่อนที่เขาจะลุกขึ้นยืนทำให้เธอรีบดึงปลายนิ้วแข็งแรงเอาไว้อย่างใจหาย เพราะคิดว่าเขาโกรธ เธอได้ยินเสียงหัวเราะแหบหัวอยู่ในลำคอเมื่อเขานั่งลงซ้อนข้างหลังเธอ ชายหนุ่มชันเข่าขึ้นมาข้างหนึ่งก่อนที่จะลากเธอมาพิงอกกว้างของเขาแล้วโอบแขนรัดรอบเอวอ้อนแอ้นในท่าสวมกอดจากข้างหลัง รั้งเธอเข้าไปหาจนชิดในท่าที่สนิทสนมที่สุด จนแผ่นหลังบอบบางแนบไปกับแผ่นอกกว้างแข็งแกร่งและกระโถตัวของชายชาติรี ทำให้เธออุ่นชานขึ้นมาทั้งตัวทันทีเหมือนถูกรัดอยู่ในรังไหม

หัวอกหัวใจของหญิงสาวกระเจิดกระเจิงไปหมดเพราะเกิดมาก็ไม่เคยได้ใกล้ชิดกับผู้ชายคนไหนในลักษณะนี้มาก่อน ยกเว้นเขาตั้งแต่เกือบสามปีที่แล้ว ซึ่งแตกต่างจากครั้งนี้โดยสิ้นเชิง

ความคิดแรกที่จะดึงตัวออกเลือนๆ ไป โดยบอกตัวเองว่าเป็นเพราะไม่อยากขัดใจเขา เธอมีเวลาแค่สามวันเท่านั้น วิธีไหนที่พอจะทำให้เขาใจอ่อนก็ทำๆ ไปเถอะ

“คุณจะคิดเรื่องนั้นเมื่อไหร่คะ?”

“เขี้ยวหนักนะไลแลค แค่กอดเท่านั้นก็ทวงข้อแลกเปลี่ยนเสียแล้ว” เควินหัวเราะเบาๆ แล้วชวนเธอคุยต่อ

“แบบนี้ไม่อุ่นหรือ ผมซื้อที่ตรงนี้สร้างบ้านก็เพราะที่นี้แหละ ผม  
ฝันเอาไว้เสมอว่าสักวันเราจะได้มานั่งชมพระอาทิตย์ตกด้วยกันอย่างนี้”  
เสียงของเขาเกือบเหมือนกระซิบ เพราะชายหนุ่มวางดวงลงบนกลุ่มผม  
นุ่มนวลของเธอ

‘เรา’ ที่ว่านี้ หมายถึงเธอกับเขา หรือหมายถึงเขากับใครๆ ก็ได้?

“จริงหรือคะ?”

“จริงสิ ผมอยากมีบ้านเป็นของตัวเองจริงๆ สักหลัง แต่ที่ไหนๆ ก็  
เหมือนกับที่พักอาศัยเท่านั้น ไม่เคยให้ความรู้สึกเป็นบ้านเหมือนที่นี้”

ราชวดีเอียงคอฟังคำบอกเล่านั้นอย่างแปลกใจ มันราวกับว่าเขา  
...ว่าเหว่ เสียงที่เธอถามในประโยคต่อมาจึงค่อนข้างแปร่ง

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะคะ?”

“ไม่รู้เหมือนกันเบ๊ คุณชอบที่นี่หรือเปล่า?” ชายหนุ่มตอบ

“ชอบค่ะ บ้านของคุณน่าอยู่มาก ตรงนี้ยังสวยจนแทบลืมหายใจ  
เลยคะ”

“ผมดีใจที่คุณชอบ” เขาบอกเสียงอู้อี้ ก็มลงจูบใบหูเล็กที่เปลี่ยน  
สีทันควันเพราะเจ้าตัวขนลุกชู

สองหนุ่มสาวนั่งนิ่ง ซึมซับความใกล้ชิดที่ระหว่งกันอยู่ในท่านั้น  
ค่อนข้างนานโดยไม่มีใครบ่น อากาศเย็นขึ้นอีกเล็กน้อยแต่ราชวดีไม่รู้  
เสียด้วยซ้ำ

“ทำไมคุณไม่ยอมช่วยงานซีไอเอคะ เป็นเพราะงานสุดท้ายที่เพน-  
ตากอนหรือเปล่า?” หญิงสาวพยายามชวนคุยเพื่อลดอาการทำงานหนัก  
ของหัวใจ

“ใครมันบอกคุณอีกล่ะ?” เสียงของเขาห้วนจัดขึ้นมาในทันใด  
จนหญิงสาวเกือบนึกเสียดายบรรยากาศที่เปลี่ยนไป

“เอ่อ...ไม่มีใครบอกหรอกค่ะ ฉัน...ฉันอ่านจากประวัติของคุณ  
แล้วเดาเอา”

“โกหกไม่เก่งเลยไลแลค แต่ผมไม่อยากพูดถึงเรื่องนั้น”

“ก็ได้ค่ะ เรากลับกันดีไหมคะ กำลังจะมืดแล้ว” ความหงุดหงิดของเขาทำให้คนฟังจิตใจห่อเหี่ยวขึ้นมา

“พระอาทิตย์ตกเร็ว ไปกันเถอะ” เควินคลายอ้อมแขนออกแล้วลุกขึ้นยืน ก่อนจะดึงมือเธอขึ้นแล้วมองใบหน้าซีมๆ ของเธอ

“อย่าทำเหมือนผมตีคุณอย่างนั้นสิไลแลค เรื่องในอดีตของผมไม่เกี่ยวกับเรื่องของเรา”

“ฉันก็ไม่ได้ว่าเกี่ยว เรื่องในปัจจุบันของคุณก็ไม่เกี่ยวกับฉันเหมือนกัน” เธอส่ายหน้าไม่สบตากับเขาแล้วเริ่มเดินนำหน้า เควินดึงต้นแขนเล็กเอาไว้แน่น คิ้วเข้มขมวดเมื่อพยายามหาความหมายจากคำพูดของเธอ

“ปล่อยเถอะค่ะ ฉันอยากกลับไปอาบน้ำแล้ว หิวด้วย”

“เป็นอะไรไปราชวดี?”

“ไม่ได้เป็นอะไรเสียหน่อย”

“หรือเปลี่ยนใจ อยากกลับไปหาแฟนเก่าเสียแล้ว” ราชวดีแอบถอนใจเบาๆ ไม่เห็นเหตุผลว่าทำไมเขาต้องประชดเธอด้วย

“ฉันไม่เปลี่ยนใจง่ายๆ หรอกค่ะ”

“ฉันก็เลิกทำท่าประหลาดเสียทีสิแม่คุณ” พอเขาพูดอย่างนั้นหญิงสาวเลยเมินหน้าหนี ไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะต่อปากต่อคำด้วย

“กลับกันเถอะค่ะ” เธอบิดแขนออกจนหลุดแล้วเริ่มต้นออกเดินคราวนี้เควินไม่ตอย ยอมเดินตามมาเงี้ยวๆ มองแผ่นหลังบอบบางของเธอก่อนที่จะหันตาวามองเห็นเงาตัวบวบ แล้วอยู่ๆ เธอก็ถูกตะปบผลัดให้ล้มลงไปกับพื้น

ฟุบ! บัง!

สองร่างล้มกลิ้งหมุนลงไปตามสภาพภูมิประเทศที่ค่อนข้างชันพร้อมกับเสียงปืนที่ดังขึ้นก้องชายป่า

“กรี๊ด!!” ราชาวดีกรี๊ดร้องเบาๆ ด้วยความตื่นตระหนก ก่อนจะจุกไปหมดทั้งตัวแทบร้องไม่ออกเพราะกระแทกเข้ากับดินแข็งและพื้นหยาบกลิ้งหลุนๆ แต่ศีรษะของเธอถูกกดให้ซบอยู่แนบซอกไหล่ และอ้อมแขนของชายหนุ่มรัดรอบร่างอ่อนแอของเธอแน่นหนาเพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะรับแรงกระแทกส่วนใหญ่ไป

ในที่สุดร่างของทั้งคู่ก็หยุดลงบนเนินราบ เควินรีบลากเธอเข้าไปหลังต้นไม้ใหญ่ที่ห่างออกไปไม่ถึงสามฟุต

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า เราคงต้องวิ่งกันสักหน่อยนะไลแลค”

“คิดว่าไม่เจ็บนะค่ะ” เธอตอบเสียงสั้น แล้วลั่นเสียงร้องแทบไม่ทันเมื่อเขาขว้างก้อนหินที่เก็บไว้ในมือตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ออกไปทางหนึ่ง แล้วลากเธอออกวิ่งเพื่อหาที่กำบังแห่งใหม่ในทิศตรงกันข้าม

“กะ...เกิดอะไรขึ้นหรือคะ?” เธอถามแทบเป็นเสียงกระซิบ บรรยากาศรอบด้านเริ่มสลับร่างลงจนยากลำบากในการมองเห็น แต่เธอรีบสอดสายสายตาไปจนทั่วด้วยความหวาดระแวง หัวใจเต้นกระหน่ำด้วยความตื่นตระหนก

“มีคนลอบทำร้ายเรา” เควินตอบเสียงเครียด รีบดึงศีรษะของเธอให้กลับเข้ามาในที่กำบัง หญิงสาวสายหน้าจมนมกระจายเมื่อได้รับฟังคำตอบอย่างนั้น

“ฉันไม่เคยถูกลอบทำร้าย!”

“ฉันคงทำร้ายผมละมัง”

“!!!” เธอเจียบบริบ มองเขาโผล่หน้าออกไปสำรวจภูมิประเทศอย่างระมัดระวัง

“ผมคิดว่ามันคงไปแล้ว”

“ทำไมไม่มาช้าคะ?” เธอถามงงๆ ทำให้เควินเกือบยี้มออกมา

“นี่ไม่ใช่ในหนังเอกซันนะเบบี้ อีกร้อยอย่างมันคงคิดว่าผมมีปืน อาจะหนีไปแล้วก็ได้”

“แล้วคุณมีปืนหรือเปล่า?” เธอถามด้วยสีหน้าลึกลับที่มีความหวัง  
จนชายหนุ่มอยากจะเปล่งเสียงหัวเราะเอาจริงๆ

เธอไม่ได้รีตร้องไววายบ้าคลั่ง หรือมีท่าทางกลัวลนลานเหมือน  
ผู้หญิงทั่วไป แม้สีหน้าจะซีดเซียวแต่หญิงสาวคุมสติได้ดีในสถานการณ์  
คับขัน แถมยังคุยกับเขาด้วยการขยับปากแทบไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา

“ไม่มีหรอกจ้ะ วันนี้ผมไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไร” มือใหญ่ลุ่มแก้ม  
นุ่มเบาๆ เป็นทำนองปลอบโยนเมื่อมันตาเธอขยายออกเป็นสองเท่า  
เควินหยิบก้อนหินขึ้นมาโยนออกไปอีกทางพร้อมกับยกนิ้วทำสัญญาณ  
ให้เธอเงียบเสียง

ฟูบ! เงียบ...

“ฉันจะตายไหมนี่ ยังไม่ได้ลาแม่เลย” ราชาวดีครางโหยอยู่ในใจ

“นั่งนิ่งๆ นะเบบี๋ ผมจะดูแลให้แน่ใจ” หญิงสาวผงกหัวรับเร็วๆ พิง  
หลังกับเปลือกไม้สีน้ำตาลแข็งๆ ที่กำบังพวกเขาเอาไว้ รู้สึกว่าหัวใจเต้น  
แรงจนกลัวว่าจะดังไปถึงหูคนร้าย

ตาเรียวมองตามปฏิกิริยาของเขาเพื่อหาความอบอุ่นใจ เควินเพ่ง  
มองเข้าไปในบรรยากาศที่ครึ้มขึ้นมามีระดับอย่างระมัดระวังยิ่ง เขาใช้  
เวลาแสนนานเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่พาเธอมาเสี่ยงด้วย หากอยู่คนเดียว  
เขาคงจะตามล่ามันแทนที่จะหลบอยู่อย่างนี้แม้จะมีแค่มือเปล่า เพราะ  
คนที่ฝึกหนักอย่างเขาสามารถดัดแปลงแทบทุกอย่างโดยเฉพาะอย่างยิ่ง  
ร่างกายตัวเองเป็นอาวุธได้อยู่แล้ว

จากผู้ถูกล่า กลายเป็นผู้ล่าเสียเอง เป็นงานที่เขาถนัดมาก!

“มันไปหรือยังคะ?”

“คิดว่าไปแล้วนะ คุณกลัวหรือเปล่า?” หัวสีดาผงกกับอีกครั้ง เงย  
หน้ามองเขาด้วยสายตาทวาดหวน

“ฉันไม่เคยเจออะไรแบบนี้”

“คุณทำดีมาก แล้วค่อยไปพูดกันที่บ้าน เราแลกกันเถอะ”

“คุณแน่ใจหรือคะ เผื่อว่ามันจะหุ่มอยู่...”

“นี่ก็สิบห้านาทีแล้ว มันคงไม่อยู่นานขนาดนี้ ผมแน่ใจ” ประโยค  
หลังถูกเสริมขึ้นมาเมื่อเห็นสีหน้าของเธอ ชายหนุ่มดึงข้อมือเล็กขึ้นมา  
แล้วพาเธอเดินกลับบ้าน โดยใช้เส้นทางเลี่ยงจากทางเดินเล็กๆ ตามปกติ  
โดยที่ราษฎรยังคงมองซ้ายมองขวาอยู่เกือบตลอดเวลา

ยี่สิบนาทีต่อมา ฟ้ามืดสนิทแล้ว เห็นแสงไฟสว่างออกมาจาก  
ตัวบ้านซึ่งทั้งคู่เพิ่งมาถึง เควินถอนใจช้าๆ เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด